

LUN I FANTOM DIN

Broj 11

FREDERIK EŠTON

PRIVATNA KOLEKCIJA

LUN KRALJ PONOČI

11

FREDERIK EŠTON

LUN I FANTOM DIN

B
ROTO
BIBLIOTEKA
X - 100

Urednik izdanja

GRADIMIR PAŠČANOVIĆ

Recenzent

PAVLE POPOVIĆ

Izdaje i štampa: Novinska, izdavačka i štamparska radna organizacija »DNEVNIK«, OOUR »IZDAVAČKA DELATNOST«, Bulevar 23. oktobra 31 Novi Sad, telefon (021) 621-555. Broj žiro-računa: 65700-603-6350. Direktor NIŠRO »DNEVNIK«: **JOVAN SMEDEREVAC**, Rukovodilac OOUR »Izdavačka delatnost«: **ILIJAJ VOJNOVIĆ**, Glavni i odgovorni urednik OOUR: **TODOR ĐURIĆ**, Urednik Redakcije knjiga: **MILORAD PREDOJEVIĆ**, Sekretar Redakcije: **ZDENKA KARABASIL**, Tehnički urednik: **JULIŠ ARVANITIDIS**, Korektori: **JOVAN UGLJEŠIN**, **DRAGAN MATOVIĆ**

Tiraž: 80.000 primeraka

FREDERIK EŠTON

LUN I FANTOM DIN

I

Žuti kamion krenu iz Kaning Tana i pođe prema severnom delu Londona. Pored namrštenog vozača sedeo je nasmešen riđ muškarac.

— Momci će tako mirisati na sir da će devojke morati začepiti nos za vreme celog vikenda — reče riđi cereći se i pokazujući palcem preko svog ramena.

— Okupaće se odmah posle akcije — odgovori namršteni vozač.

Riđi počeo glasno da se smeje, kao da je čuo najbolju šalu. Vozač ga pogleda popreko, pa se i sam osmehnu, ali pri tome mu s čela ne nestadoše tri uzdužne duboke bore.

U rashladnom sanduku kamiona sedela su na nekakvim paketima i koferima tri čoveka. Kao i ona dvojica u vozačkoj kabini, bili su obučeni u žuta odela i imali duge kecelje od ružičaste plastike. Na kamionu hladnjači bila je krupno ispisana firma: »Patrik Braun — sve vrste najboljih sireva«.

— Zamišljam kako se sada Veg¹⁾ ceri na naš račun — reče jedan od one trojice toliko tiho da ga ostali nisu razumeli.

— Možeš li govoriti glasnije, Prompter²⁾? — dobaci drugi iako ga je bio razumeo.

— Ne volim da urličem — smejući se odgovori Šaptač, aludirajući na nadimak svog sagovornika, kojeg su zvali Vulf³⁾.

Razgovor im prekide škripanje kočnica. Kamion se zaustavi i začu

se lupa iz vozačke kabine. Sva trojica ustadoše i oslobodiše unutrašnju rezu, a zatim skliznuše na tlo. Napolu se bilo smaralo zbog niskih oblaka. Počinjala je da pada kiša i palila su se svetla po ogromnom gradu.

Vozač priđe velikoj kapiji starog magacina i zazvoni. Dok je čekao osmotri izbleđeli natpis: »Patrik Braun — stovarište svih vrsta najboljih sireva«, a zatim počeo da razgleda čvrste rešetke spuštene na izlogu i vratima susedne radnje, nad čijim vratima je pisalo: »Gliter — zlato i dragulji — Filip Adamson«. Trže se kad se otvori prozorčić na kopiji stovarišta sira.

Ukaza se krupno lice uokvireno preraslom tršavom i sasvim belom kosom. U pogledu starog čoveka bilo je nekakve nadmoćnosti i strogosti.

— Šta hoćete momci? Zar nije počeo vikend? — upita starac.

— Helo, mejdžer! Treba da istovarimo sanduke i da ostavimo hladnjaču odgovori vozač.

— Ništa mi nije javljeno... — primeti sumnjičavo čuvar.

Svi pridošli ljudi se behu skupili pred kapijom i čudno se zgledaše.

— Ali mi moramo ostaviti vozilo. Zar želite da nam pokvarite vikend? — protestovao je Vulf.

— Možete uterati kamion, a onda se gubite. Neće biti nikakvog istovara — odvratila čuvar.

Bio je to penzionisani major Kliv Bekl, koji je zbog nedovoljne penzije svake noći za vreme vikenda preuzimao čuvanje skladišta sira i osmatranje ulaza zlatarnice. Zbog toga je uz

1) Wag — spadalo, engl.

2) Prompter — šaptač, engl.

3) Wolf — vuk, engl.

dvorišni zid bila podignuta kabina s velikim prozorima za osmatranje. Odatle je čuvar mogao da vidi oba dvorišta i glavni ulaz skladišta. Za posao čuvara noću i za vreme vikenda penzionisani major je od trgovca sirom i zlatara primao pet funti nedeljno i bio zadovoljan. Ovde je imao mir da s vremena na vreme beleži svoja sećanja, ili da čisti svoj glomazni revolver i mašta o tome kakav je mogao biti život da se nije dogodilo sve ono što ga je učinilo usamiženim čovekom bez porodice i prijatelja.

On otključa kapiju i brzo se udalji. Pope se u kabinu i stavi revolver na pult uz okno. Odatle je gledao kako nepoznati ljudi otvaraju kapiju i kako se kamion klati preko dvorišta.

— Ostavite ga na sredini i odlazite! — doviknu im Kliv Becl.

— U redu je, mejdžer! — odvrati Vulf i pođe ka stepeništu čuvarove kabine.

— Kuda ćeš, mladiću? — upita starac i ruka mu nehotično pođe ka revolveru.

— Treba da telefoniram. Gospodin Braun je tako naredio — odvrati Vulf penjući se ka čuvaru.

— Ali on nije kod kuće — prime ti čuvar. — Ne dozvoljavam da uđete ovamo!

Vulfovo lice se već bilo izravnilo sa pragom kabine. Video je da čuvar drži u ruci revolver. Osvrnu se i viknu svojim:

— Mejdžer ne dozvoljava da telefoniram!

— Objasni mu nekako — doviknu vozač penjući se u kabinu kamiona.

Vulf je znao šta to znači i hteo je da dovikne da čuvar drži uperen revolver, ali baš tada zabrekta motor kamiona. Starac se nehotično okrenu da pogleda na tu stranu. Vulf brzo izvuce revolver s prigušivačem i opali tri puta. Belokosi čuvar ispusti svoj revolver i skliznu pod pult u kabini. Krupne oči su strogo zurile u ubicu.

— Ti... Pa ti si me... ubio... — s mukom izusti kao da je tek sada shvatio nekakvu krajnju, suravu i odvratnu istinu.

Ubica mu izbliza opali u glavu i počeo da silazi. Brektanje kamiona prestade.

— Šta je bilo? — tiho upita Šaptač, prilazeći kabini.

— Morao sam da ga ubijem. Mejdžer je suviše ozbiljno shvatio svoju dužnost — isceri se Vulf.

— Opet si »morao«... Neprijatno je početi s ubistvom. To čoveka čini nervoznim — dodade Šaptač.

— Oh, jagnješce! Ti i nervoza... — potsmehnu se ubica i požuri ka kamionu.

Ostali ne rekoše ništa o čuvarovoj smrt. Brzo spustiše sanduke i kofere, a zatim počeo da rade po strogo utvrđenom planu. Skupiše se u uglu iza kapije i tako se nađoše kraj zida oko zlatarske radnje. Prebacili se u dvorište i inženjer se dade na posao da isključi ceo sistem za davanje uzbune. Za to vreme Šaptač je u zaklonu sastavljao bacač plamena i prtio ga sebi na leđa.

Kiša je činila noć sasvim tamnom i svetlost uličnih svetiljki nije dopirala do dvorišta. Ulicom su prolazila mnogobrojna vozila i prigušivala zvuke što su ih stvarali provalnici.

Grupa je radila kao uvežban tim. Svako je znao svoj posao. Inženjer je davao uputstva i sam preuzimao najvažnije poslove oko onesposobljavanja uređaja. Bilo je očigledno da dobro poznaje celu šemu obezbeđenja. Već posle pet minuta otvoriše prva vrata i unesoše opremu.

— Stigli smo do prvih metalnih vrata. Debljina im je četiri inča. Hajde, Prompteru, prihvati se posla — smejući se reče inženjer Veg.

— Sklonite se i čekajte — tiho odvrati Prompter popravljajući svoje zaštitno odelo i kacigu.

Upotreba bacača plamena, kojom je moguće čelični blok debeo dvadeset inča prerezati za jednu minutu, zahteva dugu praksu i veliku veš-

tinu. Ali Prompter je bio majstor kakvih je vrlo malo na svetu. Četiri inče debela metalna vrata popustiše već posle deset sekundi topljenja pod snažnim mlazom plamena. Čovek koga su zvali Prompter uđe prvi u zlatarnicu. Osmehnu se videći da su iza izloga i vrata spuštene talašaste metalne ploče, što je olakšavalo posao, jer niko sa ulice nije mogao primetiti da se u zlatarnici nešto dešava.

Ostali priđoše kao po komandi. Donesoše novi rezervoar za bacač plamena i pomogoše Prompteru da ga priključi. Jedan od provalnika raspakova čvrste torbe i otvori ih jednu uz drugu, da lako i brzo prime plen. Najmanje posla je imao Vulf, preko čijih je grudi sada bio automat spreman za paljbu.

— Blagajna izgleda strašno — pri meti vozač.

— Bez mnogo razgovora! Počinjem — reče Prompter i osvrnu se da vidi da li su se ostali provalnici dovoljno povukli.

A tada šiknu novi mlaz plamena. Provalnik je čvrsto držao bacač i znalački usmeravao plamen na osetljiva mesta blagajne. Ubrzo se ocrtala rez u obliku kvadrata visokog tri i širokog četiri stope. Topio se sistem brava i tajanstvenih kombinacija brojeva. Prompter zastade i opet promeni rezervoar bacača plamena a zatim pristupi dovršavanju posla. Veliki i teški deo čeličnog zida blagajne sruči se na pod i provalnik ugasi plamen.

— Hej, našao sam nekoliko boca viskija. Proslavićemo uspeh — javi se inženjer Veg držeći u ruci otvorenu bocu.

Ostali su zurili u zlatne šipke i srebro. Nekoliko vrećica sa zlatnim prahom bilo je nagorelo, pa se prah osipao kao iz pešćanog časovnika. Čekali su da se usijane ivice blagajne malo ohlade i za to vreme potegoše po koji gutljaj viskija.

— Požurimo, momci! Prošlo je već devedeset minuta otkako smo počeli

li — opomenu ih vozač, koji je očito bio vođa provalničke bande.

Ostala tri momka se baciše na blagajnu. Izvlačili su poluge zlata i srebra, a zatim vrećice sa zlatom. Za njima je ostajao zlatni trag. Samo je Prompter sedeo na jednoj fotelji i brisao znoj s lica, osmatrajući opremu tešku više od tone. Pogleda zadovoljno kako provalnici brižljivo skupljaju svaki komad nakita. Trudili su se da ne ostane ništa vredno.

A tada se dogodi nešto neočekivano. Jedan alarmni uređaj je počeo da deluje. Valjda je neko gurnuo pre sečeni kabel pa je dobio spoj s uređajem. Urlik sirene ih je za trenutak skamenio. Vulf je podigao automat kao da na nekoga treba odmah otvoriti vatru.

— Nosimo zlato! Oprema ostaje! Najvećom brzinom ka kamionu! — naredi vozač i sam zgrabi prvu tešku torbu napunjenu zlatnim šipkama.

Ostali su ga sledili. Iza njih ostade malo prosutog zlatnog praha i oprema. Uz bacač plamena bilo je tu još boca s kiseonikom, naočara, maski, konopaca i alatki. Bio je to sve materijal koji se teško nabavlja i zato vrlo dragocen za provalnike, ali nije bilo vremena da se spasava.

Već posle dve minute utrčase u kamion i motor zabrekta. Samo je Vulf s uperenim automatom stajao uz kapiju, koju otvori tek kad kamion priđe. Mesto uz vozača je bilo prazno po davno utvrđenom planu i on skoči na papučicu, a zatim uđe u kabinu i svali se na sedište kraj vozača.

Sirena je urlala i uzbuđeni prolaznici na ulici su gledali prema zlatarnici, ne shvatajući da ima neke veze između kamiona i uzbune.

— Ipak nam se dogodilo nešto nepredviđeno — reče smrknuto vozač.

1) Inč (inch) — engl. mera za dužinu, 2,539 sm

2) stopa (fost) — engl. mera za dužinu, 30,48 cm

— Mislim da ćemo se izvući bez teškoća — odgovori Vulf, ne ispuštajući automat prikriven u visini kolena.

Kad krenuše prema jugu, ugledaše policijska kola kako jure pobočnom ulicom. Policijske sirene su dopirale do njih, ali ih niko nije gonio. Vozač je mirno upravljao kamionom i reklo bi se da vozi sporije nego obično. Jedino je pazio da tačno skrene već davno izabranim ulicama.

Nakon osam minuta nađoše se pored Hajgejt Vuda i zaustaviše se uz dva velika crna voksala od po šest cilindera. Kiša beše oterala sve ljude s ulice, a drvored ih je štitio od pogleda iz vozila koja su se kretala Arčvej ronom.

Provalnici brzo pretovariše plen u prtljažnike dvoje kola, a zatim se u hladnjači oslobodiše žutih radnih odela i ružičastih pregača i presvukoše se u odela koja su bili ostavili u vozilu. Nakon nepunih pola sata od trenutka bekstva iz dvorišta trgovca vozili su se u jednim kolima vozač kamiona i Vulf, a u drugim ostala trojica.

— Ni noćas nećeš ići s nama? — upita vozač iskosa pogledavši Vulfa.

— Ni noćas, ni bilo kada! — odgovrati Vulf i pogled mu se smračí.

— Mnogo držiš do Rite... Valjda snaga ljubavi ne izaziva i isto toliko poveravanje? — nastavi vozač.

— Ništa joj ne poveravam — kratko odgovori Vulf.

— Da... Sve je to dobro — gundao je dalje vozač. — Ali nama bi bilo milije da si s nama u ovakvim prilikama. Nekako bi bili oslobođeni razmišljanja o tome šta radiš i gde si s tvojom Ritom.

— Umem sam o sebi da mislim! — prekide ga Vulf.

— Ali nije dobro biti usamljen posle ovakvih izleta — nastavljao je vozač. — Noćas će nas Doroti verovatno sačekati sasvim gola. Ona drži samo parče svile na krilu i part-

ner ima dužnost samo da joj ga strgne. Enda najradije sedi u rublju od crne čipke, koje više pokazuje nego što skriva. I Helen je zabavna. Sedeći u čizmama od meke kože i s neobično dugim šalom od resa upredenih svilom i angorskom vunom. To je sve čime se treba pomučiti. Najteže je sa Iris. Ona voli nekakve kostime pune šljokica, kopči i prozirnih nabora. Tobože se opire, ali je najstravstvenija.

— Zašto mi sve to pričaš? Ti ne dovodiš tamo tvoju ženu — reče Vulf.

— Ona ne bi pristala. Vaspitanje... Kći plemića. Ali verujem da ne odbija pojedinačna uživanja.

— Kako to podnosiš?

— Ona mi je izvrstan paravan. Pored toga je lepa i zanimljiva preko sedmice. Svaki vikend provodi na imanju svojih roditelja. Tamo ima prijatelje... Ona zna da nisam bez društva. Pričao sam joj kako tobože neki ljudi praktikuju slatke rokade parova. Malo se zainteresovala za kladionicu, ali konačno je rekla da ne bi mogla da podnese takvu seksualnu zbrku.

— Šta je s tom kladionicom?

— Imamo tikete, koje ispunimo pred svaki susret. Svi ulažemo po deset funti i dobija ih onaj ko pogodi ko će s kim biti par u prvoj rundi.

— Prva runda? ! Pa niste na ringu — nasmeja se Vulf.

— Tako nazivamo prvi urnebes.

— Da li si zato dobio nadimak Din?

— Ne zato. Često mi se omakne ta reč i zato me zovu Din. Razmisli o tome i priključi nam se sa Ritom — odgovori Din.

Uskoro se nađoše pored velike kuće u Čizviku. Poče istovar plena, a zatim prva četvorica sedoše u jedna kola, a Vulf sam uze druga. Jedna velika provala je bila okončana i njeni učesnici su odlazili da provedu ostatak vikenda.

Policija je stigla do zlatarnice posle četiri minuta, ali od provalnika su ostali samo tragovi na prosutom zlatnom prahu i oprema, koja nije govorila mnogo. Vrata provaljena blagajne bila su još uvek topla i pred njima je kršio ruke vlasnik Filip Adamson. Video je da nema potrebe za opis preostalog nakita, jer je sve vredno bilo odneto.

Malo kasnije stiže inspektor Skotland jarda Frenk Nikolson, koji osmotri šta su učinili provalnici i upita ko je prisutni čovek. Policajci mu predstaviše vlasnika Filipa Adamsona.

— Kolika je vrednost opljačkanih stvari? — upita ga inspektor.

— Nisu to nikakve stvari, čoveče! Bilo je zlato... Zlato i srebro u šipkama... Zlato u prahu, smešteno u čvrste vrećice... I gomila nakita u kutijama... — skoro se gušeći odgovori Adamson.

— Dobro... Razumem vaše uzbuđenje. Koliko računate da je odneto?

— Tačno dve stotine i devedeset i tri hiljade funti nabavne vrednosti — odgovori vlasnik.

— Kako ste stigli tako brzo?

— Alarmni uređaj je povezan i s mojim stanom, koji je u četvrtoj kući odavde. Dok se nisam obukao... Morao sam i da umirim ženu, koja je vrištala da ne izlazim, jer mogu naići na provalnike.

— Da, razumem kako se dogodilo. Ovde su bili vešti momci — zaključio inspektor Nikolson i pogleda svog pomoćnika, koji je beležio ono što je čuo.

Stigli su i stručnjaci, koji počеше da snimaju i pretražuju svaki deo zlatarnice. Pažljivo su prekrivali provalničku opremu plastičnim folijama, da bi sačuvali eventualne otiske prstiju. Počinjao je rutinski posao policijske istrage.

*

Artur i Meri Markinč su te večeri radosno dočekali goste. Posle nekoliko meseci došli su im na večeru Donald Sikert i Džejn Vitington. Bili su se dogovorili da zajedno provedu vikend tako što će ga početi zajedničkom večerom u domu slavnog reportera i nastaviti na izvorištu reke Gede kod Asridža. Artur Markinč nije mogao da ne uzvikne svoju latinsku poslovicu:

— O poeti, canta lunam et stellas!

Nudio je piće i odlazio u kuhinju da vidi može li šta pomoći, ali Meri ga je oterala znajući da gori od želje da čuje pričanje Donalda i Džejn. Slavni naučnik i avanturista, poznat pod imenom Lun, kralj ponoći, nije mogao da zanemari domaćinovu radoznalost. Davno stvoreno prijateljstvo i mnogi zajednički doživljaji su obavezivali. Zato je Sikter pričao o istraživanjima psihoradijacija straha. Već je bio stigao do praktičnog džepnog uređaja čije dejstvo dostiže čitavih trideset jardi.

— To znači da u tom prostoru sve ljude zahvata neobjašnjivi strah? — upita reporter.

— Da, strah i nemoć da odlučuju. Jedino žele da pobegnu bilo kuda. Pri tome instiktivno teže da se udalje od izvora psihoradijacija straha — objašnjavao je Lun.

— A šta se događa s čovekom koji rukuje uređajem i s onim koje ne želi da pogodi strahom? — pitao je reporter Markinč.

— Tu nema teškoća, jer izvor psihoradijacije straha deluje silnicama u polukrugu na koji se upravi. Svi iza izvora su pošteđeni — objašnjavao je Lun vadeći iz džepa aparat sličan fotografskom.

Njihov razgovor prekide zvonjenje telefona. Markinč prihvati slušalicu i javi se skrivajući nezadovoljstvo zbog uznemiravanja.

1) O pesniče, pevaj mesecu i zvezdama! — latinski

— Ovde Markinč, reporter koji se sprema da pobjegne na vikend, pa čak da se London pretvori u bifteke, a Temza u viski i vino! — doviknu misleći da ga zovu iz redakcije lista.

— Ovde narednik Slim — javi se promukli glas. Mislilo sam da vam dugujem jedno obaveštenje. Još nijedan novinar ne zna o tome.

— Verujem da me neće interesovati, ali recite mi šta se dogodilo, dragi naredniče — dodade reporter.

— Obijena je zlatarnica »Gliter«, vlasništvo Filipa Adamsona. Ovog časa smo dobili obaveštenje. Patrole jure tamo. To je sve, gospodine Markniče. Žurim se, laku noć! — zaključio narednik i prekide vezu.

Nekoliko trenutaka reporter je stajao uz telefon razmišljajući da li uopšte da kaže kakvu je vest dobio. Zaključio da ipak mora reći, ali da ne ide sam, nego da obavesti nekog od svojih kolega.

Ispriča Lunu i Džejn šta je čuo. Lun se osmehnu i reče:

— Dobra prilika da se zabavimo. Idemo zajedno. Ti ćeš »prikačiti« mikro primopredajnik nekom inspektor, pa ćemo pratiti šta se događa čak i ako pođemo na vikend. Otuda možeš da javljaš telefonom, jer ćemo imati pojačivač blizu Skotland jarda. On je tamo već nekoliko dana, jer sam zamenio onaj starijeg tipa. Krećimo!

— A moja večera?! — prestravljenno reče Meri Markinč.

— Vrat ćemo se za manje od jednog sata — odgovori Lun.

— Idemo sami i žurićemo se kao rakete. Meri, slatka, kako mogu da ne prihvatim želju našeg najmilijeg gosta? — pravdao se reporter.

— Znam ja tebe, škrabalo. Govorio si da ne bi išao ni u kom slučaju, a sada zbog jedne provale... protivila se Meri Markinč, trudeći se da svom lepom i uvek vedrom licu da što ljutitiji izraz, ali joj to nije uspevalo.

Lun i Markinč su već odlazili i ne stigoše da vide kako im se Džejn i Meri rugaju na svoj kao dogovoreni način. Uđoše u reporterov emdži i povezoše se prema severnom delu grada.

— Gde da prikačim »zrnice«? — upita reporter.

— Najpogodnije je ispod desnog revera, jer ako neko nosi policijsku značku pod reverom, onda je to levi. Obično niko ne zaviruje pod svoj desni rever, sem ako je levak. Ali pogodna je i kravata, do koje je mnogo teže doći — objašnjavao je Lun.

— Već ću se snaći nekako. Posrtaj pred inspektorom i brz potez levom rukom... Spravica se mora naći gde treba — zaključio reporter samouvereno.

A on je umeo da izvede sve trikove. Ako bude inspektor koga poznaje, stvar će biti sasvim jednostavna. Malo »poverljivog« šaputanja i tobože nehotični dodir sagovornika i sve će biti uređeno.

Kad stigoše pred zlatarnicu, Lun ostade u kolima, a Markinč pođe da se probije kroz kordon policije. Posluži se starim trikom. Umesto novinarske karte on šapnu najbližem policajcu :

— Brzo me povedite do inspektora. Imam važan i hitan prioflaj povodom provale. Mogli bi da umaknu detalji prioflaja.

Policajac nije znao šta je prioflaj, a ta reč bez značenja već je nekoliko puta pomogla reporteru da se probije na mesto događaja.

— Nadam se da govorite istinu. Pođite za mnom — zaključio policajac.

Markinč je između kažiprsta i velikog prsta držao sićušni mikro primopredajnik opremljen kukastim trepljama koje hvataju svaku tkaniču mnogo bolje od prirodnog čička. Videći Markinča, koga je poznavao, inspektor ljutito uzviknu:

— Ko vam je dozvolio da puštate novinare? Ovde je istraga koju niko ne sme da ometa!

— Ali ovaj gospodin je rekao da ima važan... Povodom provale... i da bi mogao da umakne... — promuća policajac ne mogavši da se seti reči prioflaj.

— Šta to izvodite, gospodine Markinču? — ljutito upita inspektor Nikolson.

Stajao je onako visok i krupan, sastavivši guste crne obrve pod visokim čelom. Markinč mu priđe i poverljivo počeo da šapuće:

— Rečeno mi je da me zove šef intendant. Naložio je da vam se javim zbog važnog prioflaja, koji bi mogao da umakne. O čemu se radi?

Dok je govorio prsti mu se nađoše na inspektorovom desnom reveru i on tobože poklecnu i pogleda u pod. Inspektor nehotično i sam pogleda reporterove noge. Tog trenutka mikro uređaj ostade zalepljen pod njegovim desnim reverom.

— Prioflaj? Ah, da! To znači da vas izbacimo čim se pojavite. Značenje ima i širi smisao. Otprilike kao udarac nogom u tur. Vaša je sreća što nikad ne napadam taj završetak ljudskih leđa. Mnogo radije razvučem po vilici — jetko odgovori inspektor.

— Ja sam uvređen. Odlazim odavde ovog trenutka. A pisaću o provali baš po vašem izveštaju. Ali dobiću ga od vaših starešina. Moraću uložiti mnogo napora da budem sasvim objektivan kad bude reč o vama — reče mirno Markinč.

Pri tome je koristio priliku da vidi sve detalje oko sebe.

— Svađa s vama mi otežava posao. Čuo sam za vaš »prioflaj« od starog Diksona, ali pokušaću da vam oprostim. Izmislite neku novu reč — osmehnu se inspektor.

— Znači: tu sam i dobiću škrtu vest — pomirljivo dodade reporter. — Znam da tražite novinare na odstojanju, ali ste uvek fer. Biću i ja, koliko god je moguće.

Inspektor mu brzo ispriča da tragovi govore o tome da je bilo oko pet provalnika. Pokaza mu sumornog

vlasnika i reče kolika je vrednost opljačkanog zlata i dragocenosti.

— Nedostajace mi samo još jedan snimak — reče Markinč glasom koji se topio od ushićenja.

— Skljocnite nekoliko puta tom vašom kamericom i nestanite — zaključio inspektor.

Markinč poslušao i počeo da snima mikro kamerom, koristeći već upaljene reflektore policijskih fotografa. Odmah zatim požuri napolje. Morao da umakne pored zgrada i obiđe grupu ljudi, koji su stajali u blizini uprkos sve jače kiše. Stizali su reporteri londonskih listova, radija i televizije i navaljivali na policajce da ih propuste.

— Eno Markinča! Uхватite tog koplana! Opet je prvi pokrao vesti! — viknu neko iz grupe novinara.

Svi se stušišu za Markinčom, koji utrča u automobil. Lun je bio za upravljačem i držao je upaljen motor, kao da je slutio šta može da se dogodi. Sada naglo krenu uz cviljenje guma i urlanje motora. Gonio ne stiže svog kolegu, koji bi po napisanom pravilu morao da im kaže istinu, s obzirom da se našao u privilegovanom položaju. Ovako se pravio da ih ne vidi i da odlazi samo zbog žurbe.

— Umakli smo u pravi čas — huknu Markinč.

— Je li sve u redu? — upita Lun.

— Išlo je brzo i lako. Stići ćemo pre nego što se Džejn i Meri naljute — odgovori reporter.

Primeti da je već Lun prepravio spoj antene i priključio je na svoj minijaturni primopredajnik, koji je jasno emitovao svaku reč izgovorenu oko inspektora. Smejali su se slušajući kako se inspektor žali:

— Taj rukavi Markinč nas je opet nasamario. Sada ne možemo da ne primimo ostale novinare. Spremni su da nas rastrgnu ako im ništa ne kažemo.

Zatim su čuli telefonski razgovor sa Skotland jardom i savetovanje o merama koje treba preduzeti. Sazna-

U su da patrole nisu našle provalnike, ali je otkriven kamion s hladnjačom za sir.

— Da prođemo kroz Hajgejt Vud i snimimo taj kamion — reče Lun znajući da time ispunjava želju svoga prijatelja.

Uskoro se nađoše pored policijskih kola. Markinč reče da ga šalje inspektor Frenk Nikolson da pogleda nađeni kamion. To upali i on brzo napravi snimak unutrašnjosti hladnjače i celog vozila. Koristio je automatsku veliku kameru sa snažnim fleš lampama.

— Još samo da svratimo pored redakcije Ostaviću im mikro aparat i ovu kameru, pa neka se dežurni brinu dalje. Ostalo ću javiti telefonom iz stana — zaključí reporter.

Kad se vratiše u reporterov stan dočeka ih tobože ljutita Meri:

— Rekli ste da neće trajati ni sat, a već je prošao jedan i po.

— Ali zato ćemo se izvrsno zabavljati — reče Lun i postavi svoj primopredajnik na stočić u uglu trpezarije.

Koristeći trenutak između dva jela Markinč je javio svojoj redakciji sve vesti koje je bio sakupio. Slušajući inspektora dobio je još nekoliko zanimljivih obaveštenja i proširio svoj izveštaj o provali još dok se slagao za sledeće jutarnje izdanje.

Posle večere Džejn i Meri su sedele i razgledale porodične fotografije. Džejn se radovala što vidi koliko je napredovao sin njene prijateljice, koji sada ima sedam godina.

— Volela bih da ga vidim kako spava — reče Džejn.

— Hajdemo u njegovu sobu. Donald i Artur su zaokupljeni tom pljačkom. Plašim se da ništa neće biti od našeg izleta u brda — reče Meri Markinč.

— I ja se bojim da je Donald suviše dugo radio i da bi sada rado upao u kakvu avanturu — uzdahnu Džejn ustajući.

Njih dvojica su gledala za dvema lepim ženama.

— Meri je uvek divna — reče Lun.

— Nas dvoje se razumemo i slagamo još od dana kad smo počeli da zajedno radimo. Pokazalo se da je kao žena još bolja nego kao sekretarica. Prosto ne uspevam da prestanem biti zaljubljen u nju — pričao je Markinč. — To nije tako nerazumljivo. A kako ti uspevaš da ne svisneš od ljubavi uz tu božanstvenu Džejn?

— Vodimo trostruki život — nasmeja se Lun. — Ona je veliki naučnik. Ali i kao ljubavnica je nenadmašna. Kad se tome doda spremnost da hrabro upadne u opasnosti, onda eto njenog lika opisanog u grubim crtama.

— Toliko je lepa da mogu da je zamislim samo uz tebe. Ponekad mislim o tome. Svaki drugi muškarac bi osetio kompleks niže vrednosti i poludeo uz takvu lepotu — reče Markinč sasvim ozbiljno.

— Mislim da se muškarac i žena nalaze i ostaju zajedno kad se dive jedno dugom i kada osete da bi drugačiji život bio besmislen. Ti znaš da sam pokušao da se odvojim od Džejn zato da bih je oslobodio svih opasnosti koje je vrebaju pored mene. Ali nije uspelo. Tako će ostati uvek — odgovori Lun pomalo setnim glasom.

— Zar joj ne smeta saznanje da si u svojim doživljajima nekoliko puta bio uz veoma privlačne i izuzetne lepotice?

— Ona prosto o tome ne misli. Nema osećaja vlasništva i nikada nije pitala. Čak mi se ponekad čini da bi se radovala svakom mom uživanju, pa i kad bi se radilo o uživanju u zagrljaju neke druge žene. I ne skriva radost što posle neke duže razdvojenosti oseća moju potpunu ljubav. Mislim da smo se jednostavno idealno našli — pričao je Lun dok su Džejn i Meri bile odsutne.

Tada se one vratiše ozarene i nasmejane.

— Imaš divnog sina, Arture. A Hči na Meri — reče Džejn.

Bio je to trenutak u kome se nije mogla prikriti izvesna tuga što Lun

i Džejn ne mogu stvoriti porodicu. I svi pomisliše: možda jednog dana, ipak...

— Pa, krećemo li? — upita Markinč da bi prekinuo to što je neizrečeno lebdelo oko njih i u njima.

— A nas dve smo mislile da će nam propasti vikend. Plašile smo se toga — reče Meri.

— Ne smemo da vas razočaramo — reče Lun. — Prolećno jutro u brdima je čarobno. Idemo da ga dočekamo.

— Idem da probudim dečaka — reče Artur.

— Ne treba. Za koji trenutak će doći gospođa Sibila Pols. Ona ostaje s njim do sutra, a onda odlaze u Maldon kod dede i bake — objasni Meri.

Bližila se ponoć kad su krenuli ka severozapadnom izlazu iz Londona. Kiša je bila prestala i oblaci su bežali na istok. Sa Atlantika je duvao prolećni vetar i obećavao sunčani dan.

III

Toga jutra Lun je prvi ustao, iako je bilo već sedam i po sati. Stara poljska kuća bila je preuređena za odmor i opremljena svim komforom i skupim nameštajem. Imala je pet soba na spratu i veliku prostoriju za dnevni boravak u prizemlju, koja je uskim hodnikom bila vezana s prostranom kuhinjom i spremištem. Niska veranda levo od ulaza zalazila je među ukrasno šiblje i drveće. S donje strane nastavljale su se livade, a gore iznad kuće počinjala je stara i očuvana šuma uz potok, koji je žuborio.

Neko vreme Lun je slušao pevanje ptica na ivici šume i u grmlju, a onda uključi svoj prijemnik. Desetak minuta čuo je samo šumove automobila u vožnji i retko iskašljavanje inspektora Frenka Nikolsona. Lun uze primopredajnik i siđe niz četiri stepenika verande. Šetao je između drvoreda i osmatrao put u daljinu.

Ugleda veliki sivi automobil. Pogleda na časovnik i osmehnu se zbog tačnosti svog prijatelja.

Uskoro automobil stiže uskim putem i iz njega iskoči snažan čovek smeđe, kuštrave koše, koju su šarale još uvek retke bele vlasi. Bio je to mornar Samjuel Makferson, najverniji Lunov drug i prijatelj.

— Milion mu slavu, pa ovde je još uvek mirno i lepo kao na usamljenoj lađi! — uskliknu on pružajući svoju tešku ručerdu.

Dok su se pozdravljali, iz Lunovog primopredajnika začu se glas inspektora Nikolsona:

— Javite gospodinu Vajtu da sam stigao.

— On vas već očekuje, nezadovoljan što nije mogao da ode na vikend — začu se odgovor verovatno nekog dežurnog narednika.

— Nezadovoljan sam i ja, pa smo na istom — reče inspektor i začu se kucanje na vratima, a zatim zvuk kako se zatvaraju.

Makferson počeo da se smeje.

— Kontrolišes rad kraljevske policije. Koliko inspektora od onih pedeset iz Skotland jarda danas tragaju za tobom? — reče zatim.

— Ne slušam zbog toga. Sinoć je bila velika provala u jednoj zlatarnici. Slučajno smo Markinč i ja počeli da pratimo događaje — odgovori Lun.

— Oh, milion mu veštih lupeža, hoće li biti nešto da se čovek razmrda? — upita mornar milujući levom šakom svoju ogromno desnu pesnicu.

— Počeo je majski odmor, pa ne bi smetalo... — počeo Lun, ali naglo ućuta i dade znak mornaru da sednu na klupu od grubih oblika smeštenu između dva tek olistala drveta.

Inspektor je počinjao da referiše svom šefu Endrijuu. Vajtu. Govorio je o činjenicama koje su Lunu bile već poznate. A tada glavni inspektor upita:

— Dakle, uglavnom ništa novo. Zabrinjava me ovaj novi uspeh pro-

valnika. Kakvog je porekla nađeni bacač plamena?

— Opet francuski. Takvi su upotrebljavani u Alžiru — odgovori inspektor Nikolson.

— Video sam iz raporta da su karakteristike rada iste kao u prethodnim provalama. Izgleda da je isti čovek na poslu.

— Sasvim tako. Interpol smatra da se radi o izvesnom Alanu Buloku, koji je bio u padobranskom bataljonu u Alžiru. On je jedan od najvećih majstora u upotrebi bacača plamena prilagođenog za sečenje metala. Radio je to iz nužde, kada je trebalo raskrčiti prugu, ili preseći neki most u alžirskom ratu. Posle je shvatio da je to strašno sredstvo da se dođe do sadržine čeličnih blagajni i trezora — pričao je inspektor Nikolson.

— Šta još imamo od podataka o tome Buloku? — upita Vajt.

— Samo grub opis. Poznat je kao čovek koji tiho govori. Lice široko i uglovi usana malo spuštjeni. Ali razlika od desetinu i više godina mogla je da ga znatno izmeni. Ne postoje ni njegova fotografija ni otisci prstiju. Postoji, kao što već znate, čovek koji ga je poznavao. To je sada inspektor Interpola gospodin Arman Adamar.

— Hoće li taj čovek već jednom doći ovamo?

— Dolazi u ponedeljak. Iznajmili smo mu stan u Sidnej stritu. To je predzadnja uvučena kuća uz trgovinu nameštaja. Stan je prizemno i odvojen od svih ostalih. Gospodin Admar dolazi sa suprugom i ostaće dok bude trebalo.

— To mi miriše na turističku posetu.

— Obavešten sam da gospođa Admar, koja ima svega dvadeset i osam godina, vrlo uspešno pomaže svome mužu. On treba da pregleda našu foto arhivu, a posetiće i mnoga mesta na kojima bi mogao da se sretne taj

Alan Bulok, koji sada mora da živi pod nekim drugim imenom.

— Kakav je metod saradnje?

— O dolasku gospodina Admara znam samo ja i oni koje ste vi obave stili. Dočekaću inspektora na aerodromu i smestiti ga u iznajmljeni stan. Održavaćemo vezu... Konačno on javlja da ima izvesne ideje. Interesuje ga i grupa »kontragang«.

— Otkuda taj njegov interes?

— Kad smo se sreli u Parizu, pričao mi je o svim sličnim pojavama. Poznavao je dobro i podatke o našem Avetinjskom odredu. Morao sam da ga ubeđujem da kontragang nije naša organizacija. Pričao mi je istoriju nastanka američkih rendžersa južnoameričkih državnih odmetnika, balkanskih kontrakomita i mnogih sličnih pojava u istoriji kriminala. Zastupa tezu da je prednost takvih grupa zaista velika, jer žive u istoj sredini i deluju na isti način kao i kriminalci. I sam smatra da je taj metod dobar, iako se sukobljava skoro sa svim zakonima civilizovanih država.

— Mislim da tu ima više romantične mašte nego realnih osnova. Ali pokušajmo i s tim već slavnim Admarom. Nikad nisam bio pristalica tih romantičnih i tajanstvenih poduhvata. Čak ni takvih kakve preduzima naš Jazavičar.

— Ali on je za ovih šest godina dao mnogo dragocene podatke. Najmanje trideset zločinaca nam je otkrio, ili ih je sam likvidirao — reče inspektor Nikolson.

— To je istina. Ali smešno je to što se dogodilo s Jazavičarom. Njega je znao samo pokojni Slim Meklin. Kad je on iznenada umro, nije ostao nikakav trag o Jazavičaru. A taj čovek ima blanko odobrenje da će biti zaštićen ako ga uhapsimo u trenutku učestvovanja u nekom zločinu. Živi u krugu gangstera i lupeža, a mi ne znamo ko je on. Ima propusnicu do naše arhive i može slobodno da uđe u pravu, a mi ne znamo ko je taj čovek.

va. Vrlo smešna stvar — reče Vajt i nekoliko trenutaka zavlada tišina.

Lun pogleda Makfersona i dodade:

— Bilo bi dobro saznati način rada tog Jazavičara.

— Pa da onda prošetaš po zgradi Nju skotland jarda i da se sva vrata otvaraju pred tobom. Trista mu kraljičinih inspektora, to bi vredelo! — uskliknu Makferson.

— Nema tamo trista inspektora. Tačno ih je pedeset, a uz njih radi tehnički aparat od hiljadu i pet stotina ljudi. Lep smisao za okrugle brojeve. A niko ne shvata koliko improvizacija i nejasnosti ima u toj kraljičinoj službi — dodade Lun osmehujući se.

Odmah zatim učuta, jer je inspektor objašnjavao kako je reporter Marknić prodro u zlatarnicu odmah posle pljačke.

— Neko od naših ljudi mora da ga je obavestio odmah posle uzbune. Ali čudno je kako je saznao za pronađeni kamion — reče inspektor.

— Ponekad mislim kako bi mnoge reportere trebalo primiti u policiju — reče Vajt.

— I dati im deseterostruko veće plate od naših, jer oni, izgleda, tako zarađuju — odgovori inspektor ne bez gorčine.

— Taj Markinč zaslužuje. Uspeva da otkrije mnogo zanimljivih stvari. Uspelo mu je da izdejstvuje zabranu da ga pratimo, iako je izvesno da poznaje Luna i da se viđa s njim. Već godinama nas Sikter sa svojim mornarom i taj reporter vuku za nos — reče Vajt.

— Mislim da su ispravniji od našeg Jazavičara — smelo izjavi inspektor Nikolson.

Makferson gurnu laktom Luna i cereći se reče :

— Zgodan neki momak taj inspektor. Vidiš kako govori o nama.

— Uz to je nezgodan, jer teži najmanje dvesta funti žilavih mišića i čvrstih kostiju — nasmeja se Lun.

— Voleo bih da ga upoznam, makar u jednoj rundi — odvrati mornar nehотиčno stegnuvši čvornate pesnice.

Opet nastaviše da slušaju razgovor udaljenih inspektora, ali ne otkriše ništa zanimljivo. Lun nešto zabeleží u svoju beležnicu i ustade.

— Imam dobru ideju — reče zatim.

— Reci je odmah, drago momče. Mislim da bi mi trebalo malo akcije, jer se osećam kao riba u akvariju — odvrati mornar.

— Ti poznaješ mnogo momaka u Sohau i u pristaništima. Proturi vest da imaš dobar francuski bacač plamena, ali ne znaš kako da ga unovčiš. Pazi kome ćeš govoriti, jer bi mogla da te zgrabi policija.

— Ali ja nemam takav bacač.

— Imamo jedan u skloništu. Opremiću ga kako treba i dobićeš ga čim se neko javi. Bandi koja je sinoć provalila u zlatarnicu verovatno će nedostajati takav uređaj. Bacač plamena je vrlo teško nabaviti — objasni Lun.

— Znam kako ću izvesti stvar. Želim da vidim Džejn i Markinčove, a onda odmah plovim svim jedrima — reče Makferson i obojica požuriše prema kući.

Ugledaše Džejn obučenu u svetlo-zelenu haljinu i obasjanu suncem. Ona potrča k mornaru i baci mu se u zagrljaj.

— Hej, striče! Toliko se radujem što te vidim! — uskliknu ona dok ju je mornar očinski razneženo gledao.

— Tek sada vidim da su ove kratke haljine divna stvar. Stvorene su za lepotu, tako mi svih mora i okeana! — odvrati mornar i pođe oko nje.

Ona pocrvene i preteći otrča svojim dugim i vitkim nogama. Meri i Artur takođe behu izašli i svi zajedno udoše u veliku sobu, gde je u uglu bio postavljen sto za doručak.

Još uvek je sve izgledalo kao početak prijatnog odmora, iako su svi razmišljali o događajima o kojima

Je Lun jutros saznao i ispričao im. A on je u glavi stvarao smeo plan.

Odmah posle doručka Makfersfon se spremi da krene. Lun mu iz svog automobila donese novi primopredajnik i dogovoriše se o šifri i načinu javljanja.

— A ako mi taj bacač plamena ku pi neki bezveznik kolekcionar? — upita Makferson.

Pomiriši ga i oceni je li to lupež ili kakva budala — smejući se odgovori Lun.

— Da ga namirišem kao ajkula krv? Ljigavog mu otkopada, naći ću ja prave momke — zaključi mornar i odgega se k svom automobilu.

Lun se vrati znajući da mu ostaju dva mirna dana, a onda počinje ostvarenje plana. Razmišljao je kako da potisne sve drugo sem uživanja u prijatnom društvu i okolini. U tome mu odmah pomože Džejn. Bila je ustala i pela se uz stepenice. On pođe za njom gledajući skladne listove njenih nogu i bedra.

— Džentlmen ne ide za damom uz stepenište — reče ona kao prekorno.

On se osvrnu i vide kako Artur i Meri delikatno odlaze na verandu. Sustiže Džejn na vrhu stepeništa i uze je u naručje. Ona se malo branila, a onda se prepusti njegovom snažnom zagrljaju.

Vrteći se s njom u krugu, Lun kao mađioničar stiže da joj svuče haljinu i rublje, a zatim je spusti na još rasporemljeni ležaj.

— Kako se usuđuješ?... Mogu naići Meri ili Artur... — opomenu ga Džejn.

— Već sam okrenuo ključ — smejući se reče Lun i zagnjuri lice među njene čvrste i kao svila glatke grudi.

IV

U času dolaska inspektora Interpola Lun i Džejn su bili na aerodromu. Uspeli su da svoja kola parkiraju blizu automobila inspektora Frenka Nikolsona. Odatle su

mogli da vide gosta Skotland jarda i njegovu ženu, a to je bio obavezan deo Lunovog plana.

Kad je video kako dva inspektora dolaze koračajući uz lepu Žanet Admar, Lun tiho reče:

— Ovo je izvanredna slika. Gospođa Admar ima crne oči i platiniiranu kosu.

— Zašto je to važno? — upita Džejn lukavo se smeškajući.

— Zar ne vidiš da bi s malo truda ličila na nju? — objasni Lun.

— A gospodin Admar, sa svojim stasom, prosedim zaliscima i gustim obrvama, kao da je stvoren da preda svoju ulogu izvesnom gospodinu Sikertu — dodade Džejn.

— Ponekad imam utisak da mi čitaš misli. Da ti nisi veštica? — nasmeja se Lun.

Posle toga učutaše i nastavili da slušaju. Inspektor Nikolson je, srećom, na poslu stalno nosio isto odelo, pa je »prikačeni« mikro odašiljač davao potpunu mogućnost praćenja svakog njegovog razgovora. On je pričao o stanu iznajmljenom za goste. Pokaza se da inspektor i njegova žena odlično govore engleski, što je inspektoru Nikolsonu olakšavalo posao.

Dok su se vozili kroz grad, on zaključio:

— Pošto se smestite i odmorite, možemo zajedno na ručak, a tada ćemo razgovarati o svemu. Mogao bih da dođem po vas kad želite.

— Biće najbolje da se sastanemo u trinaest časova. Do tada ćemo se odmoriti, iznajmiti neka kola i spremi ti sve što treba za dobar početak posla — odgovori inspektor Adamar.

Lun pogleda na svoj časovnik. Bilo je petnaest minuta do deset. Dakle, ostalo je više od tri sata da se počne ostvarivanje plana. Pošto je znao gde se nalazi iznajmljeni stan za inspektora Adamara, Lun požuri i obide kola inspektora Nikolsona, a zatim stiže u Sidnej strit i nađe pogodno mesto za parkiranje.

Video je kako gosti ulaze i kako inspektor Nikolson odlazi nakon deset minuta. Odmah zatim Lun izađe iz svog automobila, iz prtljažnika uze jedan kofer i pođe vratima stana. Po zvoni i na vratima se pojavi inspektor Adamar.

— Oprostite, gospodine, zbog zakašnjenja. Inspektor Nikolson je zatevao da rano snabdemo bife osvežavajućim i drugim pićima, ali zbog kvara na automobilu... Mogu li da ostavim piće? — reče Lun uslužno se klanjajući.

— O, svakako! Samo vi unesite piće. Takva stvar se nikad ne odbija — veselo reče Francuz i propusti Lu na.

U hodniku Lun zastade i upita:

— Ima li nekog unutra kome bih mogao smetati?

— Tamo je moja žena, izvolite — odgovori Francuz i pođe pored Luna u dnevnu sobu.

Tamo ne nađoše nikoga.

— O, ona je u kupatilu — reče inspektor Adamar, jer se čulo šuštanje vode iz hodnika, što je značilo da ona nije zatvorila vrata kupatila.

— Ko je to, dragi? — doviknu gospođa Adamar.

Tog trenutka inspektor se nađe pred revolverom koji mu Lun beše uperio pravo u grudi.

— Recite joj da imate gosta i da treba da se upozna sa njim. Kao džentlmen ne želim da povredim osećanja jedne dame — reče tiho Lun. — Inače pazite na svaki svoj korak, jer brzo opalim iz ove igrčke.

Nekoliko trenutaka inspektor Adamar je mirno posmatrao Luna. On je poznavao ljude i iz Lunovog pogleda shvati da je pred njim odličan i čvrst čovek, s kojim ne bi lako izašao na kraj ni u borbi bez oružja. Zato posluša i doviknu:

— Žana, imamo zanimljivog gosta. Obuci se i dođi da vas upoznam!

— Dolazim za pet minuta — odzva se gospođa Adamar.

Čulo se kako se zalupiše vrata kupatila.

— Kakav je cilj vaše neobične posete? — upita inspektor osvrnuvši se prema fotelji.

— Sedite da razgovaramo — reče Lun.

Inspektor zauze mesto motreći na Lunov revolver.

— Da li ste čuli o izvesnom Donaldu Sikertu? — upita Lun.

— A ko nije čuo? Neki opisi govore da bi to mogli biti vi — odgovori inspektor.

— Brzo shvatate, što mi čini zadovoljstvo. Istina, moj izgled je malo preučešen, jer ne želim da me zapamti čovek vaše vrste — osmehnu se Lun.

— Pa šta želite vaše ponoćno veličanstvo? — upita inspektor Adamar trudeći se da šala ne bude uvredljiva.

— Preuzeću na nekoliko dana vašu ulogu. Želim da pronađem tu grupu provalnika s bacačem plamena. Vi ćete mi pomoći da nađem Alana Buloka — objasni Lun.

— Ima mnogo prepreka za takvu našu saradnju. Možete skloniti oružje, jer vam dajem reč da neću pružiti otpor dok ne završimo razgovor — reče inspektor sklopivši prste ruku oslonjenih na fotelju.

Lun klimnu glavom i gurnu revolver pod pazuhu. A zatim počeo da kija. Izvadi maramicu i pokri nos. Bila je to maramica natopljena neutralizatorom. U istom trenutku drugom rukom on oslobodi ventil gasne ampule. Gas se prostirao brzo i bez šištanja. Inspektorove oči počеше da kolutaju. On je čuo i video, ali nije mogao da pokrene ni jedan deo tela. Pokuša da govori, ali ni to nije mogao. Bio je bezbolno paralisan.

— Ne treba da se brinete. Gas je bezopasan i dejstvo prestaje nakon pola sata — reče Lun.

U tome trenutku pojavi se gospođa Adamar. Bila je u žutoj haljini, koja je isticala njene vrlo negovane i lepe obline. Tek sada Lun shvati da će on postići potpunu sličnost sa inspektorom, ali će biti teško da ma-

Jo viša i vitkija Džejn igra ulogu Francuskinje. A nije se mogao nadati da inspektor Nikolson, čovek vičan posmatranju i pamćenju likova, nije osmotrio ovu lepu ženu tako da je dobro zapamti. Pomisli kako žene sada pokazuju mnogo onog što muškarac može da zapamti i dugo zadrži u sećanju. Mnogo teže se uhvati prvi izgled lica, jer šminka čini čuda, ali zato se lako pamti izgled kože, linija grudi, ili opšti i karakteristični izgled nogu.

Gospođa Adamar je prilazila smešeći se, a onda odjednom zastade i počne da gubi ravnotežu. Lun skoči i prihvati je oko struka, pa je pažljivo spusti u fotelju. Njene oči su odavale strah i iznenađenje.

— Nema razloga da se plašite, gospođo Adamar. Ovo je mali trik za razonodu gostiju — reče joj Lun na čistom francuskom jeziku.

Odmah zatim pristupi seansi hipnoze. Već sama upotreba gasa za paralisanje, čije je dejstvo u vazduhu bilo prestalo, ali se zadržalo u plućima pogođenih, činilo je da hipnoza postane vrlo laka. On ih pripremi na poslušnost, pronađe kofer gospođe Adamara i vrati stvari u njih, pa ih zatvori. Inspektorov prtljag je bio nedirnuto. Lun sačeka još nekoliko minuta da prođe ukočenost tela inspektora i njegove žene. Pri tome nastavi hipnotičku pripremu. Konačno, uz pomoć inspektora ponese samo prtljag njegove žene. Inspektorov prtljag mu je bio potreban ovde.

Nestrpljiva Džejn ih ugleda kako dolaze i pređe za upravljač.

— Dovodim goste — reče joj Lun i otvori vrata da gospođa Adamar sedne napred pored Džejn, a sam se smesti uz zarobljenog inspektora Interpola čim gurnu prtljag u spremište.

Ne očekujući zapovest Džejn pokrenu kola. U jedanaest sati bili su

blizu tajnog Lunovog skloništa. Zarobljenici su nezainteresovano ćutali. Lun im na časak stavi nekakvu masku na lice i oni padoše u dubok san.

Kad su se probudili, otkriše da se nalaze u luksuznom apartmanu opremljenom svim potrebama za život. Čim inspektor ustade, fotoćelija uključila svetlo i kroz zvučnik dođe poruka snimljena na magnetofonskom automatu:

»Želimo dobrodošlicu svojim gostima. Gospodine Adamar, nalazite se u skrovištu koje vam stoji na raspoloženju. Otkrićete radio i televizijski aparat, zanimljivu diskoteku sa gramofonom, izabrane knjige i sve što vam može zatrebati. U dnu hodnika je veštačka bašta s bazenom. Ne pokušavajte da se probijete izvan prostorija do kojih možete dopreti bez nasilja, jer ćete uvek biti uspavani na sledeća tri časa. A to bi vam uskratilo uživanje uz vašu poštovanu suprugu. Zamislite da ste na komfornom pustom ostrvu s vašom divnom suprugom i iskoristite vreme za ugodan odmor. Još jednom primite komplimente od vaših Džejn i Donalda«.

— Ovo je kao san — progundala inspektor Adamar i priđe ležaju na kome je ukočeno sedela njegova žena i zbunjeno slušala poruku, čije emitovanje je i probudilo.

— Šta se to događa s nama, dragi? — upita ona.

— Postali smo gosti na manje ili više nego samog Luna, kralja ponoći. Ispitajmo kako izgleda to gostoprinstvo — odgovori inspektor sedajući pored nje i nežno je grleći.

Vreme počne brzo da im teče. Divili su se nameštaju i uređajima, slušali muziku, spremali ručak i sunčali se pod veštačkim suncem uz mali bazen. Nisu slutili da ih na ekranu posmatra Džejn Vittington spremna da ga isključi u slučaju da nastane scena nepogodna za gledanje.

*

Za to vreme Lun je bio opet stigao u stan u Sidnej stritu. Ali sada je za svakog drugog to bio inspektor Interpolu Arman Admar. Valjda na svetu ne postoji još jedan čovek koji bi mogao da iskopira izgled određene ličnosti tako brzo i tačno kako je to i ovoga puta učinio Lun. Istina, on je znao mnoge tajne, koje je mogao da primeni u prerušavanju. Bio je postigao čak i to da mu očne jabučice izgledaju malo isturene i obrazi u liniji produžetka uglova usana malo opuštjeni. Postizao je i boju glasa inspektora Adamara, a kosa, obrve i boja lica bili su tako podešeni da ni elektronski analizator ne bi pokazivao odstupanja. Jednom rečju, kao da je čarobnjak oteo telo svoje žrtve, a sačuvao samo svoj duh i mozak.

Kad se pojavi inspektor Nikolson, Lun ga dočeka s nekakvim paketlićem u ruci.

— Dakle, to ste vi, inspektore. Zanimet vas moli za izvinjenje što ne može da pođe s nama. Oseća potrebu da malo spava, a uz to je, verovatno zaključila da ćemo nas dvojica lakše razgovarati ako budemo sami — reče Lun i zatvori vrata za sobom.

— Gospođa je vrlo pažljiva — reče Nikolson.

— I boji se ručkova u društvu, jer njena težina ne sme da se povećava — smejući se dodade Lun.

Zatim pokaza inspektoru svoja kola i objasni da ih je iznajmio, ali će radije poći inspektorovima.

Treba mi malo vremena da se naviknem na vožnju levom stranom — zaključí zatim.

Uskoro stigoše na Trafalgar skver i svratiše u restoran kluba »Kardigan«, koji je inspektor brižljivo odabrao radi dobrih jela. Član toga kluba je bio zbog svog rođenja u Kribinu. Lun je pazio da ne napravi kakvu grešku kao tobožnji Francuz, ali uskoro se uveri da inspektor više pazi na njegove predloge nego na

postupke i navike. Čim dođe pogodan trenutak, on počeo da izlaže svoje predloge i zahteve:

— Smatram vrlo važnim da delujem bez čvrste veze sa vašom policijom.

— Tako je i predviđeno. Samo ću ja biti u vezi s vama. Pomoći ću vam, a dobar deo vremena provešćemo zajedno — reče inspektor Nikolson.

U prenosnom smislu, naša veza biće danonoćna — osmehnuvši se nastavi Lun. — Ovdje imate jedan predopredajni aparat, koji je naročito ispravljačem podešen da bez regulisanja održava vezu sa mojim. To je savršen sistem taktičkog uređaja.

Pruži mu primopredajnik s mikroslušalicom i ugrađenim mikrofonom, koji nije bio veći od klasične kutije šibica. Inspektor je s nedovoljno prikrivenom skepsom gledao u kutijicu.

— London je veliki, a radio smetnje su mnogobrojne — primeti kao čovek koji se prilično razume u radio tehniku.

— Do pedeset milja vrlo je selektivan i siguran — odgovori Lun. — Pozivni signal je snažan, samo ako spravicu držite tako da ovaj končić dodiruje голу kožu. Aparat daje brzu, jasnu i sigurnu vezu tako da pored njega telefon postaje prava slika zastarelosti i nepraktičnosti.

— Prosto je čudno koliko ima savremenih pronalazaka a kako ih mali broj primenjujemo — odvrati inspektor neodređeno, pokušavajući da veruje svom sagovorniku.

— Dakle, sistem veze je uspostavljen. Pored toga imam brojeve vašeg privatnog, službenog i specijalnog telefona. A u prednosti ove radio bučice uverićete se svakog trenutka od sada. Nego imam jednu molbu — nastavi Lun.

— Samo izložite vaše želje i ja ću preduzeti sve što je u moći Skotland jarda — reče inspektor.

— Stvar je jednostavna, ali u nečemu delikatna. Bez pogodne prilike

da se o svemu dogovorimo, ja sam već preduzeo jedan korak. Već je stigao jedan moj pomoćnik i on već radi — ispriča Lun.

— Vaš pomoćnik?! — iznenadi se inspektor. — Mi smo spremni da vam stavimo na raspolaganju specijaliste za sve poslove.

— Ali ovakvog ja koristim odavno i spada u moju specijalnu ekipu. To je čvrst momak, koji je iz Francuske doneo jednu stvarčicu... Istina, liči na krijumčarenje — nasmeja se Lun.

— O čemu se radi?

— Sitnica... Jedan francuski bacač plamena, koji je stručno pripremljen i ima poneki skriveni deo.

— Čemu taj bacač plamena?

— Pa, vredeće. Provalnici su zbog iznenađenja morali da ostave svoj u zlatarnici. Jadnici, kako će bez oruđa? — smejući se objasni Lun.

— Ali kad ih vi nađete... Pa tada im više neće zatrebati bacač plamena — i sam inspektor se nasmeja.

— Da malo objasnim stvar. Dakle taj moj momak sada negde oko dokova, po Sohou i na pogodnim mestima traži kupca za krijumčareni bacač plamena. Trebalo bi da nađe pravog čoveka

— Oho! Ideja bi bila odlična da je London kakav gradić sa nekoliko hiljada stanovnika. Ali ovako... — sumnjičavo zavrte glavom inspektor.

— Stvar nije jednostavna, ali momak je vešt. On će naći put do Alana Buloka. A taj čovek želi baš francuski bacač plamena. Možda nećemo uspeti da ga upecamo na ovaj mamać, ali vredi da se pokuša — odgovori Lun.

— A šta mi možemo da učinimo u celoj stvari?

— Treba da uspostavimo kontrolu nad obaveštenjima. Ako neki agent ili policajac čuje o čoveku koji pokušava da proda francuski bacač plamena, neka stvar prepusti vama. Ne bi bilo dobro da moj momak preispava u zatvoru s tom gvoždarijom — nasmeja se Lun.

— Mogli bi da mu izdamo dokument koji bi ga zaštitio.

— Tako bi mu otišla glavurda, kao trula kruška s grane. Ako ga zločinci zgrabe i pritegnu, njegova je stvar kako da ispliva.

— Ali ne smemo dozvoliti da taj čovek strada i ima nepravilike. On i ovako mnogo rizikuje.

— Bez rizika nema uspeha — opet se nasmeja Lun. — A taj momak je malo čudan i ne trpi zaštitu. Kuda krene, želi da stigne na svoj način.

— Ako bude mnogo zavirivao po podzemlju, verovatno ćemo naći samo njegove posmrtno ostatke — reče inspektor.

— Jadni Ted... Bila bi to prilična gomila ostatka — dodade Lun.

— Zove se Ted? I još kako? — upita inspektor.

— Ja ga tako nazivam, ali ko zna kakvim će se imenom poslužiti. Na sudu ne bih svedočio u njegovu korist. Sve što se traži jeste da se ne uznemirava čovek koji nudi na prodaju jedan bacač plamena. To je sve. Ali niko ne treba da bude obavešten da ga štiti Skotland jard. Neka ga prate, ili šta hoće. Jedino ne bi trebalo da onemoguće prodaju bacača plamena. Cilj je da to oruđe stigne u prave ruke — završi Lun svoje objašnjenje.

— Shvatam celu stvar, gospodine. Trudiću se da nespretno mešanje policije ne pokvari vaš plan.

— Ima još nešto o čemu treba da razgovaramo. Izložite mi podatke o toj bandi. Je li to sada vaš jedini zadatak? Kakvim snagama raspolazete? — nastavi Lun.

Inspektor ispriča sve što je bilo u vezi s provalama pomoću bacača plamena, opisa poslednju pljačku i zaključio:

— Sve je izvedeno stručno, smelo i precizno. Slučajno sam ja počeo istragu, jer sam bio u Skotland jardu u času kad je počela uzbuna. Inače radim na jednoj drugoj, vrlo čudnoj aferi.

— Bilo bi dobro da znam o čemu se radi, ako ćete na tome raditi i ovih dana dok sam je u Londonu — reče Lun.

— Stvar je takva da je ne mogu predati drugome.

— Je li nešto suviše poverljivo?

— Vama mogu sve da izložim. Fenomen nazivamo »Fantomska petorka«.

— Ponešto je pisala štampa. Mislio sam da je to traganje za senzacijama. Obračuni među gangovima nisu retki.

— Famotska petorka je nešto drugo. Ubija prosto bez plana, ali uvek zloglasne kriminalce. Ponekad je to pravi pokolj.

— Nekakvi »vitezovi« pravde?

— Ne bi im se moglo pripisati mnogo viteštva. Oni uzgred opljačkaju svoje žrtve, a plen zadrže za sebe. Pored toga prodaju »znak zaštite«.

— Kakva im je to majstorija? Kako izgleda znak?

— Uvek je drugi. Nekada je to čudna značka, nekada naročita kravata, ili ko zna kakav predmet. Čovek koji ga ima ne postaje žrtva fantomske petorke. »Znak zaštite« se u podzemlju sada plaća pet do pedeset hiljada funti, što zavisi od ličnosti koja želi da bude zaštićena — objasni inspektor Nikolson, a tada zamišljen počuta.

Lun je bio čuo o čudnim ubistvima zločinaca i strahu koji narasta u podzemlju Londona tokom poslednje godine. Ali putovanja i naučni rad držali su njegovo interesovanje na sasvim drugoj strani. Znao je da u London stiže prava poplava gangstera iz Amerike i sa drugih kontinenata. Koza nostra ima u Londonu mnogo svojih ljudi. Otvaraju se kockarnice, sve više je provala i napada na banke. Svi oblici zločina prosto bujaju u mnogomilionskom gradu. I i nije čudo što se uz sve to najfantastičnije i najobičnije vrste zločina javlja i ova.

— Kako radi »petorka«? — upita Lun.

— Smešno je, ali njihov način smo nazvali: lov pred vikend. Uvek nekog ubiju posle završenog posla pred nedeljni vikend. A nikad to ne čine u toku samog vikenda — ispriča inspektor.

— Neki razmaženi momci. Vredelo bi ih upoznati — odvrati Lun.

Razgovarali su još neko vreme, utvrdiše nekoliko dogovorenih poziva, iako aparat niko nije mogao da čuje ako nema isti takav i podešen na isti ispravljač. Lunovi aparati su emitovali nerazumljive zvuke, u koje se na prvom ispravljaču pretvarao običan ljudski razgovor, a na prijemniku su se nerazumljivi zvuci opet pretvarali u jasan i čist govor. Dogovorene šifre su im trebale u slučaju tajnog emitovanja, kako prisutni ne bi shvatili o čemu se radi. Tako je uzdah: »oh, ova prokleta kostobolja«, značio: »nalazim se u smrtnoj opasnosti«. Kada se na te reči nastavi: »čini mi se da me u Londonu strašno bole kosti, ali ovde u ulici (kući ili tačno naznačenom mestu) postaju još gori«, onda treba poslati najhitniju pomoć baš na to mesto. Nekoliko sličnih, vešto smišljenih rečenica, koje nije bilo teško zapamtiti, Lun ponovi inspektoru i proveri da li ih je zapamtio.

A zatim, tobože ne baš mnogo zainteresovano, Lun upita:

— Negde sam čuo da imate nekoliko svojih ljudi koji žive među zločincima. Priča se da oni učestvuju i u zločinima znajući da će u slučaju hapšenja biti zaštićeni. Šta je istina od svega toga?

— Odve kod nas dobro poznat je pokušaj s »Avetinjskim odredom«, koji je odmah posle rata postigao mnogo uspeha, ali je javnost osudila njegovo postojanje. Imali smo još jedan takav tajni odred, koji su reporteri opet nazvali »avetinjski«. Sad postoje pojedinci. Zanimljiv je samo jedan, čiji slučaj je čudan. Jedan policijski inspektor niko ne zna koji, poslat je da živi u podzemlju i radi za nas. Čovek koji je

tačno znao o kome se radi, iznenada je umro od srčanog udara. U Skotland jarđu ne postoji nijedan dokument o ličnosti tog čoveka. Možda je to neki aktivni inspektor, ili čak neki od šefova Skotland jarđa, ali možda je i sam vođa neke provalničke bande. Po nekim detaljima utvrdio sam da on ima pristup u poverljivu arhivu i laboratorije. Odlično je informisan o svemu što se događa i preduzima u Skotland jarđu. Njegovi izveštaji stižu uvek poštom ili telefonski, i uvek su dragoceni. Ali mi nemamo načina da od njega zahtevamo određena istraživanja — pričao je inspektor.

— Zar ne porazgovarate kad nešto javljate telefonom? — upita Lun.

— Pokušavali smo, ali odgovora da to izlazi iz postojećeg plana. Čudi se našim zahtevima, koji su, po njegovom, sasvim u suprotnosti sa obećanom slobodom njegovog delovanja. Zbog pokušaja pojedinih odeljenja da ga angažuju, on bira takav način saopštavanja da se nikad ne zna je li to Jazavičar, ili neki anonimni dostavljač.

— Ko je Jazavičar?

— Pa čovek o kome govorimo. Dobio je to ime i tako ga zovu — objasni inspektor.

Lun se nehotično osmehnu, jer se seti razgovora inspektora sa svojim šefom.

— Sećate li se našeg razgovora o kontragangu? — upita u želji da se vrate na razgovor o čudnoj petorki.

— Da u Parizu smo o tome opširno razgovarali — odgovori inspektor Nikolson.

— Ja mislim da je fantomska petorka običan kontragang, koji želi da pljačka i same gangstere — zaključio Lun.

U stvari hteo je da podseti inspektora na taj susret i još jednom proveri nije li se pojavila kakva sumnja u pogledu ličnosti, a ujedno da psihčki deluje na brisanje svake pomisli o nekoj razlici čak i ako bi se nehotično pojavila.

Rastadoše se uz Lunovu napomenu:

— Dakle, stan u Sidnej stritu nije pogodan za susrete. Ja i Žaneta ćemo se tamo nalaziti samo izuzetno. Želim da malo upoznam podzemlje Londona — zaključio tobožnji inspektor Interpola.

— Ali o tome nismo razgovarali. Ima opasnosti... — počeo inspektor začuđeno i pođe za Lunom.

— Namerno nisam pomenuo takvu mogućnost, jer ne želim da vam natovarim odgovornost na vrat — odgovori Lun.

— A zar nećete da vas odvedem do vaših kola?

— Hvala vam na svemu, ali osećam potrebu da prošetam ulicama, pa ću uzeti taksi — reče Lun i odlazeći mahnu rukom u znak pozdrava.

Inspektor je začuđeno vrteo glavom odlazeći na suprotnu stranu ka mestu gde beše parkirao svoja kola.

V

Samjuel Makferson se pijano klatio obučen u izbleđelo i izandalo mornarsko odelo. Povremeno je pevušio nekakvu pesmicu i išao po lučkim krčmama. Dva dana i dve noći radio je to s izvesnim uživanjem, jer je zapao u nekoliko tuča i oprobao svoje iskustvo i efikasnost pesnika. Ali treća noć mu je već bila dosadna. Prilazeći jednom baru on oseti lako peckanje na koži u pojasu i ude. Odmah potraži toalet i uključi svoj minijaturni primopredajnik. Javi se Lun i upita:

— Uspevaš li da nađeš one momke stari?

— Idem kao brod bez kormila prepušten vetru. Milion mu pustih ostrva, nigde živa stvora za moju robu — odgovori mornar slikovito.

— Treba tragati uporno. I sam sam na tom poslu — odgovori Lun.

Obavestiše jedan drugog o mestu gde se ko nalazi i zaključio da Lun preuzme luksuzne i skupe lokale, a

Makferson one koje je nekada rado posećivao.

— U redu je, dragi dečko — reče Samjuel Makferson. — Pokušaću još neko vreme. Već sam bio natrčao na jednog bivšeg policajca, pa sam morao da ga mlatnem po potiljku i da nestanem iz okoline Indijskih dokova. Pretvarao se da ga zanima moj bacač plamena.

— Znašli o njemu nešto više? — upita Lun.

— Imao sam tamo jednog poznanika, barmena, koji mi je u pravom trenutku šapnuo da je taj momak bio policajac.

— Kako se zove taj bivši policajac?

— Zove se Dik Kolins. Suviše lako je gubio živce i mlatilo sitne prestupnike. A kada je učestvovao u operacijama s oružjem, potezao je i pucao bez ustezanja. Za dlaku je izbegao apartman od jedne sobice s čeličnim zvesama — raspriča se mornar.

— A šta ti je rekao pre nego što si ga »mlatnuo«?

— Bio je s nekom devojkom. Rekao je da zna čoveka koji bi želeo da u svojoj zbirci ima takvu igračku. Devojka ga je vukla na drugu stranu. Govorila je: »Dik, zaboga, ostavi tog čoveka. Nije tvoj posao da se brineš o takvim stvarima«. Ali on se zakačio i počeo da me ispituje — objasni Makferson.

— Sad ću ga potražiti, a ti nastavi šetnju — zaključa Lun.

Odmah zatim potraži vezu s inspektorom Nikolsonom i zamoli ga za podatke o Diku Kolinsu i radi li on za policiju. Nakon dva sata imao je Kolinsovu adresu, ime njegove devojke Rite Avling i obaveštenje da od izlaska iz policije nije sarađivao ni na koji način.

Pri ponovnom pozivu Lun saopšti Makfersonu podatke o Diku Kolinsu i predloži da mornar poseti čoveka koga je već jednom mlatnuo po glavi.

— Mora da će se obradovati, ribica moja šarena! — ubaci Makferson.

— Momak brzo poteže oružje i zbog toga je najuren iz policije. Nema stalno zanimanje, a sada uživa rentu od kuće koju je kupio na ime neke Rite Avling, s kojom živi u velikoj slozi — obavesti ga dalje Lun. — Kuća je staro zdanje od desetak stanova i nalazi se blizu pruge u Tornton hilu.

— Dakle da otplovim tamo? To beše pred Krojdonom? — upita mornar.

— Razvij jedra, staro momče, otvori oči i kaži momku da ti je prvi put bio sumnjiv, jer ti je neko šapnuo da je bio u policiji. Kasnije si saznao da nije izdajnik — savetovao ga je Lun.

— Zahvaljujem na divnim savetima! — uskliknu Makferson i preki-
de vezu.

Blizila se ponoć kad mornar stiže pred staru zgradurinu. Stajao je neko vreme i osmatrao ulaz zanet u misli o momku koga je hteo da poseti u nevreme. Zbog toga suviše kasno začu šum iza sebe. Oseti pritisak revolverске cevi pored kičme i polako diže ruke.

— Šta tražite ovde u sred noći? — upita ga nepoznati.

Makferson po šumovima zaključa da napadač nije sam.

— Hteo bih da nađem jednog momka i da ga zamolim za oproštaj zbog jednog nesporazuma — mirno reče Makferson.

— A ko je taj momak?

— Neki Kolins. Znate li ga?

— Krenite napred. I ne pokušavajte kakav trik, jer imam nagle grčeve u prstima, pa tada nikako da promašim, a okinem sasvim sigurno — reče napadač kome Makferson još nije bio video lice.

— Kuda da idem? — upita mornar.

— Pravo kroz ulaz, a zatim hodnikom do kraja i u dobri, stari, pro-

hladni podrum — zajedljivo odgovori napadač.

Makferson poslušno izvrši svako naređenje. Njegov primopredajnik je bio uključen i on se nehotično osmehnu na pomisao da se Lun sada dobro zabavlja, ali i strepi, jer je čak u severnom delu grada. Dok ne bi stigao u pomoć, mornar bi bio hladniji od mrtve ribe.

Dok su silazili niz stepenice ka podrumu, neko je palio svetlo. U podrumskom hodniku Makfersona obide jedna devojka i on prepoznađe onu koju je već bio video.

— Dakle, na pravom sam mestu tako mi hrpe prženih srdelica i boca vina iz Halforda. Koliko vidim, gospođica je Rita Avling, a moj nežni revolveraš glavom Dik Kolins — raspriča se Makferson kao da ide na najlepšu gozbu.

Devojka je nosila poveliki ključ, kojim otključa bravu na metalnim vratima. Začu se mukli zveket i oni se nađoše u prašnjoj prostoriji uz čije zidove su bili nabacani stari sanduci i odbačeni predmeti. Sve to osvetljavala je gola i prašjava sijalica.

— Sednite tu desno na neki sanduk — zapovedi Kolins.

Makferson posluša i tek sada pred sobom vide stasitog momka u sportskoj vetrovki boje banane. Devojka je imala kratku suknju i plavu pletenu bluzu, ali delovala je nekako ozbiljno i zabrinuto.

— Neptunovog mi trozupca, ovde mi se ne sviđa — reče Makferson. — Više bih voleo da smo otišli u vaš stan i popili neko piće.

— Ti si, glomazna klado, ili lud, ili bezobrazan — opomenu ga Kolins. — Sa mnom se tako ne razgovara.

— Osetljivo biće, plankton — uzdahnu mornar.

Dik Kolins ljutito skoči i revolverom udari Makfersona po temenu. Svaki drugi čovek bi se svalio na tlo od takvog udarca, a najverovatnije

bi mu još i lobanja napukla. Makferson, naprotiv, kao da nije ni osetio udarac, nego samo topao mlaz krvi niz slepočnicu. Ali on nije bio stvoren da trpi i njegova pesnica nekako odozdo, kao eksplozija pogodi pleksus vatrenog Kolinsa, koji pokuša da uperi revolver, ali mu sledeći udarac puče pod bradu i on se sruči na leđa, pri čemu mu revolver ispade iz ruku.

Makferson vide kako devojka brzo zgrabi oružje i zato se baci u stranu, jer ona odmah opali i ubila bi ga da nije predvideo tu instiktivnu reakciju. Njegova ruka napipa prazan sanduk i on ga zavitla na devojku, koja začudo brzo reagova, ali bez razmišljanja. Dva kuršuma probiše sanduk pre nego što je pogodi i odbaci. U istom trenutku mornar se, kao trupac gurnut niz strminu, dokotrlja do njenih nogu, ščepa je i oduze joj oružje.

Kad Dik Kolins dođe k svesti, uloge su bile izmenjene. Makferson ih je oboje držao na nišanu.

— Šta se dogodilo?! — s čuđenjem i grimasom bola upita Kolins.

— Bilo je nesporazuma ne trpim da me neko mlati gvožđurijom po glavi. Eto, naprsla je i koža na mojoj glavici. To mi kvari lepotu — žalio se mornar.

Iz grimase bola Kolinsovo lice se razvuče u smeh.

— Oh, jadna glavica, koja je jedva nešto malo tvrđa od volovske. A tek kako udaraš, čoveče! Kao da me s oba kopita ritmula mazga i to iz punog zamaha. Kad je već sve ovako, hajde, otvori karte, koje mora da sadrže dosta asova — reče pipajući vilicu i grlo.

— Da sve pobrišemo? Važi li? — upita tobože naivno Makferson.

— Šta to da pobrišemo? — upita Kolins.

— Ja sam vas malo mlatnuo da bih pobegao. Zatim ste vi meni raskrvavili glavu. Devojka je ciljala da me ubije, a ja sam zazvonio stop i

okret za sto osamdeset stepeni. Da ja vratim oružje, a vi da obećate da ga nećete koristiti dok ne porazgovaramo. Ide li tako? — izloži Makferson.

— Ništa bolje ne bi mogli da tražimo dok vi držite našu igračku — zaključí Kolins. — Idemo gore, zar ne Rita?

Devojka klimnu glavom. Makferson vrati revolver i pođe pred njima. Uskoro su bili u trosobnom stanu vrlo stare i zapuštene kuće, ali taj stan je iznenađivao svojim skupim nameštajem i bogatim bifeom.

Makferson i Kolins sedošé u fotelje, a devojka napravi jak koktel. Potegoše po dobar gutljaj. Tada devojka primeti da Makfersonova rana na glavi i dalje krvari, pa donese kutiju s priručnom apotekom i predloza da ga previje.

— U ovakvim slučajevima ja nastružem malo stipse i ostavim da ranica sama zaraste — reče mornar. — Dobro posluži i hrpica duvana.

— Ovoga puta ćemo uraditi kako treba — osmehnu se Rita Avling i brižljivo ukloni vlasi kose, makazama odstrani jedan čuperak i ispra alkoholom ranu, a zatim postavi flaster.

— Već i sama vaša ruka leći — našali se mornar.

Još jednom otpí koktela i zamoli da mu se »razblaži« s повише čistog viskija. Ovoga puta želju čudnog gosta ispuni Kolins, pa dosu i sebi malo viskija.

— Dakle, da kažem kako stvar stoji — počé Makferson. — Ja sam siromašan mornar i radio sam na jednom brodu, koji je nekada prenosio oružje. Ugrabio sam priliku i sakrcao nekoliko sanduka pušaka. Bio je i jedan sanduk za koji sam mislio sam da je u njemu mitraljez. Kad ono: francuski bacač plamena. Puške sam rasturio čim su me progurali s broda i to samo zbog sumnje.

— Mnogo su pogrešili — nasmeja se Kolins.

— E tako! Tražio sam posao i malo zavirivao u barove, pa sam ostao bez para. Znam da se bacači plamena teško nabavljaju, a dobro dođu, pa mislim...

— A zašta dobro dođu? — upita devojka.

— Tako... Može se rezati gvožđe... zapaliti kuća... Uopšte lepa sprava — neodlučno odgovori Markferson.

— Zato ste vi išli i nudili bacač plamena?

— Šta sam znao da radim? Čuo sam da se za bacač može dobiti i svih dvesta funti, samo ako se nađe pravi kupac.

— Ali zašto ste me napali kad sam se interesovao za vašu ponudu?

— Dok sam išao do toaleta jedan poznanik mi je šapnuo da ste vi bili u policiji. Morao sam da strugnem...

— A zašto ste se sada vratili? — upita Kolins.

— Posle mi se prijatelj smejao i kaže da ste vi pošten momak i da ne petljate s policijom, koja nije znala da vas ceni. Pomislio sam da bi onda možda...

— No, kažite! Šta ste pomislili?

— Možda vi znate kome bih mogao da prodam robu. Dao bih vam deset procenata. Nije malo, na časnu reč. Dvadeset funti nisu za bacanje. Ali samo treba da je siguran čovek, koji neće pokušati da me pređe, ili da sporo plaća... Eto...

— Ali ja ne znam takvog čoveka. Samo me je zanimalo kako to da neko nudi bacač plamena — nasmeja se Kolins.

— Eh, ribice! Kad čovek nema ništa sem jednog bacača plamena, on nudi baš njega. Da imam brod i pare, ja ne bih prodavao bacač, nego bih kupio koji mitraljez ili reaktivni bacač. Oni se bolje prodaju — pričao je Makferson.

— A da li vi meni verujete? — upita Kolins.

— Mislim da bih mogao... A ima razloga da vam verujem više nego vi meni.

— Zanima me po čemu je tako.

— Ja nemam nikog i ništa me ne vezuje. Kad bih vam podvalio u nečemu, jednostavno bih nestao. A dok me vi ne nadete do Singapura, Tokija, ili Rio de Žaneira... Ali vi ste drugo. Imate ovu kuću. Čovek ste rentijer... Tu je i gospođica, koja još uvek vredi najviše... Dakle, ja bih vas našao negde u okolini i zavrnuo vam šiju.

— Ima istine u svemu tome — složi se Kolins.

— A ja mislim da počastimo gospodina i da se više ne vidamo. Šta se nas tiče njegov bacač plamena. To je oruđe provalnika trezora, a mi smo mirni ljudi — umeša se devojkica.

— Sasvim je tako, Rita — složi se Kolins — Ali čovek je u neprilici, pa bih pokušao da mu pomognem.

— Tako govori čovek koji veruje u dobra dela — pohvali ga Makferson.

— Onda, morski vuče? Mislim da ne želite da kažete ime — nasmeja se Kolins.

— Ono nije važno. Zovite me Keb. upravo moja mornarska knjiga glasi na to ime uz prezime Mekdolen — još slađe se nasmeja Makferson.

Odmah zatim pruži svoju prilično iskrzanu mornarsku ispravu, koju Kolins prelista tobože prilično nemarno ali s dosta iskustva i razumevanja.

— Dosta često ste menjali brodove — reče zatim.

Makferson se zagleda u svoje ručerke i kao postiden odgovori:

— Izazovu čoveka... Onda nekog mlatneš...

— Ili ti se zalepi kakav deo tovara, pa i kad je u obliku teških sanduka s po deset pušaka u svakom — šalio se Kolins.

— Po pet pušaka. Molim, sada se pakuje po pet — smeja se i Makferson.

Popiše po nekoliko čaša i Kolins zaključio:

— Sutra pred veče donesite vašu spravu ovamo u moj podrum. Evo vam ključ i ostavite ga u uglu. Navratite prekosutra da čujete rezultat.

— Kako da nosim preko celog Londona? — upita Makferson i radi objašnjenja izvrnu prazne džepove.

— Evo vam pet funti za taksi — odvrati Kolins i ustade.

Makferson se zahvali, nezgrapno se pokloni devojci i požuri napolje.

VI

Dik Kolins i Rita Avling nisu slutili da siromašni mornar, koji švercuje krađeno oružje, može biti opasan i na neki drugi način, sem što može da navuče na vrat policiju, ili zapodene tuču. A najmanje su mogli pomisliti da su njegovi grubi prsti mogli da ostave najmoderniji mikro uređaj za prisluškivanje.

Dok je ispijao »razblaženi« koktel, Makferson je nemarnim pokretom za donju ivicu fotelje prikačio »zrnice« mikrofona, pa je odlazeći slušao svaku reč izgovorenu u sobi Dika Kolinsa.

— Često te ne razumem, dragi moj — govorila je prilično tužno Rita Avling. — Često obećavaš da nećeš odlaziti s ljudima koje nikad nisam videla i ne znam ko su. Ne znam zašto, ali i tvoje neobjašnjivo interesovanje za taj bacač plamena... Čini mi se da je u vezi s njima.

— Rita, draga, opet počinješ! Rekao sam ti da ne činim ništa rđavo...

— Suviše dugo sam živela među ljudima koji su krali, pljačkali, ubijali i krijumčarili. Moja je nesreća što mi je otac bio Mark Avling... Naučila sam da shvatam.

— A šta to shvataš? — prilično hladno upita Dik.

— Renta od ove kuće... Nas dvoje trošimo deset puta više. Otkuda taj novac?

— Prestani da se brineš, Rita. Neke stvari ne mogu da se promene.

— A zar ti ne shvataš da sam užasnuta patila videći krv na tvom odelu... Ta krv nije bila tvoja. Čija je bila? Ne tražim da mi se poveravaš, ali se brinem. Čemu skrivene mašinske puške i revolveri? Znam da ih ne poseduješ zato da ti služe za zabavu. Ponekad nađem da mirišu na barut. Gde ti pucaš i na koga?

— Hoćeš li da ti kažem?

— Ne, ne želim da znam. Želim samo da tako ne bude. Jer ja te volim od onog dana kad su me gadovi poslali da te zavedem i udesim da im padneš šaka. Od tog dana živim samo za tebe. I užasno se bojim da te ne izgubim — žalila se Rita.

— Izgubićeš me samo ako nastaviš da jadikuješ. Znaš da volim samo tebe. Nekoliko mojih prijatelja žive drugačije.

— Kako, Dik? Kako žive tvoji prijatelji? — potresenim i plačnim glasom upita devojkica.

— Imaju svoje devojkice, koje ne dosađuju pitanjima. Uz to igraju šarade....

— Šta igraju? — prosto zajeca devojkica.

— Njih četvorica i četiri njihove devojkice, upadljive lepotice, vole se grupno... Menjaju partnere svakog vikenda, a nekad i u toku jedne noći. Provođe buran život...

— Tebi se to sviđa dragi?

— Da nisi ti u pitanju... Ali ovako ne mogu ni da pomislim. Pričam ti samo da znaš koliko živim samo za tebe. Oni me pozivaju, ali uvek odbijem. A sada ti cmizdiš zbog toga što poslovno odsustvujem najčešće jednom u toku sedmice. Dođi bliže...

Čutali su neko vreme. Čulo se kako devojkica tiho jeca, a onda iznenada upita:

— Dragi... Reci mi ko je provalio u zlatarnicu u petak uveče? Tada nismo bili zajedno... Kome nedostaje onaj ostavljeni bacač plamena?

— Ti si nemoguća i postavljaš užasno glupa pitanja — odgovori Dik

Kolins. — Sve to nema baš nikakve veze sa mnom.

— Dik, dragi... Kad god te ne vidim neke večeri, ja sledećeg dana čitam novine. I uvek nešto ima. Uvek je to nešto strašno... Nađem i poneki podatak, opis... Čovek svoje tajne može od svakog da sakrije, ali od majke i žene... Ja sam ti žena pred bogom, iako nismo venčani — pričala je Rita Avling grcajući, a zatim konačno glasno zaplaka.

— Zabranjujem ti da tako razgovaraš sa mnom. Prestani da jadikuješ i da pokušavaš da otkriješ nekakvu moju tajnu. Jer, to je najbolji način da me uništiš... da me izgubiš — ljutito reče Dik Kolins.

— Čutaću... Trpeću, dragi... Bojim se da ću te ipak izgubiti — još uvek jecajući odvrati devojkica.

Nagli prekidi jecanja govorili su o tome da ih prigušuju poljupci. Makferson isključio sićušnu slušalicu i zadenu je za ovratnik košulje, odakle je vodila tanka nit sprovodnika do aparata postavljenog s unutrašnje strane ruba pantalona.

*

Sledećeg dana Samjueli Makferson preneo je sanduk s bacačem plamena i delovima u podrum Kolinsove kuće, a uveče je dobio stopedeset funti i otišao. Vratio se u sklonište i u društvu s Džejn i Lunom pratio emitovanje podmetnutih prislušničkih mikrofona. Džejn je pratila uređaj postavljen u bacaču plamena, Lun onaj kod inspektora Nikolsona, a Makferson razgovore u sobi svojih poznanika.

On je prvi i čuo nešto zanimljivo, pa pojača zvučnik da čuje i Lun i Džejn. Bio je to telefonski razgovor, koji je iz svog stana vodio Dik Kolins u deset sati pre podne. Bio je petak.

— Da, poneću sve što treba — govorio je Dik Kolins svom sagovorniku, čije reči nisu mogle da se čuju.

— Kao uvek... Znam jazbinu Blek Kida na Vickers Vorksu... Da, pregledaću okolinu i ući u jazbinu... Jeste, imaću violinu... Pamtim plan i sve što je dogovoreno... A što da radim s otvaračem za konzerve?

Makferson podiže ruku i primeti:

— Otvarač za konzerve, to mu je bacač plamena. Lepo rečeno!

Lun i Džejn se nasmejaše, ali ne rekoše ništa.

Kolins nastavi:

— Da, mislim da je potpuno ispravan... Onda posle vikenda?... Odlično... Prekinuću vezu, jer će se pojaviti Rita. Ona je otišla do trgovine... Dakle, večeras kod Blek Kida... Ol rajt!

Ostalo što su čuli nije bilo zanimljivo, a Ritine napomene da je ostavi ako želi ručak i ono što se moglo zaslutiti iz daljih šumova i reči naterala ih da budu delikatni i isključivo uređaj za prisluškivanje.

Uskoro mnogo zanimljivije postade slušanje jednog razgovora inspektora Frenka Nikolsona sa svojim šefom Vajtom.

— Veoma je interesantno to što je Dik Kolins kupio bacač plamena od čoveka inspektora Adamara. A sada isti podatak javlja sam Jazavičar. Četiri opisana čoveka, koji će se naći kod Blek Kida na Vickers Vorksu, kako javlja Jazavičar, možda su baš oni iz obijačke grupe. Ako se tamo pojavi Dik Kolins, biće to dobar znak.

— Kako stoji s praćenjem Dika Kolinsa?

— Povukli smo momke, jer Jazavičar javlja da bi to moglo da poplaši ostale. Napominje da ni kod Blek Kida ne preduzimamo ništa i da dođe samo »zainteresovani« inspektor i vidi te ljude. On misli da se zovu Tengi, Garet, Gibs i Dod. Prosto zapanjuje tačnost. Ta četvorica su nam već pod lupom, jer su živeli u Los Anđelosu. Tamo su, izgleda, pripadali gangu Moma Pordžesa, koga je ubila mafija. Došli su ovamo da na-

stave zamat, ako se već ne bave njime — izloži inspektor.

— A kakav je vaš plan? — upita Endriju Vajt.

— Otići ću sam do Blek Kida. Pre toga obavestiću Adamara o razvoju događaja. Možda će i on hteti da zaviri tamo — odgovori inspektor Nikolson.

Četvrt sata kasnije on je zaista uputio pozivni znak i počeo razgovor s Lunom oslovljavajući ga imenom inspektora Adamara. Lun mirno sasluša izlaganje inspektora Nikolsona, pa tek tada odgovori:

— Ja i moj čovek ćemo zaviriti tamo na Vickers Vorksu. Mislim da su podaci koje šalje Jazavičar sasvim tačni. A ipak nešto se ne uklapa. Ne mogu da otkrijem o čemu se radi. Ima nešto neprirodno, protivurečno... Ali šta je to? Treba biti oprezan.

— Ali meni izgleda da se sve uklapa. Iz dva izvora dobijamo iste podatke o Kolinsu. Tamo će stići ljudi koji su očitobili gangsteri... — počeo inspektor da analizira.

— Čekajte! — prekide ga Lun. — prvo ću vam ispričati jedan Kolinsov razgovor.

Ispriča mu skoro doslovice svaku Kolinsovu reč, koju je bio čuo pre pola sata.

— Pa sasvim se uklapa! — uzviknu inspektor Kolins. — Četiri čoveka čekaju Kolinsa da pođu u neku pljačku, ili napad.

— Ipak razmislite o svemu. Ja i moj čovek ćemo biti negde tamo, ali nećete nas prepoznati. Moraćete da se oslonite na svoje snage. Možda bi trebalo da povedete nekoliko čvrstih pomoćnika — savetovao je Lun.

— Ja mislim drugačije, jer Jazavičar ima argumente. Najradije ću tamo otići sam — zaključio inspektor Nikolson.

Lun nije dalje insistirao, jer ni sam nije bio siguran kako treba da se postupa. Možda bi hapšenje Kolinsa upozorilo ostale da se razbeže.

i nestanu, a prisustvo policajaca bi ih opomenulo da su otkriveni i možda uopšte ne dođu.

Zato Lun odluči da porazgovara s pravim inspektorom Adamarom, kome je bio ostavio mogućnost da prisluškuje određene razgovore.

I njega i gospođu Adamar nađe uz kontrolni sto, kako sede sa slušalicama na ušima i uzbuđeni prate ono što se moglo čuti s prisluškivača iz sobe Dika Kolinsa i iz bacača plamena.

— Vi nas mučite, Sikerte. Osuđeni smo na neaktivnost a neprekidno slušamo sve to... To je vrlo mučno za nas — reče Adamar.

— Možda ćemo vas jednog trenutka uključiti u igru — odgovori Lun. — A sada mi recite svoje mišljenje o svemu.

— Imam čudan utisak da taj Jazavičar zna više nego što je moguće. Ali ovako ograničen i uzbuđen ne mogu da otkrijem u čemu je stvar. Ima nešto čudno... Ali ne znam šta je to — reče inspektor Interpola skidajući sasvim slušalice s glave.

— Raduje me što se slažemo. Nešto zvuči krivo. Ali šta, ni meni nije jasno — dodade Lun.

Zatim počuta nekoliko trenutaka i ustade. Uključi veliki radio aparat, iz koga ne dođe nikakav zvuk. Zatim zaviri u zadnju stranu televizora i konačno otvori ploču na kontrolnom stolu. Inspektor Adamar i njegova žena su ga napregnuto pratili pogledima.

— Izvrstan pokušaj, ali unapred osuđen na neuspeh. Mogli ste to da zaključite. Ovde imamo i takvu metalnu sobu, u kojoj nema komfora, a najmanje radio i televizijskih uređaja. Čim smo vam dali ovaj deo skloništa, znači da smo znali šta činitimo — govorio je Lun, ali bez ljuštije.

— Ja vas ne razumem — reče inspektor Adamar.

— Ali se zato dobro razumete u radio tehniku. Već ste izdvojili os-

novne delove da improvizujete radio stanicu, kojom bi ste pokušali da s nekim uhvatite vezu i javite da se nalazite u zarobljeništvu. Dodali biste da treba uhapsiti inspektora Adamara, jer je to izvesni Donald Sikert. Pogađam li? — dobaci još uvek nasmešeni Lun.

— Vi ste užasni, mesje! — uzviknu Žana Adamara. — Kako ste sve to, do đavola, otkrili?

— Sve prostorije su kontrolisane skrivenim televizijskim kamerama — odgovori Lun.

Francuskinja naglo pocrvene i uzbuđeno promuća:

— Vi ste nas... Gledali ste stalno... Odvratni ste, mesje!... Kako smo mogli da... A o vama se govori da ste džentlmen...

— Nisam vas ja posmatrao. A osoba koja je to činila dovoljno je delikatna da isključi uređaje u nepogodnim trenucima. Ipak nismo mogli dopustiti da nam se stvaraju neprilike. Od vas, gospodine, tražim obećanje da nećete pokušavati da napravite radio stanicu oštećujući moje uređaje — nastavi Lun.

— Izgleda da mi ne ostaje ništa drugo. Kažite mi samo zašto ste mi dali mogućnosti da pratim vaše prisluškivanje inspektora Nikolsona i sumnjivog Kolinsa? — upita inspektor Adamar.

— Vi ste ekspert. Možda ćete povezati neke konce i pomoći da rešimo zagonetku — odgovori Lun.

— Hm! Jedinствен položaj kriminalistike... Zatvoreni inspektor Interpola, po zapovesti njegovog veličanstva Luna, kralja ponoći, bavi se rešavanjem kriminalnih zagonetki. Kakva perfidna reklama za vas, Sikrete! — uzdahnu inspektor.

— Vi ste sujetni reče Lun.

— Smejaće mi se cela Evropa kada se čuje u kakvom sam se smešnom položaju nalazio. Verovatno ću morati da podnesem ostavku — dodade inspektor Adamar.

— A zašto biste morali da na velika zvona udarate o malo neobičnom doživljaju ovde? — upita Lun.

— Slaba je nada da to ostane tajna. Ali ja moram i pod ovim uslovima raditi protiv zločina, ako me ne sprečite. Pratiću sve što budem mogao da čujem — odgovori inspektor i ućuta.

— Dakle, osposobite sve uređaje iz kojih ste pozajmili delove, kao i četvrti sektor kontrolnog stola, jer će vam zatrebati — zaključí Lun i napusti deo skrovišta odvojen za prisilno dovedene goste.

Metalni blok vrata kliznu za njim i uglavi se u ležišta. Lun zatim ode u svoju radionicu i poče da priprema oružje za sebe i Makfersona, jer uveče treba posetiti Blek Kidov lokal. Čim završi pripremanje malih granata velike razorne moći, gasnih bombica, nekakvih trik oruđa i alatki, on pozva reportera Markinča. Porazgovaraše o svemu.

— Dakle, još uvek treba da ćutim? — zaključí reporter pitanjem.

— Strpi se, oštro pero. Čim bude nešto zanimljivo, javićemo ti se. Slušaj ono što dopire iz mikrofona kod inspektora Nikolsona, jer možda tako najbolje pripremaš svoju veliku i senzacionalnu reportažu. A sada doviđenja! — reče Lun i prekide vezu.

*

Niko od umešanih nije slutio da postoji i drugi centar u kome se kuvaju mnogi poduhvati. Četiri čoveka spremala su se u jednom luksuznom stanu kod Ridžents parka.

— Taj blesasti Kolins je stvarno opasan za nas. On je izdvojen, nastrojan i nepromišljen. Ponekad mi se čini da bi on u nekom trenutku s uživanjem zgrabio mašinsku pušku i sve nas pokosio ne trepnuvši. A sada ta glupost s prihvatanjem ponude da kupi bacač plamena — govorio je čovek s tri duboko uspravne brazde na čelu, koga su njegovi kompanjoni zvali i Din.

— Sasvim se slažem. Poslao sam dva momka da večeras uzmu bacač, jer je za nas dragocen, a teško se nabavlja. Ako upadnu u policijsku zasedu, ništa strašno se neće dogoditi, jer ne znaju ništa sem to gde da ostave oruđe — izloži Prompter sasvim tiho.

— Saglasan sam da se oslobodim Vulfa — kratko se složi inženjer Veg.

Pri tome se cerio ne izneveravajući svoj nadimak da je spadalo. Četvrti gangster samo klimnu glavom.

— Dakle večeras će nestati inspektor Nikolson, Vulf i momci iz Los Anđelosa. Oni su počeli da bivaju bezobrazni. Sisajder¹⁾ će biti ucveľjen zbog smanjenja družine s kojom sarađuje — reče Veg kikoćući se bezobrazno.

— Ne osećam baš veliku žalost — reče mirno četvrti član bande i poče da pregleda svoj veliki automatski revolver belgijske izrade, sa šaržerom za četrnaest metaka.

Dakle kao što smo rekli, počinjemo urnebesno. Vulf će svršiti glavni deo posla, a mi pazimo na inspektora i samog Vulfa. Kolins će pasti kao slučajna žrtva. Posle toga skupljamo se u bungalovu kod Čezingtona. Devojke su već otišle — govorio je Din.

— A šta je s tim inspektorom Interpola? — tiho upita Prompter.

— O tome sam govorio samo tebi, jer se samo na tebe odnosi. Ali kad baš pitaš pred svima, mogu ti reći da te on lično zna iz vremena kad si ratovao u Alžiru pod imenom... — poče Din.

— Čoveče! — prvi put otkad ga znaju uzviknu Prompter sasvim glasno i glas mu čudno i neprijatno zazvuča. — Ne pominji to ime, jer ga niko ne zna.

— A zašto ne bi trebalo da ga mi znamo? — upade Veg i smešno razmahnu rukama.

— Znate moje sadašnje ime i nadimak. Mislím da je to dosta. I dru-

1) Seasider — primorac na engleskom.

gi imaju svojih tajni — odgovori Prompter opet skoro šapatom.

— Na primer? — upita čutljivi Sisajder.

— Pa... Ako treba nešto da se objasni, onda bi mogli da saznamo kako Din saznaje sve te stvari iz policije — odgovori Prompter.

— Mislim da sam jednom rekao da imam sigurna obaveštenja direktno iz najpoverljivijih dokumenata i izveštaja Skotland jarda. Kako bi inače uspevao da tako dugo čuvam grupu. Uvek sam uspevao da policiju gurnem na pogrešan trag. Mislim da mogu tražiti poverenje svih vas — objasni Din i bore na čelu postadoše mu još dublje.

— Svakako, Dine — reče Sisajder.

— Samo urnebesno, šefe! Ja sam ti uvek verovao, a mislim i ostali. Sadašnji razgovor je posledica male nervoze zbog Vulfa i predstojeće akcije.

— Dobro, momci! Ima li neko da nije siguran u to da Vulfa moramo žrtvovati? Slobodno recite. Niko ne zamera. Ni meni nije lako da predložim takvu stvar. Ali on je dozvolio da se uhvati na mamac inspektora Interpolu. I nikad više neće biti miran. Uvek će za njim ići policijske uhode, sve dok ga ne zgrabe. A za njim vodi trag do nas — izloži Din.

— Ne vraćajmo se na ono što je već odlučeno — reče Veg. — Plan je čist, jasan i kida sve tragove. Moramo ga ostvariti bez greške. Ostaje nam da najurimo i tog Francuza.

— Znam i gde je stan Aramana Adamara — dodade Din.

— I imajte u vidu da želim da pogledam u oči tom njuškalu. Godinama mi je za petama — tiho reče Prompter.

— Imaćeš čast da prvi razgovaraš s njim, ili bar da ga uzmeš na nišan. Možda bi voleo da ga staviš pred cev bacača plamena — umeša se Veg.

— Hej, Spadalo! Tako će i biti, ako me posluži sreća — odgovori Prompter i ustade.

Bližilo se veče i oni počеше da se spremaju. U torbe staviše kratke automatske puške podvijenih kundaka, proverišе svoje revolvere i krenuše.

Svetla u gradu već su bila upaljena, ali što su više odmicali od centra, ulice su postajale sve mračnije, a noć pod oblačnim nebom sve gušća.

VI

Pošto se provezao uskim ulicama oko bara Blek Kida, Dik Kolins bolje osmotri neposrednu okolinu i nađe mesto da parkira svog ostina. Uze torbu s mašinskom puškom i polako pođe ka baru. Uzgred je brižno osmotrio nekoliko retkih prolaznika, ali ne nađe ništa sumnjivo.

Bar je imao prostoriju u obliku dva okomito sastavljena pravougolnika. Kolins sede za sto u uglu iz kog je video oba dela bara. U onom levom delu, koji je bio kraći, sedela su četiri muškarca i razgovarali uz piće. Svi ga osmotriše, ali on mirno stade da čeka devojku koja raznosi piće. Dočeka je s osmehom i naruči konjak s nekoliko kockica šećera i čašom selterske vode.

Bar nije bio jako posećen. Svega još tri čoveka su sedela svaki za svojim stolom, a dvojica su ispijala piće stojeći uz barski pult. Jednog od njih Kolins je poznavao. Bio je to inspektor Frenk Nikolson. Kolins je mirno pio svoje piće, ali neprimetno pogleda časovnik. Još nekoliko minuta i treba da stignu četiri njegova prijatelja. Odluči da im da znak da nešto nije u redu. Jedan će prći i on će mu kazati da je prepoznao inspektora. Ostatak vremena prepusti se razmišljanju.

Sećao se dana provedenih u policiji. Nekad je mislio da je to pravi poziv za njega. Ali vreme je pokazalo da je njegova naprasita ćud sasvim nepogodna za službu u kojoj se traži više strpljenja i vladanja sobom nego u svim ostalima. Još uvek je osećao ogorčenje što je prosto ot-

pušten i još mu je rečeno da je srećan što nije došlo do suđenja.

Pomisli na način na koji je upoznao Dina. Izgledalo je da se to dogodilo sasvim slučajno, ali kasnije nije mogao da se otme utisku da ga je Din tražio i našao kao određenu ličnost. Predložio mu je »posao«. Rekao je da će se raditi o uništavanju najgorih zločinaca. Tako je i bilo... Ali posle su poginuli i neki sasvim nedužni ljudi. Din ga je težio. Zbližio se i sa ostalom trojicom. Navikao se na smešljivog Vega, tihog Promptera i ćutljivog Sisajdera.

Ali o tim ljudima je znao vrlo malo. Bilo je pravilo da se niko ne ispituje. Što se manje zna, manje može da se otkrije. Čak nije znao ni njihova prava imena i zanimanja. Posle napada na grupe zločinaca i pojedine gangstere, koji su senzacionalno odjeknuli, došlo je i do prvih pljački. Oteto je zlato s broda koji je tek bio pristao, opljačkan je automobil koji je prevozio zlatne šipke iz Ročestera, provaljen je trezor robnih kuća u kvartu Deptforda pored same Temze, opljačkana je banka u Stamford hilu i konačno zlatarnica pre sedam noći.

Tako je Dik Kolins gazio sve dublje. Već je mogao da nabroji pet ljudi koji su pali od njegovog revolvera pri provalama i verovatno najmanje deset onih koje je ubio u grupnim likvidacijama. Noćas taj broj treba osetno da poraste. Ali rastao je i kapital, koji je uložio u kuću za izdavanje i banke u Sitiju i Ipsviču. Ima ih petorica, ali on dobija uvek tačno deseti deo plena. Ko još učestvuje u deobi, to Kolins ne zna. Din je nezvanični vođa družine i on o tome vodi računa. Jednom su započeli razgovor o tome i Din je objasnio da ostalo ide »zaštitnicima, u rezervu za pomoć u slučaju hapšenja pojedinca, za plaćanje obaveštenja iz policije i kupcima kao provizija za pretvaranje naplaćkanog zlata i dragocenosti u novčanice«. Složili su se

da to nije mnogo, jer i deseti deo plena bio pravo bogatstvo.

Ali kakvi su to stvarno ljudi? Ko je Din? Gde su se ostali našli s njim? Je li tačno da su Veg i Sisajder takođe radili u policiji? Prvi je, navodno, inženjer tehničke službe, uništio neke dokaze i zato je isteran. A Sisajder je, pomenuo je neko, proneverio novac od policijskih kazni. Kolins se nehotično nasmešio na pomisao da je nekadašnji policijski blagajnik postao veliki pljačkaš banaka i trezora.

A tada ga prekide dolazak baš tog čoveka. Sisajder. nemarno ude, osvrnu se okolo i priđe Kolinsu.

— Vidim da držiš znak da nešto nije u redu — reče on i popravi namerno podvrnut rever Kolinsovog sakoa, što je i bio ugovoreni znak.

— Uz pult stoji inspektor Nikolson. Treba da odložimo napad, iako su ona četvorica na okupu — odgovori tiho Kolins.

— Naši su napolju i sada će ući. Ja uzimam inspektora na sebe. Onesvestiću ga olovnom cevlju. Kad vidiš da su naši na mestu, otvaraj vatru. Ja od pulta odlazim na vrata i štitim odstupnicu. To je jedina izmena. Din ne prihvata odlaganje — objasni Sisajder tiho.

A zatim odlazeći pripreti Kolinsu prstom:

— Uvek devojke... Bolje bi bilo da na vikend kreneš s drugarima.

Zatim ode do barskog pulta i naruči skoč. Inspektor pomisli nije li to čovek koji treba da mu pokaže zločince. Neprimetno ga osmotri, ali kako je ovaj bio zauzet svojim skocom i čašom vode, on nastavi da posmatra lokal, u koji su ulazili ljudi i žene u parovima. Tada naiđoše tri muškarca i sedošu blizu Kolinsa.

Odjednom Kolins nestade iz inspektorovog vidokruga i nekoliko trenutaka kasnije zabubnja rafal mašinske puške. Začuše se jauci ranjenih i vriska preplašenih žena.

Inspektor stavi ruku pod pazuhu da izvuče svoj revolver. Video je ka-

ko i tri poslednja gosta vade revol- vere. Ali tada mu nešto eksplodira u glavi. Tog trenutka iza ugla, iz drugog dela bara, pojavi se Dik Kolins. Zabezeknuto pogleda inspektora, koji beše pao i iz čije velike rane umesto oka je navirala krv. Iza njega je stajao Sisajder s revolverom u ruci.

»A rekao je da će ga onesvestiti«, pomisli s čuđenjem.

Kao da je to bio instikt, on pogleda prema Dinu i Vegu, koji su pretili prisutnim terajući ih da dignu ruke, okrenu se zidu i miruju. U tom trenutku Dinovo mesto zauze Prompter, a ovaj dade znak Kolinsu da ide prema vratima, pa i sam pođe za njim. Kolins posluša, ali se osvrnu. Vide kako ga Din uzima na nišan, ali za delić sekunde kasno. Kuršumi mu se zabiše sa strane u izokrenuto telo.

— Dinel... Izdajico... Ubijaš me... Dinel — vrisnu prekidan pogocima kuršuma dok je pokušavao da okrene cev mašinske puške.

Ali tada ga pogodi zadnji kuršum, koji dođe od barskog pulta. Kolins se čudno sklupča i poče da tetura, a zatim se prevali preko već mrtvog inspektora Nikolsona.

*

Lun je bio maskiran u vozača taksi-ja, a Makferson u starog, tromog trgovca iz provincije. Imali su i takve dokumente, koji su im omogućavali da u slučaju potrebe nastave igru. Stigli su blizu ulaza u bar Blek Kida i smestili se osmatrajući goste koji su pristizali. Još pri prvom prolazu ugledali su kako dolazi inspektor Nikolson, pa su slušali sve glasove oko njega. Primetili su i dolazak Dina Kolinsa, koji je ulazio u lokal baš kad su oni završili drugi krug vožnje po okolini i našli mesto da parkiraju kola.

Videli su i manevar četiri čoveka, koji su stigli u crnom voksalu. Ušao

je prvo jedan, a zatim ona trojica. Lun i Makferson, pošto proveriš da su im maske u redu i da ih ne mogu prepoznati ni inspektor ni Kolins, dogovoriše se da i sami uđu u bar. Ali u tom trenutku začuše pucjavu i iz prijemnika i iz zgrade.

— Tamo je počela gužva! Idemo! — uskliknu Makferson potržući svoj ogromni kolt.

— Mislim da smo zakasnili. Sada ne znamo kako i zašto upadamo. Čekajmo koji trenutak — upozori ga Lun.

Videše kako četiri čoveka istrčase iz bara i kako okrećući se pucaju u vrata da spreče eventualnu poturu. Za njima se nije pojavljivao niko. Lun i Makferson su samo čuli preko svog prijemnika kako još uvek histerično kukaju žene. Neko je vikao:

— Zar ovde?!... Toliko mrtvih!... Ja sam propao!

Verovatno je to bio vlasnik bara. Lun odlučno pokrenu motor i poče da prati crni voksal, koji se najvećom brzinom udaljavao prema Viziju. Negde u daljini čule su se policijske sirene, a iza ugla jedne obližnje ulice zviždao je policajac mašući svojom palicom.

— Taj vrag vozi kao sotona — reče Lun videći da voksal izmiče prema šumi na Vizi Komanu.

— Da im pripucam u točkove, ako dođemo u takvu priliku? — upita Makferson.

— Izgleda da nećemo stići da to učinimo. Ipak pripremi taj topčić — složi se Lun.

— Daj malo vetra! Punim jedrima, sinko! Bar ti umeš da prestigneš i sam uragan Paru... Ovaj, gas! Vetra, ili bilo kakvu snagu, ali stigni te pacove! — bodrio ga je Makferson neprekidno.

Ali voksal beše nestao. Preostade im samo da stanu i slušaju istragu, koja je počinjala nad mrtvim inspektorom i Kolinsom, a zatim nad četiri ubijena gangstera, što je dopiralo samo u slabim fragmentima.

Lun pozva Markinča i ovaj brzo odgovori da već sluša.

— Ispričaćeš mi ono što si video, čim ne bude važno pratiti šumove oko mrtvog inspektora — reče reporter i prekide vezu.

Lun razmisli nekoliko trenutaka, a zatim zaključi:

— Treba da požurimo u Kolinsov stan. Pogledaćemo šta je sa bacačem plamena i Ritom Avling. Ni sa jednog mesta ne dolaze glasovi.

Baš u trenutku kad je okretao kola, on oseti impulse iz inicijatora na svom pojasu. Zato zaustavi i uključi prvu vezu, jer je broj impulsa govorio da zove Džejn.

— Čujem te, draga — javi se Lun.

— Imam važno obaveštenje. Desilo se da sam napustila kontrolnu sobu. Jednostavno sam se kupala... — počeo Džejn.

— Nisu valjda inspektor i žena zakivali nešto neprijatno?

— Nisu oni. Pokušavali su samo da stupe u vezu sa mnom. Javili su da se događaju strašne stvari. Odmah sam preslušala snimke... — govorila je Džejn Vittington uzbuđenim glasom.

— Ma smo slušali oko inspektora Nikolsona. O tome sve znamo. Imali šta drugo?

— Prvo se čulo da neko odnosi bacač plamena... A zatim... Stvar je jeziva! Neka žena je vrisnula... Davili su je i silovali, a zatim se čuo poslednji jauk. To je u stanu onih Kolinsovih — izloži kratko Džejn.

— Sve ćemo ponovo preslušati ja i Sam. Javi se Adamarovima i pokušaj da ih umiriš. A ti ne uzimaj stvari tako k srcu. To su obračuni među zločincima — zaključi Lun.

Odmah zatim odmah pozva reportera Artura Markinča i javi mu da se dogodilo ubistvo u kući Dika Kolinsa, koji je poginuo u baru.

— Ja ću sada s javne govornice pozvati Skotland jard. Obavestiću dežurnog o tome drugom ubistvu i izvesnoj vezi sa pokoljem u baru

Blek Kida. Eto, imaćeš posla, škralo — reče na kraju Lun.

— Prava lavina događaja! Odlazim! — doviknu reporter i prekide emitovanje.

Lun i Makferson povezoše se polako obilazeći oko Vizli Komona. Tražili su javnu govornicu, a uz to su se nadali da će negde ugledati crni voksal.

Govornicu uskoro nađoše i javiše dežurnom u Skotland jardu da posete kuću Dika Kolinsa i dovedu u vezu ono što tamo nađu s onim što se dogodilo u baru Blek Kida.

Policajac pokuša da nastavi razgovor, ali Lun spusti slušalicu i vrati se u kola.

— Pretpostavljam da su ubice iz crnog voksa odlučile da napuste grad. Ako je tako, onda se kreću drugom ka Stok Vudu i bregovima oko Čurč Kubama. Da prođemo malo onim pravcem? — obrati se on Makfersonu.

— Odvezuj i plovi, hiljadu mu gusarskih napada! Plovi, sinko, da negde nađem kakvog momka krvavih šapa, pa da ga zveknem po onom što on naziva glavom, a gore je od majmunske zadnjice! — složi se sočno mornar.

Toga trenutka nisu slutili da ih iz tamne aleje gledaju četiri para očiju. Tamo je u senci drveća, gurnut u samo šibljie, stajao crni voksal.

— Ko može biti u tim kolima? — upita Veg.

— Neko je iznajmio taj taks. Bio je za nama u trenutku kad smo kidnuli iz bara. A ovo je treći put za pola sata da prođe blizu nas. Treba videti ko su ti momci — izloži Din.

— Pratimo ih! Noć je i neće moći videti da su to naša kola, ako su nas pratili od bara — predloži tiho Prompter.

Voksal kliznu iza aleje i počeo za Lunovim automobilom prerusenim u taks. Bilo ga je lako pratiti zbog svetleće oznake na krovu.

— Neko nas prati — odmah primeti Lun.

— Da nije policija? — upita Makferson.

— Još ne znamo. Izići ćemo na drum i voziti mirno. Ako je policija, nema razloga da se uznemiravamo. Oni će nas obići i zaustaviti — odgovori Lun.

— Eh, ne volim kad se nađem pred policijom. To je kao delfin na suvu pred mačkom. Ne može da zapliva, a mačka počinje da grize — gundao je Makferson dodajući jednu suviše sočnu psovku.

Uskoro se nađoše na putu koji je vodio ivicom šume. Kola iza njih dadoše znak da prestižu i Lun pođe više levo da propusti. Kad se nađoše uz njihov desni bok, Lun i Makferson prepoznaše kola koja su pokušali da prate. U istom trenutku shvatiše šta će se dogoditi i Lun naglo zakoči.

Rafali iz mašinskih pušaka zadobovaše po Lunovim na izgled običnim, ali u stvari dobro oklopljenim kolima. Stakla poprskашe, ali čelične ploče su već bile sunule u vis i dočekaše kuršume.

— Vatre ni momci! — uzviknu Lun.

— Pocrkalil Ljigavi strvinaril! Ribe šakalil! Ne stigoh ni da im se predstavim! — psovao je mornar zureći u čeličnu ploču, koja je iskočila uz razbrijeni vetrobran.

Lun spusti ploču i ostade nepomičan posmatrajući kola napadača, koja su se udaljavala. Učinu mu se da odjednom nestadoše, a drum je bio prav.

— Ili su skrenuli iza nekog zaklona, ili su ugasiли svetla i pritajili se uz sami put — zaključio on konačno.

— Hajdemo tamo, ako su gume čitave. Nađimo te sinove morskih pasa! Vetra jedrima, Donalde! — odvrati Makferson naglo živnuvši.

— Mnogo je bolje da misle kako smo pobegli. Pored toga moramo se skloniti ovako izbušeni, jer će policija biti vrlo radoznala — odgovori Lun i pokrenu kola.

Nađe mesto da se okrene, a zatim izabra jedan ulaz u šumu. Pošto ga osvetli pokretnim reflektorom, on bez svetla potera sve dok ne začu grebanje grana po krovu. Ugasi motor i odmah pozva Džejn. Kad se ona javi, obavesti je da imaju kvar na kolima.

— Uzmi kamion s ugrađenim polugama za spuštanje utovarne rampe i preuđesi se u muškarca, iako to baš nije lako — dodade smejući se.

Objasni joj gde da dođe i na kakav znak će naići. Ona odgovori da odmah kreće. Lun prekide vezu i posla Makfersona da uz asfaltnu tračku razbaca nekakve opiljke lima. Ovaj to učini i kada naiđe prvo vozilo oni videše kao opiljci jasno svetle. Bo je to znak za Džejn.

Morali su da čekaju još čitava dva sata dok se nije pojavio veliki kamion, koji skrenu na parkiralište pedeset jardi dalje. Lun potera oštećeni automobil. Iz zadnjeg dela kamiona spustiše se dve šine, na koje Lun natera točkove svojih kola. Odmah zatim šine se podigoše i uvukoše vozilo pod cirkadu, koja opet skliznu i sakri utovarena kola.

— A sada vozi nazad — javi Lun devojci, koja je ličila na mršavog mladića ogaravljena lica i s velikim kačketom na glavi.

Makferson je nezadovoljno gundao.

— Nikad nam nisu tako brzo izmakli slični pokvarenjaci — reče glasnije.

— Pomisli na dobar biftek i bocu vina, pa će ti biti lakše — smejući se reče Lun.

— O, pa to nije loš predlog, tako mi najlepšeg zubaca iz španskih zaliva! Napred, do velikog, sočnog bifteka! — brzo dodade Makferson menjajući svoje turobno raspoloženje.

Lun se ugodnije namesti na sedištu i ostade tako ćuteći i razmišljajući. Pažnju mu privuče Makfersonovo hrkanje i brujanje sve većeg broja vozila oko njih. To je bio znak

da zalaze dublje u grad. Trebalo je još dobrih tri četvrt sata dok se ne nađu u skloništu, iako je Džejn vozila spretno i dosta brzo. Nije joj smetalo što sedi za upravljačem glomaznog kamiona, jer je ona vešto vozila i traktor, vučni transporter, ili trkačku mašinu prilleglu uz asfalt. Njen duh naučnika nije isključivao duh sportstkinje, uvek živ i snažan u toj izuzetnoj ženi.

Ali na jednom mestu ona zaustavi. Iziđe i podiže cirađu.

— Hej ti glomazni gusaru! Ustupi mi mesto i prihvati upravljač kamiona! — pozva ona u mrak pod cirađom.

Lun gurnu Makfersona.

— Ko, šta?... Milion mu... — progundā mornar.

— Hajde, stari. Džejn hoće da je zameniš — smejući se reče Lun.

— A, tako? razumem... Ali zato ću tražiti dupli biftek — gundāo je mornar pružajući ruku da povuče Džejn.

A zatim sam siđe i obiđe kamion. Uskoro je vozio čas preteći nekom vozaču koji mu preseca put, a čas mašući kakvoj devojci koja čeka da pređe ulicu.

VII

Štampa je bila nešto umerenija u svojim napadima na policiju zbog sve češćeg i krvavijeg vršljanja gangstera po Londonu, jer su novinari imali obzira zbog smrti inspektora Frenka Nikolsona. Ali nisu prećutali činjenicu da je jednom nađeni trag izgubljen baš tom tragičnom smrću.

Jedan list je pisao:

»Čemu hiljadu i po službenika Skotland jarda? Čemu brigade policajaca? Čemu ogromni aparati, oprema i troškovi kad jedan marljivi inspektor odlazi u jazbinu sam i bez ikakve pomoći?»

Skotland jard nije davao nikakve izjave, ali su šefovi i inspektori zapanjeno čitali izveštaje reportera Artura Markinča. Taj čovek je o svemu

bio obavešten znatno bolje od Skotland jarda i policije zajedno. Šefovi su se međusobno optuživali za slabu saradnju, a zatim su napadali inspektore za površnost i sporost.

Usred takve psihoze stiglo je pismo »Jazavičara«. On je obaveštavao:

»Nepobitno sam utvrdio da je poginuli Dik Kolins bio nekada u policijskoj službi, ali posle isterivanja je bio ogorčen i postao je član jedne čudne družine. Sve govori o tome da je bio član kontragang petorke. Ali izgleda da su ga likvidirali baš članovi kontraganga, koristeći priliku kad je on već obavio dobar deo posla oko uništenja Tengija, Gareta, Gibsa i Doda. Izgleda da oni nisu platili »zaštitu«, pa im je priređena zamka. Ima znakova da su momci kontraganga, koji rade i kao »zaštitnici«, ujedno i obijači trezora u zlatarnici Istražujem u tom smislu, a vaši ljudi treba da imaju u vidu ove podatke i tako usmere istragu, ako ocenite da su moji zaključci tačni. Vaš Jazavičar«.

— Ovo je prosto fantastično! — uzviknu Endrju Vajt, pošto pročitao pismo trojici inspektora zaduženih da preuzmu posao poginulog Nikolsona. — Imam utisak da nam Jazavičar daje tačne podatke, ali uvek ostaje nešto neobjašnjivo. Čak mi se u nekim slučajevima čini da nas usmerava na gangstere koje je osudio kontragang, a ne može sam da obavi likvidaciju. Zar nije tako bilo sa Sandermanom, Džeplinom i Egom. Zatim na isto miriše ukazivanje na Tarnera, Beneta i Oklovskog. U oba slučaja gangsteri nisu hteli da plate »zaštitni znak«.

Inspektori su ćutali, a kad je Vajt prestade da govori, jedan inspektor upita:

— Ko će uspostaviti vezu s inspektorom Interpola Adamarom?

— Za sada ću ja lično preuzeti brigu o njemu — odgovori Vajt.

Odmah zatim ponovi zadatke istrage i otpusti inspektore, a sam krenu

do arhive, gde je hteo da pogleda podatke prikupljene o ubijenom Diku Kolinsu.

U hodniku srete poznanika, uglednog bankara Hartlija.

— Helo, Stene! Kakva nužda do-
vodi u ovu kuću briga jednog boga-
tog džentlmena, bankara i izvoznika?
— smejući se upita Vajt.

— O, pa ja sam često ovde. Pomoć
i zaštita policije postaju sve neophod-
niji poslovnim ljudima. Ponekad
treba proveriti podatak o novom
partneru... Pa, razumeš već. Kad ćeš
nas posetiti? Filiza se raduje kadgod
vidi tebe i Suzan — raspriča se
bankar.

— Rado ću doći. Ali ovih dana i-
mamo mnogo briga. Video si u no-
vinama. Nisam bio ni na vikendu.
Kako ste se proveli ti i Filiza?

— Ona je bila kod svojih, a ja sam
bio s društvancem. Ali to nije za uši
jednog inspektora Skotland jarda —
smejući se odgovori bankar Sten
Hartli i ode dalje.

Vajt se osvrnu za njim i pomisli:
»Lako je njemu da poziva... Bogat-
stvo, lepa žena, ljubavnice... A nekad
je počeo kao policijski pripravnik«.

Četvrt sata kasnije iziđe s name-
rom da potraži tog francuskog in-
spektora Interpola, čija akcija je ne-
kako čudno brzo usmerena na pravo
mesto, na pravog čoveka. I samo za-
hvaljujući sticaju nesrećnih okolno-
sti dogodilo se da Dik Kolins pogine.

»Možda se to dogodilo baš zato
što su ostali zločinci osetili da je Ko-
linsu »prikačen rep«. Možda su shva-
tili šta je značila »ponuda bacača pla-
mena«, razmišljao je prilazeći svojim
kolima.

*

Bilo je već jedanaest sati kad Lun
stiže u stan u Sidnej stritu. Pogleda
sandučić za pisma i nađe jedan ko-
vert i jednu posetnicu. Otvori ko-
verat i počeo da čita sa papira koji je
imao zaglavlje Skotland jarda:

»Molimo vas da večeras u dvade-
set časova budete u stanu, jer bi

grupa naših stručnjaka želela da ču-
je vaše mišljenje o nekoliko stvari.
Vaš poštovalac Vajt«.

Lun zatim pogleda posetnicu, na
kojoj je pisalo:

ENDRJU VAJT, savetnik

Ali ga začudi što je na poledini
pisalo:

»Tražio sam vas ovde. Molim vas
da se javite telefonom«.

Te dve poruke bile su protivureč-
ne i, posle pola sata razmišljanja,
Lun je imao svoj plan. Odmah se ja-
vio višem inspektoru i savetniku En-
drjuu Vajtu i rekao da ga hitni po-
slovi odvlače i da će ga posetiti tek
sledećeg dana. Zatim je pozvao Mak-
fersona, nabrojao mu nekoliko pred-
meta koje je trebalo da donese i re-
kao mu da dođe čim stigne. Sam je
otišao do svojih kola i odvezao se na
mesto sastanka s Makfersonom.

— Ti treba da uđeš u stan kroz
prozor iz dvorišta. Ostavio sam ga
otvorenog. Unećeš i deo potrebnih
stvari, a ostalo ću doneti ja kad se
vratim — izloži mu bez mnogo de-
taljnih objašnjenja.

— I tako, ja kroz prozor, a ti na
vrata? Lepo ti postupaš sa starim
mornarom. Pa ja sam kapeta broda,
trista mu pobunjenih mornara —
gundao je Makferson odlazeći.

Lun je znao da, ako su tačne nje-
gove pretpostavke, neko želi da ga
napadne. A taj sigurno osmatra kre-
tanje oko stana u Sidnej stritu. Po-
kupovao je hrpu novina i vratio se
u stan. Svaki posmatrač bi zaključio
da se inspektor Interpola sprema da
dobro prouči sve novinske izveštaje
o ubistvima i da ne sumnja u poru-
ku.

*

Za to vreme četiri elegantno obu-
čena čoveka srela su se u suncem
obasjanom Ričmond parku. Svaki je
došao svojim kolima i kao slučajno
našli su se blizu manjeg jezera.

— Ovaj susret je bio neophodan,
iako je neuobičajen — počeo odmah
namršten Din. — Treba raditi brzo.

jer policija ima dosta podataka. Istina, nijedan nas ne ugrožava, ali ko zna na šta mogu da nabasaju.

— Da li je otmica tog Francuza baš sada neophodna, — upita ćutljivi Sisajder.

— Nizašta na svetu ne bih propustio ovu priliku — tiho odgovori Prompter. — To je čovek o kome go-dinama maštam. Našao sam momke koji će mi ga u toku noći predati. Biću srećan kad mu pogledam u oči.

— Imam osećaj nekakve skrivene opasnosti — bez razloga upade Veg.

— Stvarna opasnost ne postoji. Mi čak ne znamo ništa određenije jedan o drugom. Uvek smo nastupali pri-lično vešto maskirani. Devojke o na-ma imaju sasvim pogrešne podatke. Uvek smo mi njih zvali, a one su bi-le zadovoljne obećanjima i poprilič-nim poklonima. Veruju da tako po-stupamo iz straha od sopstvenih že-na. O kakvoj opasnosti može biti re-či? — govorio je namrgođeni Din. — Ali biće neophodna krajnja oprez-nost. Nekoliko nedelja nećemo pre-duzimati nikakve akcije. Na viken-dima ćemo biti zajedno. Za to vreme treba da se prikupi novac od svih naših poduhvata.

— To je u redu — složi se Sisaj-der.

— Ali večeras treba da mi pomog-nete da uklonimo telo Armana Ada-mara. Ostavićete mi vremena do je-dan sat posle ponoći, a onda budite u mojoj radionici u Čizviku. Svi zna-te to mesto — predloži Prompter.

— Dovoljno je da dođe jedan od nas — primeti Din. — Izaberi ko hoćeš da ti pomogne.

Prompter počuta, a onda zaključi:

— Budi to ti, Dine.

— Prihvatam, iako moja žena že-li da večeras primimo neku posetu. Računam da ću u ponoć biti slobodan — zaključi Din.

Dok su dalje šetali Prompter ne-primetno stavi već pripremljene li-stiće papira u ruke Vagu i Sisajde-ru. Oni shvatiše da Prompter želi

tajnost i ćuteći napustiše mesto su-sreta. Svaki od njih imao je po jedan stančić iznajmljen pod lažnim ime-nom. Vešto falsifikovani dokumenti već dugo su im omogućavali da pre-ko tih stanova održavaju vezu, pri-maju poštu i da tamo dovode svoje prijateljske. Gde stalno žive i šta su im prava zanimanja, jedan o drugom nisu znali. Bili su to ljudi već sa-svim navikli na čuvanje tajni, oprez-nost i intrigu. Zato Sisajder i Veg pročitашe listiće tek kad se nađoše daleko od parka.

Na njima je pisalo:

»Budite kod mene u dvadeset i tri časa. Treba da razgovaramo s Di-nom. Prompter«.

Nije bilo čudno što su pomislili da je počelo nešto teško i opasno. Pri-prema i ubistvo Dika Kolinsa izgle-dalo im je potrebno i opravdano. Ali sada im je postalo jasno da je taj događaj pokrenuo sumnje, nepove-renje i strahovanja, što je bilo logi-čno i neminovno. Ovejani gangster Prompter je nešto namirisao. Šta je to s Dinom? On je predložio da se ukloni Kolins. Zašto? Nema li on još zadnjih misli? On drži u svojim ru-kama sve veze sa krijumčarima zla-ta i dragocenosti. On ima obavešte-nja iz Skotland jarda. On je o sebi najviše pričao, ali stvarno koje mu je pravo ime i zanimanje? Nije li ne-ke večeri pomenuo da zna Prompte-rovo pravo ime? Zna li imena osta-lih?

Tako su se ređala ta i slična pita-nja u glavama Vaga i Sisajdera, za-golicanih onim listićima. A kad jed-nom počnu sumnje, onda i ne pre-staju. Svakome se u mislima usidri-la slika smrti Dika Kolinsa. Pa i ime jadnog Vulfa saznali su od Dina. To sećanje na izvor upoznavanja imena preko i odlučnog Vulfa samo pojača sumnje i strepnju.

Bio je to dan nekakvog iščekiva-nja. Nekakvo zatišje pred buru.

Kad zvono na ulazu oglasi da stižu najavljeni posetioči, Makferson se brzo povuče u spremište u hodniku. Iznutra učvrsti vrata tako da može lako izići i preseći put posetiočima. U uhu je imao sićušnu slušalicu, te je mogao da čuje svaku reč u ostalim prostorijama, snabdevenim mikro prisluškivačima.

Lun otvori vrata. Bio je u sobnom ogrtaču i papučama od meke kože.

— Koga tražite? — upita on prvog čoveka i odmeri ostalu dvojicu.

— Dolazimo u vezi sa porukom gospodina Vajta. Možemo li unutra? — odvrati nepoznati.

— Uđite, gospodo. Oprostićete što nemam posluge i sasvim sam sam u stanu. Ali nekako ćemo se snaći da popijemo po čašicu. Bar je dobro snabdeven zahvaljujući jednom inspektoru Nikolsonu — pričao je Lun uvodeći ih u veliku sobu za dnevni boravak.

Zatim pođe pred njima. Znao je da oni sada treba da povade revolvere i da će se naći pred cevima čim se okrene. Ali on odmah pođe k barskom pultu i počeo da sprema piće. Tek tada se okrenu i ugleda tri revolvere u cevi.

— Ne pokušavajte otpor — reče prvi napadač. — Sednite i mirno saslušajte.

Lun se spusti u najbližu fotelju. Jedan napadač se izdvoji i brzo obide ostale prostorije. Vratio se i javi da je sve u redu.

— Vi ćete se spremati i početi s nama — nastavi vođa napadača.

— Ali ja sam inspektor Interpola. Vi nemate razloga da me uznemiravate, a nemate na to ni pravo. Šta misli taj Vajt? — protestovao je Lun.

— Taj jadnik iz Skotland jarda nema pojma da smo mi ovde. Neko nas je poslao da vas dovedemo. To za nas vredi tri hiljade funti i mi ćemo ih dobiti, makar vas morali mrt-

vog iskidati i potrpati u džepove — smejući se odgovori vođa napadača.

— A tako? A ko je taj gospodin? — upita Lun dobro se zabavljajući.

— Ni sami ne znamo. Sve je ugovoreno preko našeg udruženja — takođe dobro se zabavljajući odgovori gangster. — Jedino znamo da će nas iza Tvikanama dočekati kola. Tamo vas predajemo i uzimamo salatu.

— Kakvu salatu

— Pa da, vi ste Francuz. Vi ne znate šta je salata. Tako zovemo lepe, šuštave novčanice.

— Onda da se obučem?

— Samo mirno. Mi ćemo vam doneti odelo i cipele. Ne želimo da isprobamo trikove jednog uvaženog inspektora Interpola — opomenu ga vođa gangstera.

— Ja isto tako ne želim da budem vaša meta. Zato se neću protiviti. Pretresite me i videćete da nemam oružja — odgovori Lun.

Jedan gangster mu priđe sa strane i pretraži prilično vešto i brzo svaki deo Lunove odeće. Vođa napadača ga je držao na nišanu, a treći zločinac donese već spremljene cipele i sako, ostavljene na vidnom mestu.

— Ogrtač vam ne treba za tih pedeset jardi do automobila — smejući se reče gangster.

— A zar nećete popiti koju čašicu. Nekako mi je neprijatno da gostim... Ali vaša volja — reče Lun.

— Čudni su ljudi, Francuzi. Misle na etikaciju i kad idu pod led — progundajući vođu gangstera, ali željno pogleda prema bocama.

Lun uzdahnu, zatim opet tiho napuni pluća vazduhom, zadrža disanje i neprimetno pomeri papuče od meke kože jednu uz drugu, čvrsto pritiskujući podlogu. Bio je to trenutak ispuštanja gasa, čije delovanje je bilo neobično brzo. Gas je uspavljivao ljude, ali se u vazduhu brzo širio i odmah zatim jedinio s kiseonikom stvarajući bezopasne i jedva vidljive oblačiće.

Sva tri gangstera sklopiše oči kao da se radi o običnom treptanju. Ali

više ih ne otvoriše i samo popadoše na tlo. Lun pokupi njihove revolve-re, isprazni ih i vrati u kubure pod pazuhom svakog od njih. Zatim zovnu Makfersona, koji se odmah pojavi.

Svukoše ih do pojasa i vezaše. Lun dohvati iz jedne fioke nekoliko čeličnih pojaseva, na kojima su bile ugrađene nekakve pljosnate i ovalne kutije. Na krajevima su bile patentne brave.

— Lepo će im pristajati ovi »pojasevi nevinosti« — nasmeja se Lun.

— Bolje bi im pristajao debeo lanac i zardalo sidro o vratu, naravno uz skok u duboko more — odvrati Makferson.

Lun počeo da sprema i jedan špric za injekcije. Napuni ga destilisanom vodom iz ampule i sačeka da se gangsteri osveste.

— Šta?!... Kako se to dogodilo? Prokleti trikovi! — zakuka vođa gangstera.

— Tišina! Hoću da čujem kako pliva ribica u akvarijumu, vi jadni morski račići! — opomenuga Makferson.

Gangsteri su zurili u Makfersona smatrajući da je on bio uzrok njihove nevolje. Lun sede pred njima držeći pojaseve i počeo da govori:

— Saslušaćete malo naučno predavanje. Ovde u špricu imam jaku koncentraciju klica varara groznice. To je neka vrsta neizlečive kuge.

Gangsterima se naježi koža po celom telu.

— Ali ja imam i vakcinu. Dakle, ni je sasvim neizlečiva, iako jedino ja lečim kugu, od koje do sada niko nije izlečen — nastavi Lun. — Ubri-
zgaću vam klice. Inkubacija... To je vreme od časa kad čovek dobije klice pa do trenutka kad oseti da je bolestan. E ta inkubacija traje kod varara tačno dve stotine sati, ili oko osam dana. Ali, ako vam u roku od četrdeset i osam časova ubrizgavam vakcinu, kuga se ne pojavljuje.

Stvar je sigurna. Vakcinu ćete dobiti od gospodina Endrjua Vajta u Skotlandu. Je li vam jasno?

— Pa zašto nas odmah ne predate tamo? Zašto ta užasna groznica?... Mi smo otmičari i imamo grehove... Ali ta vavra... varvar... kako se već zove... — mucao je vođa.

— Va-ra-ra! Groznica varara! — upade Lun mršteći se na Makfersona, koji je okretao lice da sakrije smeh.

— Gospodine inspektore... Zašto da nam date klice te var...? — promuca gangster koji je pretresao Luna i vilice mu otkazaše poslušnost da izgovore reči do kraja.

— To je neophodno. Hoću da se dočepam vašeg poslodavca. Hoću da mi disciplinovano pomognete — odgovori Lun.

— Mi ćemo to učiniti i bez kuge — upade vođa izbegavajući da izgovori ime čudne bolesti.

— Ne možemo rizikovati. Vama klice, vi slušate kao svi kojima je u pitanju život. Posle dobijete vakcinu, siguran zatvor, ali i spasavate se od smrti. Ima još jedno obezbeđenje — nastavi Lun.

— Još nešto?! — promuca gangster najniži rastom, koji je do sada ćutao.

— To su ovi pojasevi. U stvari radi se o teledirigovanoj bombi, koja je u stanju da raznese creva i najvećem slonu. Prikopča se oko pojasa i izdaleka se pusti naročiti signal. Bomba sigurno eksplodira! Ona opali i ako se nasilno otvara brava, ili ako se preseče metalna traka od ljutog čelika. Dakle, samo ovaj ključ oslobađa od opasnosti — pričao im je Lun.

Pri tome je nekakav ključić stavljao u prorez teledirigovanih pojasnih mina i okretao. Makferson ih je prihvatao i pritezao oko već izmernih pojaseva zarobljenika.

— One eksplodiraju posle četrdeset i osam časova, čak i bez radio signala. A nema sile i umetnika koji bi

mogao da vam ih skine, sem mene, ili ovog momka ovde — nastavi da objašnjava užasnutim ljudima.

Oni prestravljeno pogledaše namrgođenog Makfersona, a već su bili osetili snagu njegovih ruku oko svojih pojaseva.

— Dvostruko vezano, momci! Nikada niste bili u čvršćem zagrljaju smrti — tobože poverljivo im dobaci mornar.

Lun nastavi da govori:

— Gospodin vam je tačno rekao. Vi ste u našim rukama. Ako ne dobijete vakcinu, raspadate se od kuge nakon desetak dana. Ali mi nismo tako zli. Mnogo je lepša smrt od ovih bombi, koje raznose creva u trenutku i od čoveka ostane samo neki okvir. Ovaj momak će dati signal da eksplodiraju, čim primeti da niste fer. A u slučaju da nas dvojica nastradamo, vi ćete poginuti od pojaseva.

— Zašto onda klice — upita vođa gangstera.

— Možda će nam se žuriti. Radio signalom mogu da se isključe pojaseve bombe. Onda posle četrdeset i osam časova mirno možete prerezati metal i baciti pojaseve. Ali mi moramo da vas privedemo policiji. Potreba za vakcinom dovešće vas pravo u Skotland jard — objasni Lun.

Znao je da je efekat potpun. Gangsteri su bili dovoljno zaplašeni i sada su se osvešćivali u toj jezivoj stvarnosti.

Na Lunov znak Makferson ih odveza.

— Obucite se i pričajte — naredi Lun.

— Dobili smo pismo da dođemo o vamo u dvadeset časova, da vas uhvatimo i nasilno odvedemo kod Tvikanama. To je sve što znamo. Pismo je od »gazde« — zbunjeno objasni vođa gangstera.

— Onda ćete tako i učiniti. Odvešćete me tobože pred cevima revolvera uperenih kroz džepove vaših ogrtača. U kolima ćete me vezati na način koji ću vam objasniti. Pre-

daćete me nepoznatom čoveku sasvim lepo upakovanog. Uzećete pare i otići. Moj drug će paziti izdaleka. Ako pogrešite, eksplodiraće pojasevi. Ako sve prođe u redu, sutra uveče ćete se javiti u Skotland jard. Tražićete gospodina Endrjua Vajta — objasni im Lun.

— Zašto da se ne javimo još noćas? — upita gangster.

— Jer to ne odgovara mojim planovima. I ne postavljajte pitanja, nego slušajte naređenja — oštro odvrati Lun.

Izašli su držeći prazne revolvare u džepovima svojih ogrtača. Lun pođe pred njima. Smestiše se u kola i sačekashe da vide kad će doći Makferson. Ali on nije izlazio.

— Krećimo — reče Lun.

— Ali nema onog što ima signale — reče vođa gangstera.

— Već je na svom mestu. Ja sam ga video. On nije izašao na vrata — objasni Lun.

Pri tome u kopči svog pojasa pojača zvučnik i gangsteri začuđeno pretmuše. Čuo se glas nevidljivog čoveka:

— Ja sam tu, momci! Pratim vas bez greške i čujem svaku reč.

— Kako?!... Gde je taj ogromni?...

— Ostavite se mučnog posla da razumete. Tu sam i krećite. Pratim vas i i slušam — dodade Makferson.

On je iz svojih kola gledao gangsterska i bio spreman da ih prati, a oni će voziti tako da on nema smetnji. Mogao je da drži veliko i bezbedno odstojanje, jer je Lun pričao kojim ulicama se kreću.

U deset časova vezanog Luna gangsteri predadoše čoveku koji je tiho govorio, a u jedanaest se ovaj zaustavi u garaži svoje radionice u Čizviku. Odmah zatim pojaviše se Veg i Sisajder.

VIII

Na jednom kraju grada trojica gangstera su odvlačila Luna u zadnji deo podrumске radionice u Čizviku,

a na drugom, u zgradi kockarnice kod Viktorija parka, šest članova novog ganga preseljenog iz Čikaga, većalo je o jednom obaveštenju. Telefonski im je javljeno da tri člana kontraganga mogu naići u radionicu Baka Bartona u Čizviku. Četvrti će stići tek u dva sata posle ponoći.

— To bi moglo da bude zamka — reče jedan od gangstera.

— Ali bi moglo i da ne bude. Moramo ukloniti tu preostalu četvoricu, jer niko ne želi da plaća »zaštitni znak«. Prosto je sramotno da mi plaćamo nekakvim londonskim mangu-pima. Mi koji smo nikli na tlu Čikaga i naučili kako se radi od najvećih veštaka — pričao je drugi.

— Onda da pošaljemo momke da zavire u tu radionicu. Ako nađu tu trojicu, neka ih mlate, a zatim neka sačekaju četvrtog. Dobro bi bilo da ga uhvate i ispitaju. Treba da znamo ko su svi ti momci — složi se treći.

Odlučiše da jedanaest dobro opremljenih revolveraša opkole radionicu. Ako naiđu na otpor neka dignu jazbinu u vazduh. Snažne plastične bombe bile su odavno spremne za slične prilike. Jedan od gangstera ustade.

— Idem da dadnem momcima uputstva. Sam ću ih izdalje nadzirati. Ostanite mi zdravo — zaključio odlazeći.

Za to vreme Samjuel Makferson je bio pomalo nervozan. Opipavao je svoje ogromne koltove, milovao male ručne granate, razorne moći i opravljao slušalicu svog primopredajnika. Čuo je svaku reč u skloništu. Tiho je preneo obaveštenje o svemu u sklonište, gde su ih slušali inspektor Arman Adamar i njegova žena, a pored toga Džejn Vittington, koja ih je ujedno snimala na magnetofonskim uređajima.

Makferson se nasmeši pri pomisli u kakvom je čudnom položaju inspektor Adamar, koji neprekidno prati događaje, a nije u stanju da se umeša. »Neka momak nešto nauči

od Donalda i mene«, pomisli zatim.

U zadnjem delu podrumске radionice Lun prepoznade sanduk s bacačem plamena. Sada je bio siguran da se pred njim nalaze pravi ljudi.

Prompter ponudi Sisajdera i Vega da sednu na stare i umašćene fotelje, a sam privuče nisku stolicu i sede pred Luna. Zagleda mu se u oči i počuta. A zatim tiho izusti:

— Dakle, Adamare? Opet smo se sreli. Ali ovoga puta to su poslednji časovi tvoga života.

— Ja vas nikada nisam sreo — odvrati Lun već oslobođen poveza na ustima.

— Lažeš, gade! Sećaš li se kad si me uhapsio u oazi Beni Abes u alžirskoj Sahari? Tada sam u jednoj obližnjoj dini imao dvesta miliona franaka u zlatu. Nisi hteo da me puštiš i predao si me kao dezentera. Dine su se izmenjale pod udarcima vetrova u toku nekoliko meseci. I, kada sam pobegao, nisam umeo da nađem zlato. Zbog toga sam te tada osudio na smrt — pričao je oštro i preteći, ali sasvim tiho Prompter.

— Nikad nisam bio u Sahari — mirno odgovori Lun.

— Ali ja te se dobro sećam. Uopšte se nisi mnogo izmenio za ovih nekoliko godina. Samo si posedeo na slepočnicama. To je možda od tvoje mržnje prema meni. Godinama me progoniš. Umakao sam ti svaki put, a sada si opet tu. Ovoga puta ću te spržiti. Podmetnuo si mi taj bacač plamena preko Vulfa... odnosno Kolinisa. A sam si se upecao. Isprobao sam tu spravicu. Njome ću te noćas spržiti — pričao je Prompter očito uživajući.

— Protestujem! To prelazi mere! Ja nisam pretpostavljao da ću zapasti u ovakve neprilike — tobože uređeno reče Lun.

Tri gangstera se slatko nasmejaše.

— Eto, Prompteru, čovek protestuje. Nije pretpostavljao posledice. Zar mu nećeš to uzeti u obzir? — smejući se reče Veg.

— Nisam pretpostavljao da si takav kukavica, Adamare — nezadovoljno reče Prompter.

— Ali ja nisam nikad av Adamar. Ja sam običan glumac Žil Morton. Inspektor Adamar me je angažovao da po nekoliko sati dnevno igram njegovu ulogu, jer smo slični rastom, a ja umem da se maskiram — odgovori Lun tobože iznerviran.

— Pričate priče. Ne verujem da se Prompter vara — dobaci mu Veg.

— Ali ja mogu da dokažem! Evo, ispljunuću uloške koji mi menjaju izgled obraza. Očistiću obrve od dataka i obrisati boju kose. Kad skinem svu šminku, onda kažite jesam li ja Adamar — tobože užurbano reče Lun.

Prompter je buljio u njega videći kako se čovek pred njim menja. Lun ispljunu uloške od ružičaste gume i obrazi mu poprimiše drugi izgled.

— To je nemoguće! Pa to je da čovek izgubi razum — prosto jeknu Prompter.

Zgrabi bocu viskija i nasu u veliku čašu. Otpi dobar gutljaj, a ostatak pljusnu Lunu u lice. Ovaj sklopi oči. Prompter nađe krpu za brisanje čaša i njome grubo pređe preko od viskija mokrog Lunovog lica i kose. Na krpi ostadoše dlake obrva i boja. A odmah zatim kao čarolijom nestade lika Aramana Adamara. Umesto njega sedeo je na sanduku čovek zamršene kose i nepoznatog lika.

— Lisac mi je opet podvalio! — zakrklja Prompter neprijatnim glasom.

Veg se cerio, a Sisajder ćutao posmatrajući događaj.

— Sad je Adamar, sad nije! Pred nama je veštac, glumac! — smejao se Veg.

— Skupo će ga ovo koštati! — odvrati Prompter i otetura se do boce s pićem.

U tom trenutku Makferson se smejao u zaklonu garaže, ali naglo prileže bolje u zaklon. Jedna kola kliznuše bešumno pred garažu i stado-

še. Za njima dođoše druga i nekoliko ljudi iziđoše. Brzo opkoliše radionicu. Trojica s mašinskim puškama ostadoše kod zadnjeg izlaza i blizu niskog prozora. A ostala osmorica priđoše ulazu. Naglo gurnuše na strnu vrata i uspeše da ih izvale. Odmah prasnuše unutra mukli pucnji. Odgovoriše im drugi.

— To je Adamarovo maslo! — uzviknu Veg i uze zaklon. Lun se vezan skotrlja iza sanduka s bacačem plamena. Ruke mu se nađoše slobodne i on brzo oslobodi noge, a zatim poče da barata oko peševa svog sakoa.

— Za mnom! Ovde imam skriveni izlaz — pozva Prompter Vega i Sisajdera.

— Šta ćemo sa glumcem? — upita Veg.

— Opali mu koji kuršum u glavu! — odvrati Prompter podižući jedan kapak skriven tepihom i upadajući u otvor.

Za njim se stušti Sisajder, a Veg nanišani na Luna. Ali ne stiže da opali, jer nekakvo tanano sečivo zviznu kroz vazduh i pogodi ga u sred udubljenja pod jabučicom na dnu vrata. On ispusti oružje i rukama pokri sečivo, čudno i šuštavo jeknu i pade naznak. Prompter i Sisajder su već bili nestali u otvoru.

— Ne pucajte, predajemo se! — doviknu Lun.

Paljba prestade i prvo trojica, a zatim još dvojica gangstera uđoše u zadnji deo radionice. Držali su otkočene revolvare i ugledaše otvor na podu.

— Tuda su pobešli. Ja sam likvidirao ovog ovde. Bili su me zarobili — pričao je Lun.

U međuvremenu bio je spremio iznenađenje uspavlijućim gasom, pa zadrža disanje. Gangsteri pođoše k njemu, ali popadoše ne shvatajući šta se dogodilo.

Gore se začuše pucnji. Lun pojača svoj zvučnik u kopči opasača, jer nije imao slušalicu u uhu. Čulo se kako Makferson dovikuje:

— Podignite ruke, pasiji sinovi! Dole imam jednog momka!

Odgovoriše mu pucnji. A tada zapucaše revolveri iz dvorišta.

— Ovde se ne zna ko koga napada. Još neko stupi u igru — reče Makferson kao za sebe. — Napadači beže.

— Dvojica su pobjegli podzemnim hodnikom. Pokušaj da ih sprečiš — doviknu mu Lun i pođe ka izlazu.

— Eno ih već beže u jednom automobilu. Ne mogu da ih gonim, jer i novi napadači pucaju na sve strane — odgovori Makferson brišući lice okrvavljeno kuršumom koji mu je rasekao kožu na levoj vilici.

Lun se osvrnu, ubaci nekoliko bombica s jačim gasom za uspavlivanje i požuri napolje. On i Makferson požuriše da se uklone s poprišta, jer je trebalo obaviti druge poslove.

— Ovo je pravi zaplet konopaca na orkanom iskidanoj palubi! Hiljadu mu saborta i eskapada! Šta se to događa, momče? — gundao je Makferson sustižući Luna i pazeći da odnekud ne dođe napad.

— Dok su me vodili, uspeo sam da tim momcima prikačim »slušalice«. Sada ćemo moći da ih pratimo — odgovori Lun sedajući za upravljač kola kojima je stigao Makferson.

Brzo se udaljiše s poprišta, na koje su već pristizali prvi policijski automobili. Lun u hodu promeni boju kola, stavljajući u pogon prskalice za tečnost kojom se to postizalo. Na sledećem uglu pokrenu uređaj za automatsko menjanje broja automobila. Kad iziđoše iz senovitog drvoreda, već niko ne bi prepoznao malo pre viđeni automobil.

•

Odmah posle bekstva iz radionice Prompter i Sisajder su se negde dugo vozili, a onda zvuci koje je Lun slušao sedeći u kolima na jednom parkingu pokazahu da ova dvojica

napuštaju kola i ulaze u neku kuću. Vrata su lupnula, čuo se zvuk prekidača i konačno Sisajderov glas:

— Evo, to je moj stan o kome niko ne zna. Ti si prvi poznanik koga dovodim ovamo.

— Dobro je što je tako. Moramo biti izuzetno oprezni dok ne saznamo šta se dogodilo sa Vegom i je li mrtav onaj glumac koji nas je video i zapamtio. Adamr se pokazao dorastao svom poslu — tiho reče Prompter.

— Da telefoniram Dinu, ako je u svom stanu za vezu? upita Sisajder.

— Ne verujem da ćemo ga tamo zateći, jer on mora da je na putu. Dovoljno je oprezan i primetiće da ceo Čizvik vrví od policije — odgovori Prompter.

— A šta je značio tvoj manevar s pozivom da dođemo Veg i ja a da to Din ne zna?

— Imao sam razloge. Tebe sam dugo posmatrao. Mislím da ne bi mogao da izdaš ljude s kojima radiš.

— Nikada to ne bih učinio.

— Onda se zakunimo jedan drugome na vernost i čuvanje tajne.

— Kunem ti se, Prompter, da bih radije poginuo nego da izdam. Ja sam takav... Zbog toga mi je teško ono što se dogodilo s Vulfom. Jadnik... Bio je brz i voleo je da ubija... Ali bio nam je veran i siguran partner — protivno svojoj navici suviše dugo je govorio Sisajder.

— Mislím da nam je Din podvalio. Suviše smo slušali sve što bi predložio. Suviše smo uspeha s njim postigli, pa više nismo umeli kritički da razmotrimo njegove predloge.

— I to osećaš da nije trebalo ubiti Vulfa?

— Osećam to... Još više, grize me savest i smatram da smo ga izdali.

Čekali su neko vreme, a tada Sisajder upita:

— I šta je značio tvoj poziv?

— Izabrao sam Dina da dođe i pomogne mi da se oslobodim leša inspektora Adamara. Ali sam pomislio da bi se on možda oslobodio i

mene. Nešto bi izmislio i verovatno uklonio i vas dvojicu — objasni Prompter.

— Ti ozbiljno sumnjaš u njega.

— Imam razloga. Već nekoliko me seci neprimetno raste deo plena koji nam Din duguje. Radi se o preko osam stotina hiljada funti. To je veliko bogatstvo. Čovek lako može da pomisli kako bi lepo bilo zadržati taj novac.

— Ali to je užasno, Prompteru!

— Jeste dragi, prijatelju. Zato nas dvojica treba da se držimo zajedno. Potražićemo i Vega, ako je ostao živ. Spadalo je čovek koji ne bi izdao.

— Šta li je sa njim?

— Saznaćemo već ujutro. A sada ću ti ispričati o sebi. Živeo sam kao mladić u Francuskoj. Bio sam bez para i policija me gonila. Skrivao sam se pod imenom Alan Bulok. A čovek se najbolje mogao sakriti u Legiji stranaca. Javio sam se i dospao u pakao Sahare. Posle su me prebacili u padobransku školu i postao sam specijalista za diverzije uz upotrebu bacača plamena.

— Dakle tamo si ispekao zanat?

— Jeste. O svemu tome pričaću ti drugi put. U našem padobranskom bataljonu obaveštajni oficir je bio Anaman Adamar. Taj uglađeni čovek je bio opasan. Jednom sam učestvovao u grupi koja je bila bačena u Saharu da presretne pobunjenički karavan. Imali smo obaveštenje da karavan nosi zlato poslato s juga Afrike. Vrednost je bila dvesta miliona ondašnjih, odnosno starih franaka.

— I uspeali ste da se dočepate tog zlata?!

— Usepli smo uz ogromne gubitke. Ali nas trojica smo poneli plen i izmakli. U susretu s pobunjeničkom patrolom jedan je poginuo, a drugi ranjen. Probijali smo se prema oazi Beni Abes na konjima koji su takođe bili iznemogli. Moj drug nije izdržao. Nastavio sam sam i blizu oaze sakrio zlato.

— Ostao sam sam... Zlata je bilo mnogo... I nije čudo što se javila želja. A kad je jednom počela da živi u mojoj glavi... Znaš kako ide.

— Kakve šanse si imao da se spaseš?

— U oazi je tada bilo izbeglih Francuza, trgovaca, krijumčara, skrivenih partizana i ko zna koga još. A niko nije držao oazu u svojim rukama, jer je to zbog udaljenosti od centra bilo teško. Tamo sam se presvukao, uzeo drugo ime i tražio način da odem iz oaze, ali sa zlatom. A onda se pojavio poručnik Arman Adamar sa dva Arapina. Zgrabio me je i tražio zlato. Rekao sam da je propalo, ali mi nije verovao.

— Nisi uspeo da mu pobegneš?

— Pokušao sam što je on i čekao i predvideo. To je uzeo kao izgovor za optužbu da sam dezertar. Odveo me je u pustinju, gde je došao helikopter i pokupio nas. Posle mi je suđeno. Mnogo sam pretrpeo... Pobegao sam iz zatvora u gradu Alžiru. I otad mi je Adamar za petama. Osećam da i sada plete mrežu oko mene. Zato sam tako želeo da ga postavim pred cev bacača plamena — završi Bulok, odnosno Prompter svoju priču.

— A kako ti je pravo ime? — upita Sisajder.

— Ovde sada živim pod imenom Bak Barton. Ono više ne vredi, jer će posle otkrivanja moje radionice za opravku gasnih uređaja policija dići hajku za Bakom Bartonom. A pravo ime mi je Edvin Bičer. Majka mi je bila Francuskinja, a otac trgovac iz Ipsviča. Otac je pozajmio mnogo novca. Bilo mi je četrnaest godina. On je tada proglasio bankrotstvo, a novac je već bio prebacio u Francusku. Pobegao je od suđenja, ali je u Francuskoj uhapšen i umro je u zatvoru. Ubrzo se razbolela i majka, a ja sam ostao na pariskim ulicama... Posle je išlo kako je išlo. Postao sam ovo što jesam — opširno

objasni čovek koga su znali kao Buloka, Bartona i Promptera, a stvarno je bio Edvin Bičer.

— Uzgred si u životu morao ponekog i da ukloniš? — upita Sisajder.

— Bilo je toga... Jedan čuvar zatvora platio je životom pokušaj da me sustigne pri prvom bekstvu u Alžiru. Posle sam morao da se odbranim od dva Adamarova policajca. Bio sam brži... U nekim provalama došlo je do obrta i poneko je poginuo od mog revolvera. To i provale dovoljno je da nekoliko puta budem obešen i streljan.

— Dakle, treba nam još jedna zakletva — tiho dodade Sisajder.

— Kakva? — upata Bičer.

— Ja ti se kunem da neću živ pasti policiji u ruke. Sedeo sam u zatvoru i znam kako je biti osuđenik. Kako ti gledaš na to?

— Zaklinjem se i tebi, a samom sebi sam se davno zakleo, da me živog neće imati u rukama ni Adamar, ni bilo koja policija sveta.

— Onda smo složni. Red je na mene da ti ispričam o svom životu. On je jednostavniji od tvog. Zovem se Metju Balfur. Radio sam u Skotland jardu. Bio sam administrativni poverenik i vodio sam blagajnu za specijalne namene. Radilo se o plaćanju informacija i dostavljača. Bila je to prilika da čovek uzme nešto i za sebe... Mladost i mala plata... Ali jednom se sve otkrilo i ja sam osuđen na šest meseci zatvora. Naravno izbačen sam iz Skotland jarda. Posle zatvora zaposlio sam se u skladištu nekog bankara i trgovca Stena Hartlija — pričao je Sisajder, odnosno bivši činovnik Skotland jarda Metju Balfur.

— Ali zatvor te je ogorčio, ali nije opametio? — upita Edvin Bičer.

— Sasvim tako... Ukazala se prilika da ja i nekoliko momaka potkradamo skladište. Firma Hartli je izvozila mnoge stvari, ali bilo je i legalnog izvoza. Revolveri i municij-

ja mogli su se dobro prodavati. To smo i uzimali. Jednoga dana blizu skladišta oslovio me je Din. Onako namršten rekao mi je da smo otkriveni i da odmah damo ostavku i da odemo. On zna način kako da nas zaštititi od istrage.

— Vrlo čudno — primeti Bičer.

— Rekao je da zna za neki šverc firme i da će tražiti da se protiv nas ništa ne preduzima. Bili smo srećni i razbežali smo se. Ja nisam znao kuda da krenem, jer moja porodica nije više htela da zna o meni, jer se smatra starom i slavnom. Jedino me je majka pomagala, ali mesec dana pre mog susreta s Dinom ona je umrla. Otac je otišao na imanje na obali Kornvala. To je kod Peranporta. Još za vreme mog boravka u zatvoru poručio je da ne želi više nikad da me vidi.

— Kako je samo mogao?! — upita Bičer.

— Zato mu se nisam ni javljao. Din mi je pozajmio novac da vratim sumu koju sam bio dužan. Posle je zatražio da pristupim kontragangu. Davao mi je novac... A jednog dana me je doveo k tebi, Vulfu i Vegu. Ostalo znaš... Provale, ubistva... I eto me tu — tužno završi svoju priču Metju Balfur.

— Ko ti je dao nadimak Sisajder? — upita Bičer.

— Odmah me je tako nazvao Din. On je znao da je moja kuća tamo na obali kod Peranporta i oslovio me sa Primorac. Posle je ostalo. Tražio je da nikom iz našeg kruga ne kažem ime, naučio me mnogim stvarima i uvlačio u svoje poslove. Tako sam postao član petorke, ali nikad nisam znao prava imena i zanimanja ostalih. Sada znam o mrtvom Kolinsu i tebi — zaključio Balfur.

— Ovo je bila teška noć. Treba da se odmorimo. A jednog od narednih dana srešćemo se s Dinom. Tražićemo da nam sve kaže. Uzećemo svoj novac i odlučiti šta dalje. Možda bi

Australija ili Južna Amerika bile pogodne da se nađe neko mesto za nas — reče Prompter.

— A kako misliš da izvedemo to sa Dinom? — upita Metju Balfur.

— Tražićemo da nam objasni neke stvari, a onda ćemo videti. Možda će biti najbolje da ga razoružamo i vežemo. Držaćemo ga tako dok ne dobijemo novac i odmaglimo — odgovori Bičer.

Uskoro se iz njegovog skrovišta nije više ništa čulo.

A sledećeg jutra zapanjeno su čitali novine, u kojima nađoše opis smrti njihovog kompanjona Vega. Policija je uspela da u kartoteci nađe podatke o njemu. Zvao se Bazil Ris, a bio je inženjer i nekad je radio u Skotland jardu.

— Uz tebe ovo je treći momak koji je nekad radio u policiji, a našao se u našoj grupi — iznenađeno primeti Bičer.

— Samo je ostala tajna ko je Din. Mislim da ćemo to ubrzo saznati — reče Balfur.

— Mnogo zagonetnije je to ko je poslao momke na moje sklonište. Miriše mi na Dina — izreče Bičer svoju sumnju.

— To nije moguće!... A ipak... Kako su saznali za sklonište? — pitao se Balfur.

— Mnogo je nejasnih stvari. Ostaje pitanje ko je bio »treći čovek«.

— Kakav »treći čovek«?

— Čitaj pažljivije. Momke koji su nas napali napao je neko drugi. Jedan čovek je bio napolju i pucao je na napadače. Ranio je dvojicu.

— Pa to je mogao biti Din! — uskliknu Balfur i lice mu se nehotično ozari. — Et, branio nas je koliko je mogao.

— Pre nego što se oduševiš, pročitaj ovo ovde — pokaza Bičer jedno mesto u novinama.

Balfur polako i glasno pročitao:

»Ostaje zagonetka ko je bio čovek napolju, uz čiju pomoć je nestao je-

dan od četvorice obijača oko Baka Bartoa«.

— Barto sam ja poginuo je Veg, a četvrti je glumac Morton. Nije li napolju bio inspektor Arman Adamar? Nije li nam on podmetnuo svog čoveka, a sam nas pratio i spasio ga u poslednjem trenutku? Upotreba uspavljujućeg gasa, o kome pišu novine, dolikuje samo stručnjacima. Ne verujem da postoji neki glumac Žil Morton — govorio je razmišljajući Edvin Bičer.

— Neprilika ima na pretek. Uvek je sve išlo bez mnogo komplikacija, a sada kao da je sam davio umešao svoje prste. Mi sumnjamo u Dina, on se čudno ponaša, pojavljuje se Adamar... Zatim dolaze napadači kockarskog ganga, neko izvlači svog tobožnjeg glumca. Od početka provale u zlatarnicu palo je jedanaest mrtvih. Policija kao da luta u magli... Da li je sve to zamesio Adamar? — nastavio je glasno da razmišlja i Metju Balfur.

— Ostaje nam da se dočepamo Dina i dobijemo svoj novac. A onda ćemo zajedno otići što dalje od Londona — zaključio Bičer.

— Ako ga nađemo. Sumnjam u to, a pokazalo se da on nije naš. Možda ćemo morati sami da obijemo neki trezor i domognemo se plena.

— A kako da prodamo zlato. To je bio Dincv posao. Jedino njega treba da nađemo.

— Izgleda da je tako. Ali moramo biti oprezni.

•

Ceo razgovor, pored Luna, pratio je i inspektor Interpola Arman Adamar sa svojom suprugom. On je ustajao i ljutito šetao po sobi. Prilazio je stolu i nešto beležio. Konačno uzviknu:

— Taj Din je ključ svega! Njeg treba zgrabiti!

— Sasvim se slažem s vašim mišljenjem — začu se glas sa vrata.

Čovek koji je to reka, staja je prekrštenih ruku, a oni nisu prime-tili kad je ušao.

— Ko ste vi? — upita Adamar.

— Pa već smo se upoznali. Zovem se Donald Sikert.

— Lun?! To nije tačno. Ili... Dru-
gačije ste izgledali pri ranijim su-
sretima — upade Žanet Adamar.

— Niste valjda očekivali da se
pred jednim inspektorom Interpola
pojavi u svom pravom liku. Pone-
kad i sam zaboravim kako stvarno
izgledam — smejući se odgovori
Lun.

— Shvatam. Zaista ste majstor u
ovim avanturama — reče inspektor
Adamar — Ali zar ne vidiš da lju-
di ginu kao muve?

— Zato vas držim ovde, da ne po-
delite sudbinu jednog inspektora
Frenka Nikolsona. Pored toga poka-
zalo se odlično da jedan stručnjak
vašeg kova prati razvoj događaja i
sagleda celu stvar — nastavi Lun.

— Suviše sam »sagledao« zatvo-
ren ovde i sasvim nemoćan. Treba
naći tog urnebesnog momka...

— Din je glavni vođa. Ali ko je
Din? Ko je Jazavičar? Kako da ih
nađemo? Pitanja je, kao što vidite,
vrlo mnogo.

— A vaša čudna pitanja rešava
jedno po jedno. Zar ne možete da ot-
krijete mesto sa kojeg čujemo Bu-
loka? Navikao sam da tako nazivam
tog Edvina Bičera.

— Prompter-Bulok-Bičer nije sam.
Sisajder, odnosno Metju Balfur je
takođe opasan. Čuli ste zakletvu da
se neće dati živi.

— Pored toga vi hoćete da oni na-
đu Dina, jer nemate nikakve ideje
ko bi to mogao da bude — prekide
ga inspektor

— A imate li je vi?

— Nemam... Ništa ne govori o nje-
mu.

— Ipak postoji jedan trag.

— Ja ga ne vidim.

— Razmišljajte.

— Ne mogu ni da razmišljam kako
treba zatvoren ovde i slušajući sve
te glasove iz vaših mikro špijuna.

— Želite li da budete slobodni i da
ih više ne slušate? — upita Lun.

— Ne znam šta da kažem... Ipak,
želim da me oslobodite odavde —
konačno se odluči inspektor Adamar.

— Onda ću ja vas prisluškivati —
smejući se reče Lun.

— Mislim da nećete uspet. Sigur-
no ste našli način da mi negde »pri-
kačite« mikro uređaj. Ali ja ću zna-
ti način da se zaštitim — odgovori
inspektor.

— Stvar je u redu. I ja shvatam
da sam preterao s vašim zadržava-
njem ovde. Odmorite se, pa ćete no-
ćas biti slobodni — zaključio Lun i
povuče se iza jedne zaves.

Začu se lako zujanje. Inspektor
potrča i zaviri iza zaves, ali tamo
nije bilo nikog. Mukli zvuk zida go-
vorio je da je masivan i od metala,
ali bez ikakvog otvora, ili skrivenih
vrata.

Pola sata kasnije inspektor Ada-
mar i njegova Žaneta osetiše neodol-
jivu pospanost. Čim san postade
čvrst, pojavio se Lun i Džejn Vi-
tington.

— Prvo ćemo ugraditi inspektoru
uređaj — reče Lun i uz pomoć Džejn
prenese Adamara na jednu fotelju,
čiji je naslon bio pogodan da mu se
glava nasloni kao na zubarskoj sto-
lici.

Lun donese nekakvu mašinu s
ultrazvučnom bušilicom, otvori in-
spektorova usta, stavi metalni okvir
među njegove zube i počeo da ih is-
pituje.

— Ima jedan opravljen zub, koji
je bio prilično oštećen. Mesto je sa-
svim pogodno. Smestiće se i oscila-
tor i baterijica — reče Lun i počeo da
buši inspektorov zub.

Džejn mu dodade sićušni uređaj i
on ga smesti u rupu stvorenu u in-
spektorovom kutnjaku. Zatim Džejn,
kao uvežbana asistentkinja, pripre-
mi cement za blombu. Lun je postavio

i sačeka da se stabilizuje. Premaza je sredstvom ubrzavano stvrdnjavanje i konačno skoro nevidljivom bušilicom otvori tri golim okom nevidljive rupice, koje su olakšavale prenos zvuka do uređaja.

Za to vreme Džejn je pregledala zube Žanet Adamir.

— Ovde će ići lakše. Ima pokretnu delimičnu protezu na levoj strani dole — javi zatim i izvuče parcijalnu protezu.

Lun proveri rezultat svog rada na Adamarovom kutnjaku, pa dade znak da mu Džejn pomogne da ga vrate na ležaj. Zatim su časkali o Makfersonu, koji je odbio da se probudi i hrkao u svom odeljenju na kraju skloništa, a Lun je radio na delimičnoj protezi uzetoj iz usta lepe Francuskinje.

— Pripremio sam i jednu šalu. Posle približno dvadeset dana oksidacijom će se uspostaviti kontakt u mikro uređajima i oni će dobiti moć prijema. Tako će udaljeni Adamar čuti svaku reč svoje žene, a neće znati kako se to događa. I ona će slušati njega. Tek tada će shvatiti da se nešto dogodilo s njihovim zubima — pričaio je Lun.

— To bi moglo da ima kobne posledice za njih. Zamisli da gospodin poseti neku prijateljicu... — reče Džejn.

— Ili da gospođa potraži ljubavnika — nasmeja se Lun. — Tako daleko ne idem u šali. Baterije će do tada toliko oslabiti da će prijem biti moguć samo na odstojanju od deset do trideset jardi. A na toj udaljenosti neće jedno drugo varati.

— Idi, Donalde, s milim bogom! — nasmeja se Džejn. — A nemam li ja u nekom zubu kakav prislušni aparat?

— E, tvoji zubi su suviše zdravi i lepi da bih mogao da ih bušim — smejaio se Lun. — Ali neki dobar oscilator oko srca i još ponegde sigurno imaš.

Džejn zamahnu na njega jastučićem s fotelje. Smeali su se dok je Džejn uzimala gotovu protezu i vraćala je u usta inspektorove žene.

— Oni će promeniti svaki deo odelja, verujući da smo im tamo sakrili uređaje, ali neće ni pomisliti da menjaju zube — smejući se zaključio Lun.

Pošto se vratiše u drugi deo svog skloništa, Lun isproba prijem pomoću ugrađenih mikro uređaja. Čulo se prvo samo kako dva »pacijenta« smireno dišu. Uskoro se oboje probudiše.

— Već je šesnaest časova. Gladan sam — reče inspektor.

— Spremiću obed. Ovde žena ima od čega dobro šta kuva. I sve je besplatno. Uštedećemo funte koje bi potrošili da nismo bili zatočeni u ovom malom raju — reče Žanet.

— Imaj u vidu da nas, možda, domaćini slušaju — opomenu je inspektor.

— Pa neka... Proveli smo ovde vrlo ugodno. Lun nam neće podneti račun. Vidite li nas? — mahnu ona rukom odlazeći ka frižideru.

*

Te večeri inspektor Adamar i njegova žena opet neočekivano zaspashe. Kad se probudiše, bili su u neakvom automobilu, sasvim obučeni. Pored njih je sedeo glomazni Makferson, a napred su bili Lun i Džejn. Ali njihov izgled je bio savim drugačija nego što su ga znali Žanet i Arman Adamar.

— Ko ste vi i gde se mi nalazimo? — upita inspektor.

— Ko nas je obukao? — upita Žanet.

— Došao je trenutak da se rastanemo. Vas je obukla Džejn, a ja i moj drug gospodina — odgovori Lun. — Vaš prtljag je u stanu u Sidnej stritu. Ali bolje je da svratite u hotel i da od gospodina Endrjua Vajta iz Skotland jarda zatražite da vam se prtljag donese tamo.

— Ja ću sve ispričati kolegama iz Skotland jarda — reče inspektor Adamar.

— To je vaša dužnost. Oprostite zbog zadržavanja — odgovori Lun.

— Oprošteno vam je, a ujedno zahvaljujemo na gostoprimstvu. Mislim da smo doživeli nešto lepše i zanimljivije nego da smo bili slobodni — reče Žanet Adamar.

— Moram da se složim sa svojom suprugom, iako u pojedinostima imam primedbi — smejući se dodade inspektor. — Malo me muči i pomisao da ću možda svojim izveštajem Skotland jardu pomoći da vas jednom uhapse.

— Nadam se da nećete uspeti — reče Džejn.

— Ribu ostavljenu u moru, teško je opet naći. Ona ne ostavlja trag — umeša se Makferson svojim basom.

— Znam da nećemo uspeti da im naškodimo, Armane. To ne bih volela — reče Žanet.

Svi se nasmejaše, a Lun zaustavi.

— Hotel je onde — pokaza im i svi se rukovaše.

Odlazeći inspektor i Žanet su se osvrtni i mahali rukama. Odjednom im se učini da je automobil u trenutku nestao. Bila su to velika zelena kola, a sada u povorci vozila nije bilo nijednih zelenih.

— Kada skrenuše? — upita je inspektor.

— Samo su iščezli. Možda je to zbog promene vrste uličnog svetla — odvrati Žanet.

U kolima koja behu postala svetlosiva Lun, Džejn i Makferson su se smejali slušajući te reči preko zvučnika velikog prijemnika u kolima. Lun okrenu dugme i počeo prijem muzike.

IX

Jutarnji listovi su izvikivani senzacionalnim naslovima:

**LUN JE JOŠ UVEK U LONDONU
— LUN SE UMEŠAO U ISTRAGU
OKO KONTRAGANGA I PROVA-
LE U ZLATARNICU — INSPEK-
TOR INTERPOLA U GOSTIMA
KOD LUNA — KRALJA PONOĆI
NA TRAGU ZLOČINCA**

Reporter Artur Markinč je kao i uvek bio najbolje obavešten o Lunovim podvizima. Nije ispredao senzacije, ali same činjenice su bile dovoljno senzacionalne. Reporter nije skrivao svoje simpatije za Donalda Sikerta i vešto je opet utkao »zahtev javnosti« da se Lun jednom oslobodi potera policije i proživi ostatak života kao genijalni naučnik i zaslužni građanin.

U Skotland jardu su psovali Donalda Sikerta i bili zabrinuti zbog saznanja da je on u stanju da prati rad svakog inspektora podmećući mu svoj mikro uređaj za prisluškivanje. Ali nisu propuštali da koriste rezultate Lunovog istraživanja i podataka koje im je doneo inspektor Interpola. Desetina agenata i inspektora razletelo se da ispituje okolinu u kojoj su živeli i kretali se Dik Kolins i Bazil Ris. Raspisane su poternice s opisima Dina, Edvina Bičera i Metjua Balfura.

Smatralo se velikim uspehom Skotland jarda to što su pronađene i četiri devojke koje su se sastajale s četvoricom gangstera. One su otkrile mesto na kojem su se sastajali. Bio je iznajmljeni bungalov kod Česingtona. Ali policija je tamo stigla suviše kasno. Nađe da će naći otiske gangstera rasprsnuo je plamen u kome je bungalov dogorevao. Neko ga je bio zapalio.

Ni Lun nije mogao dalje u svom istraživanju. Čuo je zadnji dogovor Bičera i Balfura, ka'la su zaključili da se sklone. Presvukli su se usvoja najbolja odela i odneli sve što bi otkrilo nešto o njima. U starim odelima su ostali mikro uređaji za prisluškivanje.

Svi tragovi su opet bili pokidani. Lun je mogao da prati i sluša samo inspektora Interpola i njegovu ženu. Saznao je da se vodi istraga oko skladišta trgovca i bankara Hartlija, ali tamo se o Dinu nije ništa znalo, a o mrtvom Kolinsu vrlo malo. Bilo je jasno samo da Din i dalje deluje, jer prodaja »zaštitnog znaka« vlasnicima kockarnica, javnih kuća i sumnjivih trgovina kao da je bila još življa.

— Znači da Din ima i druge svoje bande — rekao je inspektor Adamar.

Lun je znao da je to tačno. Zanimalo ga je samo ono što je u Skotlandu čuo od Endrju Vajta.

— Devojke su izjavile da teško mogu dati opis četvorice zločinaca — priča Vajt. — Oni su se maskirali na naročit način. A za vreme terevenki s tim devojka u bungalovu nikada nije bilo dovoljno svetlo. Umesto običnih žarulja, svuda su bile stavljene samo tinjalice. Devojke su mislile da je to samo zbog »šarada«, da se one ne ustručavaju kad menjaju partnere. Dobijale su velike poklone od ljudi koje stvarno nisu dobro ni upoznale.

— Veoma efikasan sistem skrivanja — primeti Adamar. — Ali kako su se upoznali s devojka?

— I to je razjašnjeno. Svaki je imao dosta novca i pojedinačno se upoznao s devojkom. Posle su ih doveli na zajedničke vikende. Ali oni su se stalno kretali prilično maskirani. Veruje se da Bičer i Din nose perike, ali je nemoguće da to čini i Balfur. Možda su perike imali i Kolins u Ris. Opisi se nikada ne slažu. Ne postoje fotografije Dina i Bičera. Jedino se zna pravi izgled već poginulih. Pronašli smo i fotografije Metjua Balfura, ali one su od pre pet godina i verovatno se izmenio. Malo šminke i naočari čine pravo čudo. Srećom imamo i njegove otiske iz kartoteke. Jedino njega možemo da gonimo znajući koga tražimo. I to

smo saznali od vas, jer ste čuli ispovest dvojice gangstera jednog drugom — priča Vajt.

— To je Lunova zasluga — reče Adamar.

Vajt na to ne odgovori ništa, ali nastavi:

— Ne bih se čudio da ovih dana čujemo kako su negde nađena dva leša i da to budu Bičer i Balfur. Sve ukazuje da će tajanstveni Din morati da ih ukloni i da se oslobodi jedinih svedoka koji ni sami ne znaju njegov pravi identitet.

— A da li su ona tri smešna momka otkrili makar nešto ozbiljno? — upita Adamar pokušavajući da se ne smeje.

— Uz njih sam i ja postao smešan. Jeste li videli ono mnoštvo karikatura kako ja tobože skidam »pojas nevinosti«, ili kako dajem vakcinu da spasem gangstere od barbara groznice?

— Va-ra-ra! — ispravi ga inspektor Adamar.

I sam Endrju Vajt se nasmeja. Opet počeo da priča o smešnom dolasku trojice gangstera, koji su izjavili da eto dolaze i da im se odmah da vakcina.

— Rekao sam im da ne znam ni o kakvoj vakcini, a oni su to shvatili kao ucenu i prestrašeno su obećavali da će reći sve. Preklinjali su da ih oslobodimo pojaseva i urlali za vakcinom.

Dalje je priča kako se javio nepoznat glas i objasnio da momcima treba dati injekcije destilisane vode i reći im da je Lun poslao vakcinu. Isti glas je javio da su pojasevi neutralisani i da se mogu preseći, ali da se ne otvaraju, jer će svakako eksplodirati. Stručnjaci su u blindiranoj komori alatima vođenim mehaničkom rukom s odstojanja i za oklopa pokušali da ih ispituju i rastave. Ali svaki pojas je eksplodirao.

— Zamislite samo to vražje oružje i šta bi se moglo njime postići — reče zatim Endrju Vajt. — Hiljade ro-

bova mogao bi čovek držati u pokornosti samo iz jednog centra preteći im eksplozijom pojasa. Vojni stručnjaci i agenti bezbednosti već ispituju tu čudnu, a tako jednostavnu ideju.

Slušajući izlaganje Endrua Vajta, Lun se smrači. Nije pretpostavljao da taj jednostavni pronalazak može dati ideju vojnim starešinama da razmišljaju o njegovoj upotrebi. Jer, zaista tim pojasom bi se i zarobljenici mogli naterati da ratuju protiv svojih snaga. Mogli bi se ljudi naterati na očajničke korake u svakoj prilici. Nešto smešno i u određenom trenutku korisno, odmah se izvrgava u pretnju čovekovoј ličnosti.

— A čiji su ljudi bila ta trojica? — upita inspektor Adamar.

— Pripadaju neindifikovanom gangu, o kome ni oni sami mnogo ne znaju. Priznali su otmice devoјaka, koje su, kako oni veruju, odvođene u belo roblje. Izgleda da je Din u ime »znaka zaštite« naručio otmicu i uputio momke na Bičera. Istraga se nastavlja, kako to kaže mnogo upotrebljavana a ipak istinita fraza — zaključić Endruju Vajt.

Sve ostalo što su razgovarali bilo je sasvim nezanimljivo za Luna, sem utoliko što je shvatio da policija neće skoro uspeti da nađe Dina i preostala dva člana opasne bande.

Posle dugog razmišljanja Lun sede za sto i na pisacoј mašini otkuca pismo za inspektora Aramana Adamara.

»Poštovani i cenjeni inspektore,

Izgleda da Vaša pomoć u razrešavanju zagonetke pljačkaša trezora treba da se nastavi. Policija neće uspeti zato što ima suviše činjenica iz kojih teško može da odabere prave. Zato Vam predlažem da isposlujete saglasnost i pomoć Skotland jarda da sami nastavite istragu. Sa svoje strane učinuću sve što mogu da uspete.

Evo nekoliko podataka koje treba da izdvojite i da ih temeljito ispitate :

— Da li je Jazavičar nekada dao bilo koji podatak o Prompteru, alias Edvinu Bičeru, Vama bolje poznatom pod imenom Alan Bulok?

— Treba staviti pod lupu skladišta bankara i izvoznika Sten Hartlija.

— Kakve su veze vlasnika prodavnice i skladišta sira Patrika Brauna i zlatara Filipa Adamsona? Koje su im veze i poznanstvo i ne krije li se Din u tom krugu?

— Šta sada javlja Jazavičar? Može li pomoći da se nađu Din, Prompter i Sisajder? Može li se zagonetka Jazavičara detaljnije osvetliti, jer izgleda da taj čovek nešto znači u svim međusobno povezanim aferama: »zaštitni znak, kontragang i banda s bacačem plamena«.

— Drugačije praćenje i posmatranje četiri devoјke, prijateljice bande s bacačem plamena, moglo bi da otkrije neki nov trag. Možda policaja ne uspeva da nađe šta to one znaju a ne shvataju važnost podataka?

— Treba tačno utvrditi ko se od pomenutih međusobno poznaje. Znaју li devoјke Adamsona ili Brauna? Da li su ta dva oštećena vlasnika poznavali nekog od poginulih članova bande, ili Metjua Balfura? Da li su devoјke znale nekog od članova bande pod pravim imenom i ne znajući da ih viđaju u »šarada seansama«? Sličnih kombinacija ima više, pa ih treba podvrći ispitivanju. Ako devoјke nisu puštene iz istražnog zatvora, pokušajte da to izdejstvujete kod gospodina Vajta.

A na kraju: ne čudite se što znam Vašu novu adresu. To Vam ne može škoditi. Ali nije dobro što je znaju i u Skotland jardu. Vi znate da je Din imao uvek odlična obaveštenja iz samog Skotland jarda. Imam magloviti zaključak da Jazavičar radi i za gangstere, i za kotragangstere, i za policiju, i protiv svih samo kad to njemu odgovara. Ne ljutite se što Vas molim da promenite mesto bo-

ravka koje znaju u Skotland jardu. Pomislite: »Lun želi da sačuva »svog« inspektora«. To je tačno. Jedino preko Ves mogu da istražujem, jer otkad se saznalo da sam povezan s ovom aferom, priličan broj inspektora i policajaca misli i o meni. Susret sa njima mogli bi da me bace u neprilike. Vaše iskustvo i Vaše sposobnosti, siguran sam, učiniće da ne odbijete moju molbu za dalju saradnju. Kad zatreba ja ću stupiti u vezu s Vama, bez obzira koliko brižljivo i vešto budete tajili svoje novo skrovište.

Primate moje pozdrave, Donald Sikert«.

Bilo je to pismo koje je, kada ga je primio, inspektor Araman Adamar pročitao mnogo puta. Nije mogao da se otme osećanju da ga Lun prati i sluša. On i Žanet su promenili svaki deo odela, ali, izgleda, nisu se oslobodili nadzora čudnog kralja ponoći.

O tome su sada raspravljali njih dvoje tihim glasom, ali Lun je čuo njihov zaključak, koji je izrekla Žanet:

— Konačno, on nema nameru da nam napakosti, a kao saveznik je izvrstan.

— I lep čavek, dovoljno tajanstven i duhovit da se brzo dopadne ženama — zadirkivao ju je muž.

— Ne poričem — smejući se odvrati Žanet. — Ali Džejn Vitington je suviše jaka suparnica. Videla sam ja i tebe kako se nehotično oblizuješ kad god si je video.

•

Dok su hiljade policajaca tražile Edvina Bičera i Metjua Balfura, oni su tražili Dina. Njihovi izgledi da ga nađu bili bi hiljadama puta manji, nego izgledi da njih nađe policija, da lukavi i oprezni Edvin Bičer nije imao dobro pamćenje. Sećao se Dineve priče o prilikama koje vladaju u »Svit-tut klubu«. Iz njegove priče

shvatio je da Din često preko nedelje, kad nije sa ženom, posećuje taj klub Jer, pričao je tada, ne privlače samo jela ljude u taj klub. Tamo se, pod izgovorom da odlaze zbog dobrog jela, skupljaju i usamljene dame željne poznanstva s muškarcima kojima ne smeta što su cene u tom klubu astronomske.

— To je na uglu Nju Oksford strita. Osmatraćemo prilaz i posetiti to mesto nekoliko puta — rekao je na kraju Prompter. — Sada, pošto ne sme da potraži Helen Meklin i pošto je izgubio vikende sa »šaradom«, tražiće žene u tom klubu.

— Dobro smo obučeni, a mislim da su nam maske uspele — odgovori Sisajder. — Ne rizikujemo mnogo ako prošvrljamo po Sitiju i svratimo u taj klub. I dokumenti su nam odlično falsifikovani. Pokazalo se dobro što imaš poznanika i pored Dina.

Bili su iznajmili sobe u dva susedna hotela u Sitiju, a nalazili su se napolju i kretali se često na odstojanju jedan od drugog, da bi se tako uzajamno štitili. Često su tako sedeli i u klubovima ili drugim noćnim lokalima.

Ruka blizu revolvera, sanjivi izgled, koji je bio u stvari napregnuto posmatranje svega oko sebe, zadržavanje u bibliotekama, gde policajci skoro nikad ne traže zločince, vožnja u skupim kolima uzetim na nova lažna imena i izbegavanje svih sumnjivih lokala, kockarnica i mesta na kojima policija pažljivije osmatra bila su pravila koja nisu kršila tih dana. Naročito je Edvin Bičer umeo da postavi ta pravila i da ih se pridržava s čudnom nepokolebljivošću.

Tako su prošla dva dana. Treće večeri su počeli da motre na »Svit-tut klub«, ali posle dalje četiri noći počeli su da gube nadu.

Peta noć su ga iznenada ugledali. Upravo sreli su ga na izlazu iz restorana. Izgledao je malo drugačije u večernjem odelu i ukrućena koraka, dok mu je mlada lepotica formalno visila o desnom laktu.

Odmah su stupili u akciju. Edvin Bičer mu je stao uz levi bok i, podigavši desni džep svog tamnoplavog sako tako da je Din osetio cev revolvera, rekao:

— Sreća što smo se sreli! Primate li nas u društvo?

— I ja sam tu, iza tebe. I tu ću ostati, dragi prijatelju. Znam da se raduješ susretu, kao i mi — skoro vedro dodade inače uvek ćutljivi Metju Balfur.

— O, prijatelji! Svuda sam vas tražio. Hitno ste mi potrebni — odgovori mirno i samouvereno Din.

A zatim se okrenu k devojci:

— Veoma mi je žao što moji prijatelji moraju sa mnom da obave hitan posao. Molim te sačekaj me pola sata.

— A ove dve narukvice, koje si doneo da jednu odaberem? Hoćeš li da ih uzmeš? — upita devojka.

— Neka ih kod tebe, draga Lili. Kad se vratim odlučićeš koja ti se više sviđa — odgovori Din i blago se oslobodi stiska devojčine ruke.

— Čekam te nestrpljivo, dragi! — reče ona odlazeći i oduševljeno mu se smešeći.

— Idemo, momci — reče Din kad ostadoše sami.

— Malo smo nervozni, pa pripazi da ne bude iznenađenja, jer bi svašta moglo da se dogodi — opomenu ga Bičer.

— Nema iznenađenja. Ja znam da se čudno osećate. Neke činjenice su protiv mene. Ali ja ću vam sve dokazati. Još večeras imaćete sav novac. Odlazimo zajedno ne samo iz Londona nego i sa ostrva — šaputac je mirno Din.

Bio je to čovek zaista jakih živaca. Ali Bičer i Balfur su ga suviše dugo tražili i suviše dugo su razmišljali da bi sada uspeo da ih prevari. Oni bi mu odmah sasuli po nekoliko kuršuma u leđa da nije bio skupocena zverka. Samo on je znao kako da dođu do svog ogromnog plena.

Pratili su ga do svojih kola. Bičer sede uz njega i osloni mu cev revol-

vera pod rebra, a Balfur zauze mesto vozača.

— Vozite prema Abej Vudu. Tamo imam tajni stan. Tamo je i sav novac. Čekao sam samo na vas, pa da iz luke krenemo na more — reče Din.

— Ne računaj na to da ćeš nam umaći, ili da nas možeš nasamariti — opomenu ga Bičer.

— Šta ti je, Prompteru? Pa ja znam da su, zbog toga što su se umešali Adamar i Lun, stvar tako zapletene da izgleda kako sam ja za sve kriv. Ako mi ne verujete, pripucajte kad god vam je volja. Inače mi je dojadilo da bežim i da budem bez prijatelja — odgovori Din.

Put do Abej Vuda, a zatim obalom Temze do Vest strita prošao je bez incidenta. Nađoše se pred starom, visoko podignutom jednospratnicom.

— Tu smo. U kući nema nikoga i možemo na miru da uzmemo skriveni novac — reče Din.

— Za svaki slučaj ćemo te vezati. Daj ključeve — naredi Bičer.

— Evo ruke, pa vežite. Ključevi su u mom levom džepu — bez otpora prihvati Din.

Bičer mu naredi da stavi ruke na naslon prednjeg sedišta, a Balfur mu ih veza tankim i vrlo čvrstim komadom konopca, spremljenim za slične potrebe, već pri opremanju novog automobila.

Skoro veselim korakom Din ih povede slabo osvetljenim prilazom.

— Ja ću otključati, a ti ga Sisajderu napuni olovom pri prvom iznenađenju, ako ja to ne bih stigao da učinim — reče tiho Prompter i počeo da otključava vrata.

U kući je bilo tiho. Popeše se širokim stepeništem u hol, a odatle uđoše u prostran i bogato namešten salon.

Bičer pomeri sliku i ugleda jedan jard¹⁾ širok i dva i po jarda visok

¹⁾ Jard — engleska mera za dužinu, 0,9144 m

trezor s krugovima za šifru i bravom.

— Odvežite mi ruke da otvorim, jer vi bi dugo petljali oko toga — reče Din.

— Pokušaj tako vezan. Uz to ćemo te držati na nišanu. Dok ne vidimo, ništa ti ne verujemo — odgovori Prompter.

Din se osmehnu i vedro priđe uzidanom trezoru. Onako vezan rukama uze ključeve od Bičera i podesi brave, a onda namesti šifru. Teška vrata trezora se otvoriše, ali unutra su bili odeljci takođe obezbeđeni vratima od tajnih čeličnih ploča i s broječanicima šifri.

— Suviše mnogo para leži ovde. Trebalo bi, što se kaže, da bude deset brava, ali samo su još ove — pričao je Din.

On kroči napred i stade u trezor.

— Čim otključaš, odmah iziđi, jer ne želimo da potegneš kakav skriveni revolver, pa da te ubijemo pre nego što nam objasniš nekoliko stvari — reče Metju Balfur.

— Kakve bih šanse imao protiv vas dvojice. Vidite da su na prozorima teške rešetke, a vrata su čvrsta kao i ovaj trezor — reče Din ne okrećući se.

Ali u tom trenutku je držao ruke na maloj poluzi, a pogled na hromiranoj ploči na jednom od vrata odeljka. Ploča je služila kao ogledalce. Bičer i Balfur instiktivno kliznuše pogledima po sobi, ali brzo opališe. Jer, dogodilo se nešto o čemu nisu mogli ni sanjati. Jedna metalna ploča spustila se brzinom kuršuma i zatvorila Dina u trezoru.

Kuršumi su se odbili od ploče.

— Nećeš pobeći, Dine! Imam patronu eksploziv i isteraću te iz mišije rupe! — viknu Bičer i zatim oslušnu.

Čulo se nekakvo zujanje, kao da se kreće lift, a onda opet zavlada tišina. Metju Balfur potrča k vratima, ali brava je bila škljocnula i nije se mogla pokrenuti.

— Kamo ključevi? — upita Balfur.

— Eno ih pred trezorom. Brzo! On je ugradio trezor umesto lifta. Lepo smišljeno za bekstvo u svakom slučaju. Podlac je lukaviji nego što smo mogli verovati — reče Bičer i ljutito opali još nekoliko metaka u metalnu ploču, koja im je lako odolevala.

Trže ih zvonjenje telefona. Bičer podiže slušalicu i začu Dinov glas:

— Hej, momci! Zaleteli ste se protiv vašeg Dina. Sad mi je mirna savest. Bio sam u pravu što sam vas otpisao. S bitangama ne treba dugo biti u društvu. Umrećete za nekoliko minuta.

— A kako ćeš to izvesti, Dine? — upita Bičer.

— Lift me je odneo s novcem na sigurno mesto. Ali ovaj divni stan, ovo moderno skrovište, ne želim da izgubim. Zato ćete umreti. Ne pokušavajte da telefonirate policiji, jer baš sada kidam vezu — zaključa Din.

— Hej, Dine, čoveče! — viknu Bičer.

Ali signali telefona su bili nestali. On unezvereno počeo da se osvrće. Gledao je čas u tavanicu, čas u još uvek otvorena vrata trezora, a čas u masivna vrata.

— Nijedan ključ ne ulazi u ovu bravu — reče Balfur. — Otkud ta užasna vrućina?

I Bičer oseti vrućinu i brzo skide sako. Pritrča vratima i opali u nju dva poslednja metka iz šaržera. Opet napuni revolver i viknu:

— Pucaj i ti, Sisajderu! Ovde oko i brzo. Ugušiće nas taj zlikovac! Ili bolje razbij okna!

Balfur pritrča prozorima i razbi jedno okno, a onda uzviknu:

— Ovo su lažni prozori. Iza njih je zid! Čuje se samo zujanje ventilacije.

— Gas... Osećam miris gasa! — jeknu Bičer.

Njihovi pištolji grunuše u vrata, ali to izazva paljenje još retkog gasa. Slaba eksplozija ih baci na tle i uga-

si svetlo. Vrući vazduh za zagrevanje je pristizao, a sa njim i plin.

Smrt je ipak bila brza i bezbolna. Jednostavno obojica izgubiše svest i izdahnuše pod velikom koncentracijom plina.

U podrumu Din je ivicu uređaja za grejanje bio prestrugao veze. Otrgnutu cev za plin bio je smestio u otvor za usisavanje vazduha. Tu kombinaciju je davno spremio za slučaj da u stan dovede momke koje treba ukloniti. Sada zatvori plin i pope se do hola, pa zalupi vrata, a onda se opet vrati u »Svit-tut klub«. Nađe devojkicu i pozva je da krenu.

— Dugo si ostao, Tomi — reče ona.

— Mnogo sam zgrešio prema tebi, draga. Zato zadrži obe ogrlice — smejući se reče Din.

— Oh, znala sam da si divan. Kad sam te prvi put videla, rekla sam: »Taj gospodin Tomi Ivel je pravi muškarac!« — umiljavajući se šaputala je devojkica.

— Znači treba to i da opravdam. Idemo na jedno tiho mesto — odgovori Din.

— Da, Tomi... Idemo u krevet. To je mesto za nas ove noći — odvrati bestidno devojkica.

*

Nakon tri dana s jednog brodića ugledali su kako, uz desnu obalu, na dve milje od Erita, plivaju Temzom dva leša.

Policija je brzo utvrdila da su to leševi Edvina Bičera i Metjua Bal-fura.

— Din je uklonio dva najopasnija man Adamar u razgovoru s Endrjuom Vajtom.

Slušajući ga iz daljine Lun je samo klimnuo glavom. Mislio je: »Ostaje Din, taj čudni, opasni čovek. To je zločinac koji uživa da ubija«.

X

Tek posle intervencije iz Skotlandjarda, začinjene prikrivenim pret-njama, maneken i starleta Helen

Meklin pristala je da primi inspektora Interpolu Aramana Adamara. Njen dvosobni stan je ličio na neki način na nju samu. Sve je bilo izuzetno, ali je imalo nekakvog sklada. Po kaučima su bili razbacani izvanredno meki jastuci od skupog materijala koji su imali nepravilne, čudne oblike. Fotelje su bile vrlo široke i udobne, a svetla raspoređena tako da daju puno senki i svetlih mesta u dobro složenim bojama. Iz jednog ugla buljila je izvanredno načinjena sova u sliku muškarca i žene u zagrljaju, koja je bila u suprotnom.

Adamar je nehotično razgledao interesantni stan čekajući da se Helen vrati, jer je bila otišla da iz spremišta donese piće, pošto je bar bio prilično ispražnjen. Pojavila se onako dugonoga i obućena u papuče s visokim potpeticama. Umela je da se kreće zavodljivo izazivački. Kosu je bila stegla trakom od crnog somota, zbog čega je podsećala na zlatni slap koji joj se od potiljka rasipa niz leđa. Bela haljina, bar je ona to smatrala haljinom, bila je toliko kratka da je veoma malo skrivala jedan deo njenog rublja načinjen od crne svile. Igra senki u stanu je bila takva da Francuz nije siguran da li ona uopšte nešto ima ispod haljine na sebi.

— Dakle, gospodine inspektore, šta želite od mene? — upitala je sedajući i prekrštajući noge, pri čemu se još više istakoše njene izvanredno građene butine i listovi.

Adamar oseti da ga napušta poslovni dah i da ga zahvata uzbuđenje, koje u sebi odmah osudi i nazva nepoštenim. Ali time nije uspeo da se primiri. Zato pokuša da se spase prelazeći neposredno, bez ikakvog objašnjenja, na postavljanje pitanja:

— Šta znate o čoveku koji je nosio nadimak Din?

— Mnogo i ništa... Bio je strastven, hirovit i neobuzdan... Voleo je da savlada partnerku...

— Ljubavni detalji nisu presudni. Mene interesuju činjenice druge vr-

ste — prekide je inspektor Adamar.

— A ja sam mislila da nešto možete otkriti samo iz činjenica koje su mene interesovale, pa sam ih zato pamtila. Čovek se najpotpunije iskazuje u odnosima sa ženom — odvrati Helen Meklin.

— Siguran sam da ste inteligentna žena. Zato pričajte ono što smatrate da je važno — popusti inspektor.

— Taj Din je za mene bio i ostao zagonetka. Svaki od ostale trojice prilazio mi je na svoj način. Ali Din je bio zagonetka.

— U kom smislu?

— Podsećao me je na nekoga i nešto, a nikad nisam mogla da se setim o čemu se radi. Njegov glas... ili oblik njegovog tela... ili način na koji je to radio... Možda su to bile neke reči.

— Hoćete da kažete da prvi susret s njim nije bio prvi. Sreli ste ga negde i zaboravili gde i kada?

— Baš to! Možda sam bila pijana... Možda je to bilo u nekoj »šaradi«... Ne mogu da se setim.

— Zar niste pokušali da se setite svojih intimnih susreta. Možda bi na taj način...

— Pokušavala sam. To nije lak način. Zar vam se nije desilo da zapamtite ženin trbuh, način na koji se kretala i još poneki detalj, ali se izgled njenog lica izgubi iz sećanja?

— Nije mi se dešavalo — odgovori inspektor i nehotično oseti navalu krvi u lice.

— E, vidite, to se nekim muškarcima dešava. A dešava se i ženama... Naravno, ako je broj poznanika veliki. A jedna manekena, starleta i dvostruka studentkinja ima poprilično susreta u životu.

— Da se vratimo na razgovor o Dinu.

— O njemu i razgovaramo.

— Pokušajte da se setite...

— Pa ja to pokušavam i sama i sada uz vas. Jedan trenutak je bio... Da izvedemo eksperiment?

— Kakav?

— Počnimo ovako. Ja se svlačim i nemam teškoća, ali kako imam tesne čizme od meke kože. Šta biste vi učinili?

— Pomogao bih vam da ih skinete. Muškarac je dužan... Uostalom nisam nikad zapao u priliku da se mučim sa ženskim čizmama, Bile su to, možda, samo lake večernje cipele — odgovori Adamar.

— Tako čine svi muškarci. Oni po mažu oko čizama. A Din nije bio takav. On me je uzimao ne dozvoljavajući da skinem čizme.

— Je li to detalj koji vas je podsećao na nekog?

— Počelo je time. Ali bilo je još nečeg... Ipak nam je potreban potpuniji eksperiment — odgovori devojka i lakim pokretom počela da svlači haljinu.

Inspektor je zurio u nju.

— Šta činite? — upita zbunjeno, ali pogled mu pođe po njenim lepim grudima i suviše izazovnom telu, koje sada nisu sputavale čizme.

— Pokažite mi kako biste vi prišli ženi u ovom trenutku — reče Helen i oslonjena o jednu ruku mazno se pomerila na otomanu.

— Ali... ovaj... Ja sam čovek drugih shvatanja...

— Plašite li se da pokažete kako biste mi prišli? — tiho i zavodnički upita Helen Meklin.

— Pa... Seo bih pored vas... Pomislio bih vas i...

— Pokažite... Malo smelije...

Inspektor Adamar oseti da je prešao crtu sa koje je još mogao da se povuče. Nekako čudno, uzdrhtalo se osmehnu i zagnjuri lice među njene grudi.

Izlazeći iz kuće odlučio da više ne ispituje ovu devojku i zaključio da ne bi vredelo da istražuje ni kod ostalih. Drugo su bile lake žene, koje su se nudile iz interesa. Sve ostale su zahtevale da budu osvojene, a naročito one koje je u svom životu upoznao izvan svojih službenih podu-

hvata. Ali ova devojka ga je prosto hipnotisala. Već posle nepunog sata od početka sastanka sa njom, grlio je devojku koja se nedavno bacila u naručja gangstera i ubica. »Jesmo li mi Francuzi zaista toliko slabi prema ženama?« pitao se pokušavajući da nađe utehu i izgovor zbog ovog pada.

A kad je posle ručka došao u hotelsku sobu, zazvonio je telefon.

— Koga tražite? — javi se Adamar.

— Ovde Sikert! Vas tražim — javi se Lun.

— Kako ste saznali moje ime i mesto stanovanja? — upita preneraženo inspektor.

— To je moja tajna. Važno je ono što želim da vam kažem. Mislim da treba da istražujete oko muškaraca. Vaš susret sa Helen Meklin vas diskvalifikuje kao čoveka koji može da savlada neke prepreke u ispitivanju žena — smejući se reče Lun.

— Idite do đavola, Sikerte! Ne samo da nisam savladao prepreke, nego sam se glavačke strmeknuo preko prve i našao se pravo u...

— Ne treba da mi objašnjavate. Eksperiment je bio opasan — prekide ga Lun.

— Koga vi uspevate da prisluškujete? Mene, ili nju? — upita inspektor pokušavajući da se smiri.

— Ostavimo sve to. Hoćete li početi istragu bez eksperimenata? — nastavi Lun.

— Ne, dragi gospodaru noći! Odmah ću sastaviti potpun izveštaj za Vajta i otići iz Londona! Ovde se osećam izložen... Nemam svojih tajni... Ne mogu da radim s osećajem da sam pod neprekidnom prismotrom. Izgubili ste svog ličnog inspektora! — ljutito uzviknu inspektor Adamar i tresnu slušalicu u ležište na aparatu.

Iste večeri bio je spreman da otputuje. Čekao je da se vrati Žanet, koja je bila izišla da kupi nekoliko sitnica za uspomenu iz Londona. Ona je bila izašla još dok je on bio sa

Endrjuom Vajtom i zatekao je njenu poruku da je otišla u kupovinu.

Ali bio je već pao mrak, a nje nije bilo. Adamar je postao nervozan. Trže ga zvonjenje telefona. Nepoznati glas je javljao:

— Prenosim poruku od Dina.

— Kakvu poruku? — sa strepnjom upita inspektor.

— Vaša supruga je u gostima kod Dina. On želi da je zadrži sve dok ne bude siguran da mu niste na tragu — odgovori nepoznati.

— Ali ja odlazim na kontinent. Noćas sam hteo da napustim London. Vratite moju ženu, koja nema ništa sa istragom! — uzbuđeno reče Adamar.

Ali telefonska veza se prekide. Adamar pokušava da zadrži vezu. Zvao je i tresao slušalicu, lupkao po prekidaču i uzalud očekivao. Prvi put u životu osećao se nemoćan, priteran u čošak, nadigran i uplašen. Voleo je svoju živahnu, vedru i lepu ženu, mlađu od njega tačno dvadeset godina. Pomisao da je ona sada u rukama ljudi koji organizuju »šarade«, ljudi koji ubijaju lako i bez griže savesti, gonila ga je da krši ruke i steže vilice tako da mu škripe zubi.

— Prokleti gadovi! Zgrabiću vas jednoga dana tako.... — govorio je kroz stisnute zube.

A onda jurnu prema telefonu, koji je zvonio:

— Ko je tamo? — upita nestrpljivo.

— Slušao sam jedan vaš razgovor i žurim da vas umirim — odvratio Lun, koji je bio pozvao.

— Zaboga, Sikerte, šta to činite? Žanet... Nije li to vaša igra da me zadržite?

— Nije moja igra. Sreća je što sam saznao da je oteta. Otmičari nisu izmakli mojoj kontroli. Imajte hrabrosti i strpljenja. Još ove noći pokušaću da je oslobodim — hrabrio ga je Lun.

— Ali kako su saznali gde je Žanet? Kako su je oteli?

— Skotland jard vas je stavio pod prismotru. Vajt igra neku igru. Mislim da je posredi Jazavičar. Šta ste saznali kao odgovor na moje pismo?

— Sada počinjem da shvatam Vajta. On je rekao da ima jednu ideju. Utvrđeno je da je Jazavičar u jednom izveštaju, još pre dve godine pomenuo stručnjaka za obijanje trezora pomoću bacača plamena. Rekao je da treba da otkrije njegovo ime i mesto stanovanja, ali ga više nikada posle toga nije pomenuo.

— A je li pomenuo nekog od svojih kasnijih saradnika?

— Jednom je javio da Kolins može postati zločinac, ali je to nakon dva meseca demantovao i izvestio da mladić pošteno zarađuje i da je obezbedio sebi rentu od nekog malog nasledstva.

— Dakle, Jazavičar i Din mogli bi da budu jedno isto lice — upita Lun.

— Sada sam uveren da je tako. Zar je na tu kartu igrao Vajt žrtvujući mene i Žanet? upita resignirano Adamar.

— Pravi Francuz bi rekao: »Eh, pokvareni Englezi!« Uzviknite i vi to, ako vam od toga može biti lakše. Verujem da ćete postati vatreniji pristalica Generala.¹⁾ Ali zapamtite da se ja ne slažem sa Vajtom — odgovori Lun. — Njegov plan je bio smeo, ali ne i korektan. Trebalo je da bolje obezbedi Žanet.

— Odmah idem da ga potražim, ako nemate ništa drugo da mi saopštite — reče Adamar.

— Javiću se kad nešto doznam. Prisluškivanjem Žanet znam da nije povređena, niti u trenutnoj opasnosti — dodade Lun.

— Kako da vam verujem da je čujete? — upita Adamar.

— Pa isto kao što sam je čuo dok je bila slobodna, ili kao što čujem vas — odgovori Lun.

— Suviše ste mi neshvatljivi. Da li vi mene stvarno možete da prisluškujete, ili samo pogađate neke

stvari i uhođenjem saznajete ono što kažete da čujete?

— Ponoviću jednu šalu koju ste sinoć pričali Žanet. Bio je to politički vic...

— Dosta! Znam da me čujete, ali mislim da ću poludeti ako uskoro ne saznam kako to činite — zaključio Adamar.

— Saznaćete da nije ništa natprirodno i da je prilično jednostavno. A sada hrabro i do viđenja! — završi Lun i prekide vezu.

Inspektor žurno izađe iz hotela. Primeti da jedan muškarac pođe za njim, pa ga sačeka zaklonjen uz dovratnik. Zgrabi ga za grudi i udari pesnicom po vilici.

— Govori ko si i za koga radiš! — viknu inspektor ne obraćajući pažnju na to što se nekoliko prolaznika zaustaviše i počеше da posmatraju scenu.

— Ali ja... Molim vas, gospodine Adamar... Ja sam iz Skotland jarda... Vaše obezbeđenje — tiho je mucao zbunjeni agent.

— Idite do đavola! — odvrati Adamar i grubo ga odgurnu.

Jedan policajac je trčao k njima, ali ga prebijeni agent susrete i nešto mu reče. Policajac odustade od proganjanja inspektora Interpol, koji požuri ka mestu na kome je bio našao mesto za parkiranje. Blizu kola primeti još jednog agenta i opsova ulazeći u kola.

Njegov susret sa inspektorom savetnikom Vajtom počeo je vrlo nediplomatski, ali se nastavio u smirenijoj atmosferi, kako bi glasio izveštaj nekog reportera.

— Tačno je, gospodine, podmetnuli smo neke podatke koji su govorili da ćete uskoro otkriti Dina i da sada želite da slavu samj poberete. Jazavičar je naleteo i pokazao da su on i Din ista osoba. Otkriti jednog, otkriti obojicu — pričao je inspektor Vajt.

— Kakva logika! — ne mogade a da se ne podsmehne inspektor Adamar.

1) Autor misli na generala De Gola

— Ima tu logike, Možda su Jazavičar i Din zajedno, a ipak nisu isti čovek. Zato kažem da otkriti jednog znači otkriti obojicu — odvratila Vajt i sam se smejući.

— Ali Žanet je sada tabak kod zlikovaca. Oni će je ubiti — tiho reče Adamar.

— Sve dok ih ne otkrijemo oni će je poštediti. A tada ćemo biti oprezniji — odgovorila Vajt

— Nadam se... Ali još više se nadam u Luna. On već zna da je oteta — reče Adamar.

— Vrlo čudno — primeti Vajt. — On prisluškuje naše inspektore. Prati sve i zna sve. Nije li on Jazavičar, Din i Lun. Ono Din zvuči slično... Čoveku se nameće misao...

— Nema šta da se nameće. Ja sam ubeđen da je Lun u igri da pomogne hvatanje tih zlikovaca. I nije prvi put da ga vi iz Skotland jarda nepravedno sumnjate — iskali Adamar svoju ljutnju.

Ali taktični Vajt odbi da to primećuje i samo nastavi:

— Ima nešto drugo što govori da Lun nije Din.

— A šta to, na primer?

— Pa mi ionako ne uspevamo da ga uhvatimo. Dovoljno vešto se gođinama krije, pa mu ne treba da bude Din — odgovorila Vajt pomirljivo.

— Ostajem pri mišljenju da treba iskoristiti Lunovu pomoć. On želi da oslobodi London jednog urnebesaa, urnebesaa zločina.

Negde daleko Lun se smejaov ovom dijalogu, ali morade da prekine slušanje i poveri ga uređaju za magnetofonsko snimanje, a sam počeo da istražuje šumove i razgovor oko Žanet, koji su bili suviše mukli i nerazumljivi. Lun oceni da su to smetnje zbog poveza, ili flastera koji ona ima preko usta.

*

Toga popodneva Žanet je obilazila prodavnice suvenira i modnih detalja za žensku garderobu. Nađe se kod Sent Džejms parka i požele da pro-

šetale između drveća nežnih boja i do jezera. A tada se s njom izravna jedan mlad čovek i smešeći se osmotri je sa strane.

— Zašto sami, bebice? Da vam se pridružim u ovoj šetnji? — počeo da govori.

Ona ga samo oštro odmeri, okrenu glavu na drugu stranu i požuri. Ali tada se nađe pored drugog, takođe mladog čoveka, koji joj se obratio:

— Kuda tako žurno? Život je lepši kad se uživa polako. Jeste li slobodni večeras?

— Ostavite me na miru, mesje! — ljutito uzviknu Žanet.

U tom trenutku onaj prvi je sustiže i uze je pod ruku.

— Dama je pod mojom zaštitom — reče drugom napadaču. — Ali možemo svi zajedno na po jedno piće, pa neka lepotica izabere.

Ona se otimala spremna da više u pomoć, ali se odluči na nešto drugo. Naglim zahvatom izbaci drznika iz ravnoteže, i on leđima tresnu na stazu.

— Oh, divlje mačke! Takve volim! — dobaci mladić teško ustajući.

— Možemo li se izmiriti i složiti? reče drugi bezobrazno je odmeravajući kako popravlja svoju haljinu i dohvata ispuštenu torbicu.

A tada priđe muškarac četrdesetih godina i upita:

— Šta se ovde dešava? Da li vam, gospođice, dosaduju ovi mladići?

— Gubi se odavde stankeljo! — zapreti mu mladić koji tek beše ustao.

Bez odgovora pridošlica ga iznenada udari niskim udarcem. Dok se mladić grčio s rukama na želucu, dođe čovek pođe ka drugom mladiću. Ali ovaj nije čekao obračun, nego otrča dovikujući:

— Srešćemo se opet, bebice. Tada ćete biti mekša!

— Kakvi prostaci! — reče nepoznati. — Gospođice, otpratiću vas do izlaska iz parka. Ovuda se smuća mnogo besposličara i napasnika. Na-

grdili su lice Londona. Nekada ni običan dripac nije pokušao da oslovi damu koja mu nije predstavljena. A sada... Dozvoljavate li?

— Hvala vam, gospodine — odgovori Žanet još nesigurna da li da odbije ili da prihvati zaštitu.

Ali muškarac je bio ozbiljan i pređe joj s leve strane. Nije govorio više ni reči i ona neodlučno pođe ka Vestminsteru.

— Ako želite taksi, stanica je tu desno — reče nepoznati kad se nađoše blizu ivice parka.

Nije pokušavao da iskoristi incident i sklopi poznanstvo, zbog čega Žanetinog nepoverenja nastade.

— Da, uzeću taksi. Bili ste ljubazni i ja vam se zahvaljujem na zaštiti — reče ona.

Nepoznati isprednjači i nekud mahnu rukom. Jedna kola priđoše i zbuñjena Žanet pođe k njima. Navikla na pariske taksije, nije primetila da ovaj automobil to nije. Tek kad je ušla i sela na zadnje sedište, nepoznati i sam naglo upade, a kola krenuše. Ona htjede da viče, ali pokreti joj se ukočiše i glas zamre. Oštrica jednog dugog noža oslanjala joj se na trbuhu.

— Samo jedan uzvik ili nepromišljen pokret i ova stvarčica će vam liseckati creva! — reče nepoznati.

— Ko ste vi? Šta hoćete? — promuca Žanet.

— Kao žena inspektora Interpola mogli bi da znate da u ovakvim prilikama treba biti oprezan. Mogli bi da izgubite život kao muva! A ako budete poslušni, ništa vam se neće dogoditi — odgovori otmičar.

U tom trenutku se okrenu i ona prepoznade mladića koji je nasrtao u parku i pobegao kad se umešao stariji muškarac. Ona shvati njihovu igru. Pratili su je, inscenirali nastup napadača i zaštitnika, kako bi je lako doveli do automobila.

— Upala sam u klopku sasvim naivno — reče Žanet i uzdahnu.

— A sada budite mirni — reče napadač i iznenada joj stavi dlan na usta.

Žanet oseti lepljivost i stezanje flastera. Kad je on skinuo ruku, ona nije više mogla da vikne. Njegove ruke je primorale da se spusti na pod automobila. Napadač joj zatim spremno omota tanak konopac oko tela, čime joj ujedno veza obe ruke.

Automobil poveća brzinu, ali Žaneta nije mogla da vidi kojim ulicama prolazi.

XI

Žanet oseti kako se kola zaustaviše i kako joj se oko glave omotava nekakvo ćebe. Vrata automobila se otvoriše i nečije ruke je izvukoše, ali odmah zatim ona oseti da je spuštaju na meko sedište drugog automobila.

— Zaslužili ste svojih hiljadu funti. Gazda vam šalje »znake zaštite« bez plaćanja i dodaje dvesta funti reče neko. — Evo, ovde je hiljadu i dve stotine funti.

— Vaš gazda je galantan. Kažite da ćemo uvek biti spremni da učinimo ono što bude zahtevao — odgovori stariji otmičar.

— Bos poručuje da se za neko vreme sklonite iz Londona. Ali to ostaje vama na volju — zaključio čovek koji beše preuzeo Žanet.

Ona oseti kako je on pažljivo spusti sa sedišta na pod kola, a zatim je pritegnu nekakvim gurtnama tako da nije mogla ni da se pokrene. Odmah zatim kola naglo krenuše i još dugo su se kretala čas među drugim vozilima a čas po mirnijim ulicama. Konačno se začu lupanje metalnih vrata neke garaže i ruke nepoznatog je oslobodiše gurtni. Ugledala je lice tog čoveka kad ju je izvukao iz kola, oslobodio ćebeta i postavio na noge.

— Ići ćete sa mnom niz ove stepenice, pa hodnikom do prostorija u kući. Biće vam lepo ovde — reče on obuhvatajući jednom rukom oko struka i vukući je.

Ona nije mogla da izgovori ni reči zbog flastera i klonulo pođe niz osam stepenika, koje je osvetljavalo slabo svetlo. Nađoše se u nekom podrumu, a onda je gangster uvuče u neku vrstu metalnog ormara, koji je bio ugrađen kao lift. Popeše se nekoliko jardi i kada se metalna ploča ukloni oni izadoše. Žanet s čuđenjem zaključi da izlaze kroz nekakav sef, čija čelična vrata nepoznati zalupi za sobom.

On zatim namesti sliku iznad sefa i povede Žanet do fotelje. Ode nekud napolje i vrati se s bočicom neke tečnosti. Žanet oseti miris benzina. Nepoznati joj pokvasi flaster na ustima. a zatim reče:

— Pažljiv sam sa ženama. Ovako nećete osetiti bol pri skidanju flastera.

Ona je disala punim plućima i slušala ga osetivši odjednom nekakav drugi strah. Nije ga bila definisala, ali bio je to strah žene od dodira nežnosti muškarca koga ona ne želi i koga se gnuša. Žanet je bila hrabra mlada žena, ali je prvi put osetila tu vrstu straha. Otrgnuvši joj flaster s usta nepoznati je još uvek držao jednu ruku na pregibu njenog vrata i ramena.

Bili su to momenti kad je Lun opet mogao čistije da čuje šumove i govor. Svaku reč snimili su magnetofonski uređaji, jer je Lun imao nameru da inspektoru Adamaru što pre pruži uverljive dokaze da njegova žena nije mrtva ili povređena.

Žanet se izvi telom da se oslobodi dodira otmičara.

— Vi ste zloglasni Din, zar ne? — upita ona pri tome.

— Pitanje je zanimljivo. Ali plašim se razgovora s vama pre nego što ispitam vašu odeću i otklonim svaku mogućnost da negde skrivate prislušni uređaj onog zlog duha ponoći — reče Din.

— Otkud vam takva pomisao?

— Znam da je Lun prisluškivao ubijenog inspektora Nikolsona. Pri-

sluškuje i sada i ko zna koga sve. O tome postoje tačna obaveštenja.

— Ali kako ste ih vi dobili?

— Ispitujete me kao da ste Lunova pomoćnica Džejn Vitington. Ali nećete dobiti odgovor dok ne pogledam šta skrivate.

Din nije ni sam verovao da gospođa Adamar baš ima prislušni uređaj, ali to mu je bio dobar izgovor da malo bolje pogleda lepotu ove Francuskinje. A pikantnosti su bile ono što je odgovaralo karakteru jednog pokvarenjaka. Zato joj veza ruke iza leđa i počeo da je svlači.

— Zar niste džentlmen? Zar ne bi mogli da me ostavite da sama skinem odeću i ogrnem se nečim? — upita hrabra Žanet podrhtavajući celim telom.

— Ovako sam sigurniji. Sve ću pogledati sasvim sam. A vi nema čega da se stidite, jer ima šta da pokažete.

— Gade! — izusti Žanet i od ljutine sklopi oči.

Osećala je kako joj Din cepa odeću i kako ostaje sasvim gola. Ali onda se zaprepasti primetivši u jednom trenutku da i nehotično uživa u tom činu. Din to oseti i vide, pa počeo da je miluje vičnim pokretima. Dok je to radio jednom rukom, drugom joj odveza ruke. Osećao je da joj nabrekoše grudi i da joj celo telo postade podatno...

A posle toga, dok su ležali jedno pored drugog, on joj je prebirao pokosi i govorio:

— Na vama nema ništa opasno za mene, ali vi ste celi jedna opasnost... Toliko strasti i uživanja, a uz to mržnja!... Sada ću ukloniti ostatke vaše odeće. Tu u fioci ima ženskog rublja.

On ustade i priđe vratima, koja kao da se sama otvoriše. Vрати se nakon nekoliko minuta i nađe Žanet obučenu u prozirnu kratku košulju za spavanje. Oblačila je i nekakav dugi ogrtač, isto tako proziran i nemoćan da sakrije telo od pogleda.

— Ovo je toliko rafinirano... Mrzim vas, podlače! — reče ona vukući deo jednog pokrivača od teškog ma-

terijala da njime prikrije nagost.

Din se smeškao odlazeći ka jednom zidu, sa velikim triptihonom. Svaki od tri dela slike bio je u stvari zaklon jednog dela bifea. On izvadi led iz lednjaka, a zatim probra pića i načini koktel. Donese posudu i čaše na sto blizu Žanet i sede u fotelju.

— A sada da popijemo po čašu. Razgovarajmo da prekratimo vreme. Dok budete ovde sasvim sami, nemoćni da dozovete pomoć, ili da pobegnete, uverićete se da je i samnom lepše nego kad ste sasvim sami — govorio je posmatrajući Žanet.

Mislio je da će se ona neko vreme opirati. Ali Žanet je nosila u sebi ogromnu radoznalost, a malo predrasuda. Sada kada se sve to dogodilo, bila je hrabrija. Trebalo je naći način da se ovaj čovek nadmudri. Opiranjem ta prilika će se teže naći. Zato ona pređe u fotelju i prihvati čašu.

— Dakle, Dine? — reče ona upitno.

— Eto, spojili smo ugodno sa korisnim i neizbežnim — odgovori Din.

— Kako ste saznali gde stanujemo Adamar i ja?

— U policiji, upravo u Skotland jaru.

— A kako dolazite do podataka? Imate tamo člana svoje bande?

— Ah, ne! Jednostavno odem sam. Uđem kao ugledan građanin, koji uvek ima neki konkretan posao kod kojeg inspektora Skotland jaru. A onda u toaletu, ili kakvom kutku zgrade, promenim izgled. Moje visoko čelo nije tako grubo, ali mogu satima da ga držim namršteno. Evo kako izgledaju uzdužne bore na njemu. Kada dodam izvrsno rađenu periku, onda sam kompletan.

— Ali ja ne vidim da vam je čelo baš visoko.

— Jeste, ali tu je i perika, ali samo delimično. Imam još dosta sopstvene kose. Kutija s premazom za lice pomogne mi da dobijem tamniji ten. Svi me znaju da nosim naočare. Imam mali astigmatizam, koji mi ne

smeta da često idem bez njih. A kad sam bez naočara, još jedna razlika čini da me ljudi ne prepoznaju.

— Vi ste, izgleda umetnik u maskiranju.

— Tome sam naučio i mnoge svoje momke.

— Koje ste ili sami smakli, ili gurnuli u vatru.

— A, nikako sve! Samo one koji su postali smetnja. To sam morao da učinim.

— Niste završili priču o tome kako uspevate da se o svemu obavestite u Skotland jaru.

— Tačno, prekinuli ste me svojim zlobnim upadicama — nasmeja se Din. — Mnogi u Skotland jaru me u tom izmenjenom izgledu znaju kao jednog od svojih službenika. A oni imaju više takvih o čijem radu zna nešto поближе samo mali broj ljudi. Takvi imaju propusnicu i blanko odobrenja da se služe određenim, pa i najpoverljivijim dokumentima i izveštajima.

— A kako ste dobili ta odobrenja?

— Jednom je odlučeno da se među zločince, švercere i uopšte u podzemlje pošalju neki sposobni detektivi i inspektori iz Skotland jaru. Ja sam bio na specijalnom poslu, pa sam prihvatio jedan od takvih.

— A na kom poslu ste bili?

— Nećete razumeti, a neću ni da vam kažem. Skotland jard mi je izdao specijalna ovlašćenja, koja sam deponovao kod svog advokata u zapečaćenom dosijeu. Ako zapadnem u nepriliku sa policijom, advokat zna šta da radi.

— A kako vas plaćaju? Zar nemaju vaše ime?

— Nemaju. Čovek koji me je držao na ličnoj vezi iznenada je umro. Moja prava su ostala. Skotland jard uplaćuje određene sume na razne račune i pod šifrom. Ja lako uzmem taj novac bez opasnosti da zapadnem u neprilike, ili da se otkrije moj identitet. Čak ne moram da rizikujem i da sam idem po novac. Ako ispišem

ček i dam šifru, bilo ko uzme moju platu.

— Tako je Skotland jard umesto zamke za gangstere stvorio zamku za sebe — nasmeja se Žanet.

— Sasvim tako! U početku sam radio kako treba. Postao sam član onog što vi Francuzi zovete »milje«. Povezao sam se sa nekoliko sumnjivih družina. A kako su se menjali oblici udruživanja u podzemlju, tako sam i ja napredovao. Jednog dana našao sam se na čelu grupe koja se bavila obijanjem, pljačkama i krijumčarenjem. Sam sam je preuredio i stvorio odličan gang.

— Dakle, Jazavičar je postao banditski vođa?

— A, vi znate i za službeni nadimak pod kojim me vode. Znači, treba da budem oprezan, jer tamo već nešto sumnjaju. Upravo, ja znam da su Lun, vaš muž i Vajt složni u zaključku da uhvatiti Jazavičara znači uhvatiti Dina. Sinoć sam to čuo tačno u dva časa posle ponoći, kad sam preslušavao traku službenog magnetofona savetnika Vajta.

— A koje je vaše pravo ime?

— To nikada nikom nisam poverio. Neću ni vama. Imena imam više. Osnovno i javno ime važi kao ime uglednog i bogatog čoveka. Uskoro ću se povući na svoje poljsko dobro. Moji poslovi prelaze u ruke drugih i bez afera. Ali ja odnosim carski plen — hvalisao se Din.

— A gde se sada nalazimo? — upita Žanet.

— To mogu da vam kažem, jer ću uskoro napustiti ovo sklonište, a niko ga ne može dovesti u vezu sa mojim pravim identitetom. Odavde sam već preselio nagomilano zlato i novac, koje sam držao i skrivao u jednoj kući u Čizviku. Za tu kuću su znali moji kompanjoni.

— Da li vi kidate sa svojim vezama koje ste stvorili u podzemlju?

— Činim to sistematski. Juče sam konačno prodao »zaštitni znak« i uzeo pedeset hiljada funti.

— Dakle, vaša teroristička grupa je prodavala »zaštitni znak«?

— Ja sam došao na tu ideju još kad sam stvorio kontragang.

— I kontragang je vaš »biznis«? upita Žanet i oči joj nehotično otkriše divljenje, koje nije promaklo lukavom Dinu.

— Kontragang je bio moja prva tvorevina. Mislio sam da tako činim usluge pravdi. Likvidirali smo neke zločince. Pre svega bile su to višestruke ubice. Posle sam pomislio da je bolje izabrati žrtve.

— A kad se već bira...

— Tačno! Biralimo one koji smetaju... A posle smo prodavali »zaštitni znak«, koji je nekim momcima osiguravao život i isključivao ih iz izbora.

— Vi ste genijalni! Hoću da kažem, genijalan zločinac.

— Tako i sam mislim. Ja se zločinom bavim kao umetnik. Zato sam osnovao kontragang i lično učestvovao u njemu. Ista grupa je imala uslove da provaljuje trezore.

— Da, imali ste zloglasnog Buloka.

— Slučajno sam ga otkrio. Hteo sam da ga predam policiji, ali sam promenio mišljenje i uveo ga u svoju grupu, koja se sastojala samo od bivših policajaca. Hteo sam do kraja da se smejem podvaljujući policiji. Ti momci su brzo postali pravi i odlični kriminalci — smejući se pričao je Din.

— Vrlo, vrlo interesantno! — uzviknu Žanet. — Imali ste povlašćen i izuzetan položaj u Skotland jardu i platu za sve to, zatim ucenjivačku družinu koja pljačka gangstere i, na kraju, provalničku grupu.

— Zaboravljate kontragang. Ono što je sport za ostale ljude, to je bio kontragang u mojim tajnim poslovima. Čist sport! Neka vrsta rekreacije — smejao se Din.

— Verujem da to nije sve, jer takvom organizatoru...

— Vi ste izvrsna žena! — Pogadate, nije bilo sve. Mojim momcima

sam davao dobar deo plena, ali dosta sam zadržavao na ime pretvaranja plena u novac. A to sam činio sasvim sam. Zatim, svi su mislili da postoje, kako je to u celom svetu, viši šefovi i zaštitnici, koji uzimaju svoj deo. A taj »viši« bio sam ja i nije bilo drugih.

— Kako to da vas policija, ili Skotland jard, nisu pre otkrili?

— Nisu mogli. Teoretski i praktično to je moguće.

— Ali sada su vas ozbiljno polju-
ljali.

— Naprotiv. Izgubio sam četiri čoveka i nastala je galama. Istina, bilo je trenutaka u kojima sam mogao da zapadnem u neprilike. Ali opasnost uzbuđuje. Nikada nisam bio sasvim izvan opasnosti. Zar nisam mogao poginuti u pucnjavama i dvo-
bojima kontraganga?

— A ja sam mislila da vas akcija Luna prilično ugrožava.

— Bilo je trenutaka... Taj čovek nije fer. On se služi savršenom tehnikom. Ima neopravdanu moć, jer je naučnik i konstruktor. Uspavljajući gasovi, mikro oružja velike moći, prislušni uređaji fantastično maleni i pogodni... Koliko trikova i veštine! Da ja to mogu, vladao bih Londonom... Možda bih vladao i celim svetskim podzemljem — maštao je veliki zločinac pred lepom zarobljenicom.

— Ipak, verujem da će vas Lun pronaći — izazivala je Žanet.

— Vi ga cenite?

— Veoma. Bila sam njegova zarobljenica, ali on je postupao drugačije. Mislim da će vas on šćepati.

— Vaše reči mi daju jednu ideju.

— Kakvu? Opet nešto podlo...

— Naprotiv sasvim plemenito. Ja vam garantujem da ste van svake opasnosti, ali ostaćete moja zarobljenica sve dok me Lun ne otkrije. Naravno, vi se za to vreme nećete opirati zajedničkim uživanjem.

— Ali ako se ja ne slažem?

— Morate. Ideja mi se sviđa i ja ću je ostvariti.

— Gde ćete me držati? Ovde?

— Da. Tu postoje svi uslovi. Prozora nema...

— Ali ja ih vidim, iako su rešetke vrlo masivne.

— To je više ukras. Iza rešetaka je betonski zid debeo tačno jedan i po jard. Ostali zidovi su jard i četvrt. Odavde ne bi prodro ni zvuk topovske paljbe — hvalisao se Din.

— Znači, ovo je prava tvrđava? — upita Žanet.

— Građena je po mojoj zamisli, a sam sam sa jednim genijalnim konstruktorom završio sve uređaje. On, jadnik, nije ostao živ.

— Ubili ste ga da nestane svedok izgradnje vašeg skloništa?

— To je gruba reč... Desila mu se nezgoda — nasmeja se Din.

— Nismo završili započeti deo razgovora o tome gde smo sada.

— Mogu slobodno da vam kažem. Blizu je Temza, onaj meander kod Abej Vuda. Kuća je lepo uvučena i nalazi se u Vest stritu broj trista devetnaest. Držim je u zakup pod imenom koje ne upotrebljavam u ostalim prilikama — pričao je Din.

— Pričajte mi o onom delu vašeg života kad igrate ulogu uglednog građanina kraljevine — reče Žanet.

— Lepa žena, bogatstvo, nekretnine, poslovi, društvo i ugled i poštovanje... To mi dođe kao neki predah.

— Mislila sam da vam je predah gangsterska avantura. Uvek nastupate pred vikend.

— Tada je najbolje. Sve snage države prosto su paralisane za vreme vikenda. Na putevima je krkljanac, na ulicama gužva, na izletištim mnoštvo sveta... Najbolje doba za akciju smejući se reče Din.

— Kako vaša žena ne primeći da ste odsutni?

— Postoje hiljade izgovora, a naročito za čoveka koji ima tako razgranate poslove kao ja. A sporazumeli smo se da ona vikend provodi kod svojih roditelja a ja da se »odmorim« na pecanju ribe, ili igrajući golf.

— Da li ste to i činili?

— Vrlo retko. Pronašao sam bolji sport. Pričaću vam nešto o »šaradama«, ili »rokadama«, kako ih neki zovu...

— Već sam čula o tome. Četiri devojke su dale iscrpnu sliku tih gadi — prekide ga Žanet.

— Ali vi se manje užasavate našeg doživljaja večeras — podsmehnu se Din.

— To je drugo... Ne gledam svog muža u zagrljaju neke druge... A ni on mene nije gledao. Ne zna o tome ništa — zbunjeno odgovori Žanet.

— Hm! Moral ne postoji. Ljudi su nešto izmislili. Postoje jaki i njihova volja! — reče Din.

— Teorija zločinaca. Hitler je isto tako mislio — smejući se reče Žanet.

— Tačno! On je grešio u drugom. Stvarao je ubice, a progonio je obične kriminalce. Kakva glupost! Umeo pete kolone trebalo je da stvori gangove širom sveta. Mala grupa ljudi, tamo s nekog italijanskog ostrva, povezana u Mafiju, osvojila je više vlasti u svetu nego Hitler sa svojom armijom. Ko prvi poveže gangsterske družine širom sveta, imaće nečuvenu snagu — raspriča se Din i pogled mu postade zamišljen.

— Važno je da vas policija ili Lun zgrabe i onemoguće — reče Žanet.

— Trebalo bi da vas svučem i dobro išibam. Ali mislim da je bolje da nešto popijemo, a onda ćemo videti — zaključí Din.

Žanet je pokušavala da se neopije, ali ubrzo je prekoračila granicu. Sve ovo bilo je strašno, ali novo. Žena inspektora Interpolá ima pravo na jedno ovakvo iskustvo, pa makar ono vodilo i kroz zagrljaje ubice Dina. Ta pijana misao je uzbudi i ona se pretvori u ženu gladnu uživanja.

— Vidi se da si žena muža starijeg dvadeset godina — reče Din u jednom trenutku.

Žanet ga izgreba noktima po golom telu. Ali, kao da je tako htela da ga uništi, svim svojim bićem razbuktavala je njegovu strast.

Izmoren i klonuo Din se u jednom trenutku trže.

— Vreme je da obavim važan posao. Odmaraj se, divna robinjo — reče zatim.

Ona htela da ga opet ogrebe, ali klonulo se vrati na ležaj. Din iziđe i za njim se zatvoriše teška vrata. Žanet utonu u pijani san, pun čudnih, iskrivljenih slika.

*

— Ne mogu ovo dati inspektorú Adamaru — reče Lun Makfersonu. Ali zato ćemo još noćas osloboditi njegovu ženu iz tog sramnog položaja.

— Izgleda da se ona nije baš loše osećala. Znam i neke momke, koji su inače vrlo fini, a koji su se »okliznuli« u naručje žena iz Dinove vrste — reče Makferson turobno.

Lun nije obraćao pažnju na mornarove reči, nego nastavi:

— Ona je upala u nepriliku, ali nam je otkrila mnoge stvari.

— Ja ne vidim ništa važno. Sve to o Dinu smo znali. Jedino saznali smo gde je njegova jazbina. Idimo tamo i šćepajmo tog momka — odgovori Makferson.

U tom momentu uđe Džejn i smejući se reče:

— Zar ćemo ostaviti trpezariju onako neurednu? Treba li da ja prenesem sve to posuđe do mašina za pranje i sušenje?

— Oh, ja imam silne grčeve u stomaku — odgovori Makferson držeći ruke na trbuhu i savijajući se preko njih.

— Hajdemo, stari! Ne vredi izvodati. Džejn je obavila najvažnije. Večera je bila odlična — reče Lun.

— Zato i ne mogu da ustanem — smejući se odvrati Makferson.

Dok su odlazili Lun upita:

— Šta ćeš raditi večeras, Džejn? Nas dvojica izlazimo.

— Eh, mudrog li pitanja! Opet ću morati da slušam i pazim na vas dvo

jicu — odgovori ona i ode prema veštačkoj bašti s bazenom.

Kupala se dok su njih dvojica prenosili sudove i stolnjake do automatskih mašina. Kad su izašli požurila je ka kontrolnom stolu. Veliko sklonište pod dnom jezera utonilo je u tišinu. Džejn je volela to čudno carstvo tišine i udobnosti, njegove laboratorije i radionice, biblioteku i veštačke bašte. Ali časovi kada je u njemu bila sam postajali su joj teški.

XII

Verujući da će to veče biti odlučujuće u otkrivanju Dina i njegove bande, Lun i Makferson su stigli u Vest strit svojim odlično opremljenim i oklopljenim kolima. Pored toga ispod odela su imali oklope opletene od najfinije čelične žice, savitljive kao da su od svile, ali neprobojne za vatreno oružje. Nosili su lejzer i ultrazvučni vibrator, kojim su se mogli rušiti zidovi pravih tvrđava. Njihovi džepovi bili su puni malih ručnih granata, gasnih bombica i mnogih drugih oružja malih po veličini i težini, ali koja su imala ogromnu razornu moć.

Stara ulica na kraju grada bila je prilično tiha.

— To mora da je u blizini. Proći ćemo njome da osmotrimo broj trista devetnaest — reče Lun.

— Osećam nekakav elektricitet u rukama, kao na brodu pred buru. Na dam se milion mu kopnenih miševa, da ćemo se malo provesti — mrmljao je mornar Samujel Makferson.

Uz sve pronalazke, mikro oružja, lejzere i ultrazvučne vibratore, Makfersonove pesnice i njegovi starinski koltovi često su izdržali i najtežu borbu. Zato je on u njih imao najviše poverenja i često se mrštio na sve ono što je bilo jače, brže i efikasnije, a kao dete se radovao kad bi njegove glomazne pesnice našle punu primenu.

Ali sada se odjednom opustio na sedištu.

— Hulje! Taj Din... Zviznuću ga po tintari tako da se ne osvesti nedelju dana, čim ga susretnem! Pa trista devetnaest je prostor ograđen za izgradnju — reče zatim ogorčeno.

— Da, stari druže. Navezli su nas na plićak — složi se Lun. — Din je, izgleda, lukaviji nego što smo mislili. Pretpostavio je da ipak nekako slušamo.

— Do đavola i njen lažni zub! Do đavola ta francuska... — počeo da psuje mornar.

— Našla se u prilikama koje su strašne. Nije imala nikakve mogućnosti da se brani. Moramo naći kod sebe malo razumevanja i oprostaja za sirotu gospođu Adamar — prekide ga Lun. — Vrat ćemo se da pogledamo taj teren, jer od ograde se vidi samo da tamo stoje mašine i da se kopa.

— A hoće li tamo biti bar neko da ga lupim po vilici? — upita Makferson.

Lun mu ništa ne odgovori, nego na skveru okrenu kola i vrati se do visoke ograde od dasaka. Stade blizu ulaza i pozva Makfersona da pođe za njim.

*

— Alo, ovde partner iz pogodbe za noćas — zvao je Din s parnog telefona smeštenog u svom podrumu. — Jesu li vaši momci tamo u Vest stritu?

— Sve je uređeno. Čekaju već od momenta kad ste javili da treba da pođu. Njima niko neće umaći. Jasno im je rečeno da pokušaju hvatanje, ali da ne puste nikog živog.

— Pazite da stvar bude uređena kako treba, jer ja vas znam, a vi mene ne znate. Promašaj znači da ste prokockali svoju sopstvenu glavu — zaključio Din i spusti slušalicu.

Odmah zatim pope se u kuću i uskim stepeništem stiže pod krov. Podiže kapak i osloni se na ivicu otvora. Ulica je zavijala i on je na trista

jardi video prazan prostor ograđen visokom ogradom. Znao je da negde iza te ograde najmanje petnaest revolveraša čekaju žrtve.

Dok je čekao razmišljao je kako li Lun ipak čuo svaku reč razgovora. Din se prisećao svake reči izgovorene pred Žanet. Pričao joj je ono što je znao da policija dobro shvata i povezuje. Pazio je da mu se ne otme kakav podatak koji bi mogao dovesti Luna ili policiju na njegov trag. Zadovoljno zaključio da nema greške.

A tada se začuše prvi uzvici.

*

Lun podiže jedno stopalo, Makfer-son podmetnu skrštene ruke i lako ga podiže toliko da ovaj pogleda preko ograde do širokih tabli obojenih limama stavljenog u metalne okvire. Već u prvoj sekundi primetio je pokret s druge strane ograde desno i levo.

— Tiho! Zaseda! — šapnu Makfer-sonu, sagnuvši se i spreman da skoči na zemlju.

Ali već je bilo kasno. S obe strane padoše table iz donjeg reda ograde. Unapred podešene za napad, table su sada bile široka vrata za napadače.

U trenutku kad Lunove noge dotakoše zemlju, sedam snažnih ljudi baciše se na njih dvojicu. I pored slabog svetla Lun i Makfer-son primetiše da oni u rukama drže olovne cevi prevučene gumom ili tkaninom. Dvojica su imala dvostruke lance od bicikla, ili motocikla.

— Hvala Neptunu! Urnebesno momci za svoga ušljivoga psa Dina! Dodite u mornarski zagrljaj — vikao je Makfer-son oduševljeno dok se brzo stvarao krug oko njih.

Iz kruga zamahnuše oružja i pružiše se ruke.

Ali tada kao da centar kruga eksplodira. Tu eksploziju borbe gledalo je još pet ljudi, koji su trčali od daljih otvora na ogradi.

Makfer-sonove pesnice u istoj sekundi svališe dva najbliža napadača, čiji suviše kratki i životinjski ropci pokazahu da od njih više nema ništa, jer odmah im je krcnulo mnogo kostiju da bi skoro opet ustali.

— Svi na palubu! Na topove, gusari! — vikao je mornar bez smisla, ali oduševljeno.

Lunove pesnice pretvoriše se u nešto slično brodskom prepeleru, koji grabi, kida i lomi sve što mu dođe na dohvat. Lanci olovne batine zviznuše u prazno.

Jedan snažan gangster stiže da se baci Lunu u noge i obuhvati ga tako da se nađoše na zemlji. Ali blizu se ne nađe niko da mu pomogne, jer Lun je već bio sasvim onesvestio jednoga, a odbacio i povredio dvojicu napadača. Preostali jadnik pred Makfer-sonom baš je poleteo uvis zakačen mornarevim udarcem odozdo prema gore. Kad je pao na zemlju već je bio bez svesti, bez vazduha u grudnom košu i s dosta naprslih kostiju.

Petorica napadača iz drugog talasa naglo ustuknuše videći katastrofalni poraz svojih drugova, koji su svi već ležali na pločniku.

— Paljba! Precizno i bez pošteđenja! — naredi jedan od te petorice.

Pet revolverača zagrmije prema Lunu i Makfer-sonu, koji se baciše na tlo pazeći da sklone nezaštićene delove tela, a pre svega lice. Osećali su kako kuršumi pogađaju, jer oklopi su bili neprobojni, ali su bili savitljivi.

Gangsteri su vatali zaklone na tlu i zadržali se na odstojanju. Pucali su ne misleći da ujedno pogađaju i svoje onesveštene drugove, koji su ležali oko Luna i Makfer-sona.

A tada progovoriše odjednom oba Makfer-sonova kolta kalibra pola inča. Ova džepna »artiljerija« prosto nije dozvoljavala da se čuje Lunov automatski revolver.

Iz daljine Din je gledao i slušao okršaj s toliko uzbuđenja da bi i sam

jurnuo tamo da nije bio na krovu. Ali silazak bi značio gubljenje vremena i mogućnosti da se vidi kraj slavnog kralja ponoći.

Precizni kuršumi dva strelca, kojima nije bilo ravnih u Londonu, nalazili su se i ranjavali napadače. Paljba je slabila, jer jedan gangster pobeže iza ugla, a drugi se vukao ranjen prema otvoru u ogradi. Ostali su bili ranjeni ili mrtvi.

Din ugleda Luna i Makfersona kako ustadoše i lako potrčase prema svom automobilu. Video je kako automobil krenu i naglo zavi iza ugla prema Belvederu. Obalom Temze su zavijale sirene policijskih automobila.

— Prokleti vampiri! Kako su uspeeli da ostanu živi? — mrmljao je ljutito Din, opreznije se namestivši na krovu i posmatrajući kako policija stiže na mesto obračuna.

Din je gledao jedan od svojih retkih poraza.

Za to vreme Lun je razmišljao gde li može biti Dinovo skrovište. Proračuni uređaja koji je zamenjivao gonimetar pokazivali su da to mora biti negde u ovom kraju, ali je moglo biti i na drugoj obali Temze. Trebalo je mnogo vremena da se to tačno utvrdi, a uz to je trebalo da se čuju glasovi ili snažni zvuci oko zarobljenice.

— Nije lako s tim razbojnikom — reče Lun.

— Dali smo mu prvu lekciju! Ali smo ih naboli na osti; samo su se praćakali. Devet mu orkana, ovo je vredelo! — zadovoljno je brundao Makferson zavijajući raskrvavljene zglobove svojih ogromnih pesnica.

A to se događalo retko. Udarac kojim bi Makferson povredio očvrslu i kao đon čvrstu kožu morao je značiti smrt ili najteže povrede za pogođenog.

Policijske patrole pozvaše pomoć. Uhvatiše ranjenog gangstera i počеше poturu za jednim neozleđenim od dvanaestorice napadača.

Din je gledao još neko vreme kako kola medicinske pomoći skupljaju mrtve i ranjene i kako sevaju fleševi policijskih tehničara. Već su stizali i dežurni novinari, a sa okolnih prozora pojavljivali su se radoznali.

Policajci su išli po obližnjim kućama i tražili svedoke događaja.

Ljutitim pokretima Din se spusti na tavan i pođe niz uske stepenice.

*

Osetivši dodir Žanet se probudi. Din je stajao pored širokog otomana i posmatrao je odsutno.

— Šta je?... Šta se dogodilo? — upita Žanet još uvek mamorna od pića i sna.

— Taj ponoćni vampir je bio upao u moju zasedu reče Din.

Žanet se prenu. Dinove reči je prilično otrezniše, ali joj ne vratiše potrebnu opreznost.

— Ne verujem da si ga pobedio, prljavi ubico! — viknu ona motreći izraz njegova lica.

— Nekim čudom... A ti se raduješ gaduro? — odvrati on i spopade ga nastup ljutine.

Izmahnu pesnicom i udari je po licu. Ona jauknu i zagnjuri glavu u ugao otomana. Din ju je udarao po leđima i zgrabi je tako da ona pada s otomana.

— Ubiću tog Sikerta! Neću se povući dok ne vidim mrtvog Luna! Sta jaću nogom na njegovom lešu! — pretio je tresući jednu zenu.

Ona oseti da joj je slomljena delimična proteza i pljunu je na pod s dosta krvi. Din je pusti i pogleda u zube koje je ispljunula.

— Trula si, lepotice! Jesi li spavala i s Lunom? A ja se oduševio tvojom lepotom i strašću!? — psovao je Din još uvek razjaren i nesvestan postupaka. — Neka si ispljunula te tvoje trule zube. Trebalo je da ispljuneš i truli jezik!

— Nisu moji zubi truli, zlikovče! To je proteza! Bila sam povređena u automobilskoj nesreći! — odvrati Žanet uvređeno.

Sujeta lepe žene čak i sada ju je gonila da brani svoj ugled lepotice i pred ovim ubicom i nasilnikom.

Din se odjednom smiri i sede.

— Kažeš da je proteza? — upita skoro tiho. — Da nije to tvoja majstorija, Lunova špijunko?

Odmah zatim on uze bocu s pićem i pljusnu po onom što je Žanet ispljunula. Uze protezu i ponese je pod svetlo. Gledao ju je brižljivo, a onda počeo da govori:

— Izmakao si mi, Sikerte! Ali našao sam tvoju špijunsku majstoriju! Nikada me nećeš uhvatiti, a ja ću tebe naći! Cvilićeš pred velikim Dinom, ti ponoćni vukodlače. I nećeš više slušati tvoju špijunku iz Francuske. Držaću je u ropstvu sve dok ne saznam da svi odustaju od pokušaja da me otkrijete! Kaži Adamaru da mu je žena dobra i stravstvena. Ostala je bez proteze, ali još вреди. Ha-ha, veličanstvo noći!...

Din je još neko vreme pričao bešmislice i psovao Luna, a onda iziđe noseći protezu. U podrumu ju je polako lomio i konačno nađe mikro uređaj. Posmatrao ga je sa zavišću, a onda ga na metalnoj ploči izmrvi brižljivim udarcima čekićem. Sve delevo pokupi, pa kao da su kužni, odvrnu gasni plamenik i uperi plamen u ostatke delimične proteze Žanet Adamar.

Odmah zatim pođe u podrumski prostor, vešto skriven zidom od betonskih blokova. Pokrenu ga i nađe se u nekakvoj garderobi s kupatilom. Promeni odelo, skloni periku, stavi naočare i krenu.

Podzemnim hodnikom dođe do garaže i sede u svoja kola. Iziđe mirno i pođe uz obalu Temze. Bila je prošla polovina jedne uzbudljive noći.

*

Lun je bio čuo svaku reč razjarenog Dina od momenta kad je upao kod Žanet. Ali vreme od trenutka kad je shvatio da je Din otkrio mikro uređaj bilo je kratko da se odre-

di mesto sa koga se Din javlja. Ono se moralo nalaziti na prostoru od Dagenama na drugoj obali Temze pa do Abej Vuda i Darent rivera na ovoj.

Ipak, bio je to suviše veliki prostor da bi se mogao brzo ispitati.

— Ohrabrićemo jadnog inspektora Adamara, ali slabi su izgledi da njegovu ženu brzo oslobodimo — reče Lun svom drugu.

— Valjda će policija nešto otkriti posle ove noćasnje gužve. Zar mi treba sve da učinimo? — odvrati Makferson trudeći se da ne izgubi dobro raspoloženje zbog doživljenog okršaja.

— Din je jedan od najprepređenijih zločinaca koje je svet imao — zaključio Lun u trenutku kad su prelazili most preko Temze.

Ostatak puta razmišljao je o tome šta sada da se preduzme. Gde da potraži opasnog zločinca, čiji su poduhvati obeleženi sve većim brojem leševa. Lun je znao da neće moći da napusti traženje, jer ne bi mogao da se skoncentriše na svoje naučne opite. Ne bi mogao da zaboravi na to da Din negde sprema novi zločin. Još manje bi mogao da zaboravi Žanet Adamar, koja robuje Dinu, koji ume da zloupotrebi svaku njenu običnu ljudsku slabost.

XIII

Sledeća tri dana novine su bile prepune izveštaja i detalja o događajima. Saznalo se i o otmici Žanet Adamar. Novinari su izmislili naslove u kojima su nepoznatog zločinca nazivali: »Fantom Din«, Dakle, fantom Urnebes je postigao urnebesno uzbudjenje u celom mnogomilionskom gradu.

Policija je objavila onaj zamršeni posao saslušavanja svakog čoveka koji se mogao dovesti u vezu s aferom fantoma Dina. Lun je dobrim delom pratio sve rezultate, bar one koje je čuo i o kojima je govorio inspektor

Interpola, koji nije mogao da bez svoje otete žene napusti London. Istina, on se trudio da prikrije svoje angažovanje u istrazi, ali je neprekidno tražio.

Stekao je i čudnu naviku da govori sam sa sobom. Pričao je »sebi« glasno sve ono što je smatrao da je važno, jer je živio u ubeđenju da sve to na neki čudan način čuje i Lun. Ponekad se zbog toga čudno osećao. Činilo mu se da počinje da veruje u natprirodnu moć Donalda Sirkerta. I pitao se nije li kralj ponoći stvarno samo neki duh, neka natprirodna sila.

Ali ta inspektorova navika je pomogla da Lun skupi nekoliko obaveštenja od kojih su mu neka posebno privukla pažnju. On ih je poredao i napisane na list hartije ponavljao mnogo puta. Razmišljao je nad njima kao igrač šaha nad čudnim šahovskim problemom, koji zahteva mat u tri poteza, a on vidi rešenje u trostruko više poteza. Povezivao je činjenice i tražio tačku gde se one dodiruju i ukrštaju, kao čovek koji rešava teške ukrštene reči.

Konačno je nekoliko činjenica prepisao na poseban papir i poredao ih ovim rečima:

»Zlatar« Filip Adamson je naplatio štetu od osiguravajućeg društva, ali nije obnovio zlatarnicu, jer je bankar Sten Hartl zatražio da mu se vrati kredit od pet hiljada funti.

Pitanja: Zašto je Hartl zatražio povraćaj svog novca baš sada posle zlatarove nesreće? Nije li zlatar Adamson postao sumnjiv veštom bankaru?

Posle provale vlasnik trgovine sirom našao se u teškom položaju, jer mu je bankar Hartl uskratio obećani kredit, a ni druge banke sada ne žele da kreditiraju trgovca čiji su magacini bili polazna tačka provale.

Pitanja: Da li je trgovac sira Patrik bio i inače pred propašću? Može li se sumnjati u njegovu vezu s provalnicima? Je li odbijanje kredita o-

vom čoveku od strane bankara Stena Hartlija izvestan znak da poslovni čovek dobro naslućuje sumnjivog?

Bivši policajac, kasnije zloglasni Vulf, sada poginuli Dik Kolins proteoran je iz skladišta bankara i trgovca Hartlija jer je otkriveno da krade. Din ga je spasao pretnjom bankara.

Pitanja: Čime je to Hartliju mogao da preti Din? Je li Kolinsa otpustio samo što je naslutio kakav je to čovek, ili je Hartli imao neki drugi razlog?

Interesantna pojava: Ime bankara Stena Hartlija javlja se više puta i u nekakvoj je vezi s osobama koje su opet u nekoj vezi sa zločinima fantoma Dina.

Zaključak: Upoznati bankara i trgovca Stena Hartlija i njegovu okolinu. Možda on zna nekog ko bi mogao biti Din.

Nad ispisanim listom hartije Lun je počeo da smišlja plan delovanja. Setio se razgovora inspektora Adamara sa Helen Meklin. U jednom trenutku ona je rekla da nečeg ne može da se seti. Bilo je to nešto u vezi s Dinom. On ju je podsećao na nekog koga je negde brzo upoznala i zaboravila.

S osmehom Lun se odlučio da upozna Helen Meklin, ali na naročit način, a zatim da pokuša nešto s njom. Jedna sumnja ga je podsticala da to učini neodložno.

Nije bilo teško ostvariti tu zamisao. Starleta koja postaje zloglasna brzo nađe i neku ulogu u filmu. Lun je angažovao malu ekipu filmskih radnika i poslao svoju poruku starleti. Zvao ju je na probno snimanje za izmišljenu ulogu u izmišljenom filmu. Poslao joj je i na brzinu napisani sinopsis s nekoliko scena za nju.

U iznajmljenom ateljeu Lun je igrao ulogu filmskog režisera iz Cinecite. Pošto je upitao starletu da li govori italijanski, nastavili su razgovor na engleskom. Ona je bila uzbuđena i oduševljena, ali nije zaboravila da zatraži ugovor radi nadoknade za iz-

gubljeno vreme u toku probnog snimanja.

— O, svakako, gospođice Meklin — odgovori Lun. — Za tu sitnicu nije potreban ni ugovor. Imaćete razumevanja za naše interesovanje da nađemo pravu glumicu i primićete mali avans odmah.

Odmah zatim on ode u drugu prostoriju i vrati se sa kovertom, uz koju je stajao lep karanfil. Galantno pruži cvet i koverat devojci, koja malo zbunjeno zaviri u koverat. Tamo je bilo dvadeset funti. Ali nije samo vrednost novca bila ono što ju je obradovalo. Takvo brzo plaćanje otvorilo je nadu da se svidela režiseru. Već je računala da treba da pazi pri ugovoru, jer ima šansi da postigne povoljniji aranžman.

U toku snimanja pokazalo se da Helen Meklin može stvarno da igra u filmu. Bila je neotkriveni talenat. Lun je sve vreme koristio pauze da razgovara s njom o najrazličitijim temama. Uverio se da iza mondenske nastranosti i prividne površnosti stoji osoba puna duha, ali bezobzirna. Bila je to devojka spremna da pogazi sve norme da bi postigla neki cilj. A bila je i dovoljno lukava. Usred jednog razgovora ona upita tobožnjeg režisera Alda Vazarija:

— Sigurno ste u Londonu prilično usamljeni?

— Nisam, gospođice. Ovde imam poznanika i dragih prijatelja — odgovori Lun.

— I prijateljica? — upade Helen zavodnički smešeći i trepećući očima.

— Izbegavam žene, jer ih suviše volim — odvrati Lun.

— Znači, ne spajate korisno s ugodnim?

— Kada bi to bilo moguće... Ali režiser nezavisan od žena, naročito glumica, ima mnogo više šansi. Jer kad glumica osvoji režiserovo srce, onda je on njen rob. Ne može da bira glumicu, jer je izabrao ženu — objasni Lun, ali ju je pri tome gledao na način koji je govorio o nekakvom posebnom interesovanju.

— Vi ste vrlo oprezni. Paziću da ni nehotično ne osvojim vaše srce — smejući se zaključio Helen.

A u sebi je mislila: »Ako Italijan odoli mojim dražima, onda sam ja obična krava«.

Odmah je skrenula razgovor na film. Pokazalo se da ona razume posao, ali ima mnoštvo pitanja koja traže odgovor.

— Trebaće još mnogo sati da se o svemu objasni. Već ste umorni, pa vas ne smem mučiti dalje — reče Lun.

— Nisam umorna, ali vama je potreban odmor — odvrati Helen. — A potrebno je i da razmislite o mom uspehu. Možda me nećete zvati na nastavak snimanja.

— A ja mislim obratno. Ali da pogledamo jedan razvijeni film. Neće trajati dugo — reče Lun.

U sobi za projekcije gledali su odlomke iz scena u kojima je Helen s jednim starijim glumcem igrala ulogu mlade zavodnice koja treba da skrši srce sredovečnom političaru.

— Oh, nije dobro — reče Helen.

— Naprotiv, izvrsno ste igrali. Mislim da sam rešio svoj problem — reče Lun.

— A koji je vaš problem?

— Pa nisam imao devojkicu za glavnu ulogu. Posle ovoga tražiću da se menja scenario. Vi ćete obogatiti celu zamisao. Ja vam čestitam, gospođice! Vi ste dvadeseta glumica s kojom probamo, ali ste najbolja! — zaključio Lun i pružio joj ruku.

Ona je uzbuđeno steže i nehotično prigrli. Uzbuđenje ju je opravdalo. Lun je osećao kako se njene čvrste i upadljivo lepe grudi dižu i spuštaju pod njegovom rukom.

— Noćas neću uspeti da sklopim oči. Uzbuđena sam. Radoznala sam da saznam nešto više o tom filmu. Ne ostavljajte me samu noćas — prošaputa ona tiho.

Još uvek je držala Lunovu ruku na svojim grudima.

— Ako vi to dobrovoljno prihvatate, onda je i moj drugi problem rešen — nasmeja se Lun i otrže ruku da bi je potapšao po licu i tako se spasao iz neugodnog položaja.

— A koji je drugi problem? — upita Helen i tobože stidljivo obori svoje duge trepavice.

— Izabranu glumicu držim uvek pod nadzorom. Rad i disciplina do završetka filma, a onda dolaze radosti i uživanja — odgovori Lun.

— Valjda snimanje neće trajati jako dugo — reče Helen šaljivo.

Lun joj zapreti prstom i povede je napolje. Prvi deo plana je bio ostvaren. Do posle pola noći Lun i Helen su bili zajedno, prvo na večeri, a onda u nekoliko noćnih barova i varijeteta. Za to vreme Lun je uspeo da joj ulije uverenje da ne sme tražiti ljubavnu vezu s režiserom, niti drugim ljudima iz ekipe, sve dok se film ne završi. Ali njegov prirodni šarm, muška lepota i, možda, baš to stavljanje ograda mogli su da poruše ono što je gradio.

Složili su se da se ona preseli u apartman, jer će se tako zaštititi od radoznalica zbog afere u koju je bila upletena. Zaključili su da nekoliko dana drže u tajnosti vest o njenom angažovanju, jer treba da se pripremi velika i smišljena reklama.

Lunov apartman je bio pored njenog i na spratu u čijim basnoslovnim skupim sobama skoro i nije bilo drugih gostiju. Dok su se peli na sprat hotel Zvezda Vindzora Helen je postavljala mnoga pitanja, tražeći čvrst razlog da režiser ostane još neko vreme s njom.

Lun morade da ode u njen apartman. Ona ga smesti u fotelju, a zatim reče:

— Morate mi odgovoriti na jedno pitanje. Moram biti sigurna da sam svim zadovoljavam vašu predstavu o glumici koju tražite.

— Da čujem to pitanje — odgovori Lun.

— Da se spremim za njega. Šteta je što nemam svoju garderobu i stvari ovde — odgovori devojka.

Lun je znao šta će se dogoditi. Ona je htela da se iz kupatila vrati gola i vidi utisak koji će na ovog muškarca ostaviti sva njena lepota. Morao je to da spreči.

— Imam jedan zahtev, koji ćemo stvoriti sledeće večeri — reče on da bi je zaustavio. — Moramo vas videti bez odeće, ali pod okolnostima prave režije scene. Pripremite prikladnu kućnu i drugu garderobu i pazite da to ispadne kako treba.

Ona se spusti u fotelju naspram njega. Shvatila je da bi pogrešila ako posle ovih reči izvede svoju zamišljenu igru. Zaključila je da je tako bolje, jer će se sledećeg jutra konačno preseliti u apartman. Doneće svoje rublje i haljine. A onda...

Kad je Lun otišao, ona je još dugo maštala. Imaće svoga režisera, koji će je uvesti u svet filma. Cinećita... A onda Holivud... Umesto odvratnih »šarada« između četiri para, velika »šarada« širom sveta...

Usnula je kasno. Napolju je već bilo svetlo.

*

Probudio je Lun telefonskim pozivom. Brzo se spremila i otvorila mu vrata svojeg apartmana.

— Treba da idemo do jedne banke. Ugovorio sam posetu bankaru kod koga treba da otvorim novčane akreditive. Radi se o krupnom poslu. Zatim ćete otići da preselite svoje stvari ovamo — reče Lun.

On je zaista bio ugovorio sastanak radi dogovora velikim novčanim transakcijama, ali bio je važan izbor bankara. Bio je to Sten Hartli.

Primio ih je u svom velikom kabinetu u Sitiju. Lun je pažljivo motrio na utisak koji će ostaviti. U jednom trenutku učinilo mu se da iz bankarovih naočara vidi neobično treptanje i iznenađan trzaj lica. Ali to je bio deo sekunde. Mir na licu magnata bio je nepomućen. Galant-

no je poljubio ruku Helen Meklin i poveo je do fotelje, a onda ponudi Luna da sedne.

On sam nije seo pored njih, nego iza svog stola.

Dok još nisu započeli poslovni razgovor, Helen reče:

— Imam utisak da sam vas već negde videla, gospodine Hartli.

— Ja se ne sećam, a ne verujem da bih zaboravio takvu lepotu — galantno odgovori Hartli.

— Vaš glas... nešto poznato u njemu — nastavi Helen Meklin.

— Moguće je, divna gospođice. Dešavaju se prijemi, izleti, putovanja... A ja sam ucveljen što sam nečim podsvesno ostao u vašem sećanju, a nisam dovoljno primećen i zapamćen. Ostajem u nadi da ćemo to jednom popraviti uz pomoć gospodina Vazarija, čije prisustvo je pravi događaj za našu banku — odgovori Hartli.

Helen oseti prebacivanje što nije zapamtila tako uticajnog i bogatog čoveka, pa ućuta. Lun započe razgovor o novcu i transakcijama. Bankar prihvati za tobožnjeg režisera i kompaniju za snimanje filmova vrlo povoljnu listu troškova oko manipulisanja novcem. Lun zaključi da će javiti da se upute akreditivi i potrebna sredstva na Hartlijevu banku, a zatim ustade:

— Pretpostavljam da imate mnogo posla — reče zatim.

— To je istina. Ali želim da budete gost u mojoj kući. Danas je četvrtak, dan kad moja supruga i ja primamo goste na večeru i malu kućnu zabavu. Pozivam vas da uveličate naše malo društvo — reče Hartli.

Lun upitno pogleda Helen. Ona klimnu glavom u znak saglasnosti.

— Vaš poziv je čast za mene, a verujem da ga prihvata i gospođica Meklin — reče Lun.

— Dodite, svakako. U vremenu od devetnaest časova, pa do večere u dvadeset, kad god stignete nište zakasnili. Ali što vas pre vidimo, pre

ćemo doživeti radost — slatkorečivo dodade bankar pružajući posetnice sa svojom adresom.

Na drugoj strani već je bilo odštampano:

»Pozivamo vas da večeras budete gost naše porodice i očekujemo vas do dvadeset časova«.

Posetnica je govorila da je kuća izvan grada, u pošumljenim brežuljcima kod Bromlija.

— Bićemo tačni, gospodine Hartli — reče Lun i povede Helen Meklin iz ogromnog Hartlijevog biroa.

*

Čim je bio siguran da su posetioци otišli, Sten Hartli pozva Skotlandjard. Tražio je savetnika inspektora Endrija Vajta. Podseti ga da je četvrtak i da ga traži na večeru.

— Pozivnicu sam poslao po svom momku iz banke. Ali imam i jednu molbu, pa sam zato i posebno zvao — nastavi bankar.

— Samo kažite, gospodine Hartli — reče Endriju Vajt.

— Ovde se pojavila opasna varalica. Predstavio se kao režiser Aldo Vazari. Već sam zvao Činećitu, još čim je on najavio odlazak. Tamo niko ne zna o režiseru Vazariju. Pozvao sam ga na večeru, a vi učinite što smatrate potrebnim. S njim je i neka devojka. Zove se Helen Meklin... — pričao je Hartli.

— Helen Meklin?! — uzviknu Vajt.

— Pa to je bila devojka fantoma Dina. Da to nije on?

— Na vama ostaje da stvar ispitajte i da preduzmete potrebne mere. To dvoje dolaze u moju kuću — završi Hartli.

— Svakako ćemo učiniti što treba — odgovori Vajt i prekide vezu.

*

— Lun je bio zaustavio kola i preko primopredajnika u kolima slušao je zajedno sa devojkom čitav razgovor.

— Šta?!... Kakve su to reči?... Pa to govori...

— Ko govori? — uzbuđeno upita Lun.

— To je on... Din! Sad sam se setila. Jednom sam bila u Vindzoru na velikoj dobrotvornoj zabavi. Tamo sam upoznala nekog bogotaša... Bila sam pripita... I zaboravila sam tu noć sa njim. Posle sam upoznala Dina. Čudila sam se otkud me podseća na nekog... Ali šta vam ja to pričam. Vi ne razumete — uznemireno je govorila.

— Sasvim vas razumem — reče Lun.

— Ali taj čovek... Hartli, ili Din... ili... On kaže da vi niste nikakav režiser.

— Pa i nisam. Ja sam inspektor Skotland jarda. Od ovog časa vas treba štititi. Din će pokušati da vas ubije i ukloni opasnog, ili najopasnijeg svedoka.

— Najradje bih vam iskopala oči... Ali volela bih i da izvedemo onu scenu predviđenu za večeras — reče devojka.

Lun joj se divio. Rušenje iluzija i takav grubi pokret u njenom životu nisu je naterali u histeričan plač, niti su joj skršili samouverenost.

— Idite u Skotland jard i sve ispričajte Endruju Vajtu. Ja ću vas cdvesti u blizinu zgrade. Tražite zaštitu sve dok ne bude uhvaćen Din — reče Lun i pokrenu kola.

Bio je radostan što je neprimetno prikačio Hartliju svoj mikro uređaj još pri rukovanju, a zatim ostavio drugi u fotelji. Sada će moći da prati zločinca. Iz misli ga trže iznenadno pitanje Helen Meklin:

— Zar ste vi stvarno inspektor Skotland jarda?

— Pa rekao sam da jesam.

— Ali niste... Srećna sam što sam sreća Luna, kralja ponoći, pa iako su nestali snovi o režiseru Vazariju — reče ona i pogleda ga s puno ushićenja i divljenja u pogledu.

Još jednom je dokazala svoju do-setljivost i sposobnost da posmatra i zaključuje.

— Blizu smo. Ovde izlazite — reče Lun mirno.

— Ali jednom ćemo probati onu scenu? Nećete zaboraviti obećanje da ocenite mogućnost i moje glume i stvarni izgled mog tela?

— Neću zaboraviti. A šta ću učiniti zavisi od mnogih stvari — osmehnu joj se Lun otvarajući joj vrata rukom pruženom preko njenih kolena i butina golih zbog vrlo kratke suknjice.

Ovakve prilike su ga uveravale da su u pravu oni što kažu da jedini muškarac mora da izdrži suviše provokacija. Isuviše je lepo gledati ono što pokazuju te suknjice. A Helen Meklin je imala šta da pokazuje. I njen primer je govorio da nikada više u istoriji čovečanstva muški rod neće uspeti da toliko pokori oslabljeni ženski rod da joj nametne nabore, velove i zastore. Žena je stekla pravo da pokazuje ono lepo što ima. I ona će to pravo čuvati.

Helen nije odlazila.

— Da li ću vas nekad videti? — upita ona i grudi joj se snažno podi-goše zbog prigušenog uzdaha.

— Možda hoćete. Vi ste lepi. Lepši ste nego što shvatate. Ali ne straćite to jeftino. Nisu dobre »šarade« s gangsterima. Srešćete čoveka koji će vas voleti. To je ono pravo. A sada srećno, Helen! — zaključio Lun.

— Nikada me više hulje neće uvući u svoje gadosti. Dosta mi je toga možda sam dobila više time što sam vas sreća nego da ste bili pravi veliki režiser — odvrati Helen Meklin.

Posle toga ona zgrabi Luna i poljubi ga pravo u usta. Celim telom se nekoliko trenutaka pripijala uz njega, a u uskom prostoru kola niti je ona mogla sasvim da se priljubi, niti on da se povuče. Kad je izišla znao je da se oslobodio još jedne opasnosti.

Misli mu pođoše dalje. Trebalo se spremiiti za večernji susret s Dinom.

Ove noći trebalo je izazvati Dina da načini sudbonosnu grešku, ali takvu koja će ga uništiti.

*

Ali Din je bio oprezniji nego što je i posle svega bilo moguće poverovati. Znao je da ne može biti siguran ko je čovek što je doveo Helen Meklin. Verovatno je to neko od saradnika Vajta i Adamara. Ali može biti i Lun. A to je najopasnije Din se seti mikro prisluškivača i brzo ustade. Iz sefa izvadi dva automatska revolvra i jedan neseser, u kome je bila najnužnija oprema. Pređe u lično ku patilo iza biroa, gde je držao i malu garderobu. Oslobodi se svakog komada odela i obuće, pa uze sve novo. Odmah zatim napusti zgradu.

U džepu je imao nekoliko čekova koje je je trebalo naplatiti u ne baš velikim iznosima, ali u devet banaka. To je bio poslednji korak u mnogim već izvršenim pripremama. Plen, mnogo novca davno odvojenog i novac koji je vešto usmerio da ga sada prikupi činili su basnoslovno bogatstvo.

Kad je izišao iz poslednje banke, bio je već kraj rada. Banke su se zatvarale i on se doveze do jednih kola ostavljenih pre nekoliko dana u garaži kod Čerink krosa. Pope se svojim redovnim kolima uz zavojiti put do osmog sprata garaže. Tamo premešta kofer i nekoliko torbi u ona druga kola, u kojima je takođe bilo za rezervu ostavljenih stvari i poprilično novca.

Sedeo je u kolima nekoliko trenutaka paleći cigaretu. Sada je znao da je porušio egzistenciju Jazavičara Nestaje fantom Din, prasnuće rušenje banke i trgovačkih poslova firme Sten Hartli i London će odahnuti od velikog zločinca.

Smešio se jednoj pomisli. Sada počinje da živi Tomi Ivel. Zamać u Somersetu, okrenut licem prema Bristolskom zalivu, primiće ga u svoje okrilje. Tamo je već preneo pravu

riznicu. A tamo posluga i susedi znaju samo za galantnog i bogatog Tomia Ivela, o kome se govorilo da će postati zet lorda Karnera.

Zamišljao je sliku iznenađene Filize, koja će primiti goste i tražiti objašnjenje što njen suprug još nije stigao. Endruju Vajt će pomodreti od pomisli da je bio prijatelj pravog Dina, fantoma Dina.

U takvom raspoloženju on se ogleda u ogledalu. Dodade periku na visoko čelo i ukoloni naočare. S nekoliko poteza provuče zaliske kroz naročitu mašinicu, od čega mnoge vlasni pobeleše. Dobi izgled savim drugačijeg čoveka. Taj izgled mu je bio potreban samo ovog dana. Već sutra će uzeti izgled još prilično mladog Ivela. To lažno ime upotrebljavao je samo kao gospodin koji traži uživanja. Ono nikada i nigde i nije dolazilo u vezu sa bilo kojom vrstom njegovih poslova.

»A sada da poseti Žanet Adamar. Provešću nekoliko noći s njom. Krijući od nje snimiću na magnetofon i ugrađenim fotografskim aparatom sve naše razgovore i zagrljaje. A onda ću sve to poslati Adamaru s obaveštenjem da se ona nalazi u kući koju sam zauvek napustio«, mislio je vozeći ka prizemlju garaže.

Isplati račune i pođe preko Temze. Uskoro se nađe u Vest stritu. Već je usporavao prema kući broj dvesta pet, kad ugleda policijske automobile. Odmah je shvatio.

Policija je pretraživala ceo kraj. Mnogobrojni policajci i agenti raspitivali su se kod nastojnika velikih i vlasnika malih kuća. Konačno su našli jednu kuću iz koje se niko nije javio. Odlučili su da je komisijski otvore.

Tako su po Lunovim uputstvima inspektor Adamar i osamdeset policajaca i detektiva otkrili kuću. Adamar je upao sa nekoliko policajaca i našao Žanet.

Ona mu se plačući privijala na grudima.

— Jesi li povređena, draga? — pitao je Adamar.

— Nisam... Samo moja parcijalna proteza... A znaš šta je bilo u njoj?

— Ne znam... Ne razumem pitanje.

— Lunov mikro prisluškivač! On ga je tamo stavio dok smo spavali.

Inspektor Adamar se ukoči. Nehotično mu jezik u ustima pođe po zubima. Još pri odlasku iz Lunovog skloništa bio je osetio malu promenu na zubu. Mislio je da se javlja osetljivost zato što se već popravljani zub i dalje kvvari. I sam je bio video jednu stomotološku izložbu. Tamo je pokazano kao se može u zub ugraditi oscilator s baterijicom, koji služi za ispitivanje kvarenja zuba. Zar se tako ne može ugraditi i minijaturni uređaj, čija je proizvodnja sasvim od dana pronalaska integralnog sklopa mikro dimenzija.

— Nadam se da nas on ipak čuje, jer nismo pogubili sve zube — reče srećni Adamar i povede ženu ka izlazu.

Lun ga nije čuo, jer nije bio uključio svoj uređaj, ali Džejn je oduševljeno tumačila razgovor shvatajući da je Žanet oslobođena. Ali nakon četvrt sata, kada je začula razgovor između Adamara i Vajta, ona zaključila da se u kući Stena Hartlija sprema hapšenje fantoma Dina. Uz to Vajt reče:

— Zagonetna je ličnost lažnog režisera. Pogledaćemo ko se krije pod tom maskom.

— Ne verujem da ćete uspeti da uhvatite Luna. On će otkriti zasedu koju mu spremate. Lun ne sme upasti u zasedu tamo u kući Hartlijevih, odnosno u jazbini fantoma Dina — reče inspektor Adamar.

Istu misao ponovio je u istom trenutku samo da je naglasi. Nadao se da neko od Lunovih prijatelja sluša, a možda čuje i on sam.

Vrativši se k svojoj ženi Adamar primeti da ga detektivi nadziru. Ali nije se ljutio. Ponavljao je glasno da se sprema zaseda Lunu. To je pričao i sa Žanet.

Na ogledalu ispita zub i otkri da je blomba nova i da ima jedva vidljive rupice. Sada je znao kako ga je Lun slušao celo vreme. Tajne je nestalo, a raspoloženje se vratilo.

Za to vreme Džejn je tražila vezu s Lunom i on joj se javi:

— Dolazim, draga. Već sam blizu — odazva se i opet nastavi vožnju.

Dok se Lun vraćao u svoje sklonište, drumom pored Temze prema Readingu jurio je zeleni automobil. U njemu je bio čovek koji je sada nosio ime Tomi Ivel. Bio je to fantom Din, jedan od najvećih i najčudnijih zločinaca u istoriji Engleske.

Ovim bekstvom kidao je skoro sve opasne niti koje su ga vezivale za prošlost. Ostajala je samo jedna čvrsta i neraskidiva nit: mržnja. Bila je to mržnja prema Lunu, kralju ponoći. Mržnja prema čoveku koji ga je otkrio i pobedio.

Polu svog bogatstva bio je spreman da žrtvuje da bi se osvetio Lunu. Sada je stvarao plan kako da to postigne. Znao je da treba proučiti Luna, shvatiti oblasti njegovog naučnog interesovanja i privući ga u zamku. A onda? Onda udariti iznenada i bez oklevanja, bez milosti!

Dakle, imao je Tomi Ivel svoj veliki zločinački cilj. Ime nije menjalo čoveka. Ime nije ništa menjalo. Zločinac Sten Hartli bio je to i kao Din, ostao je to i kao Ivel.

— Mirno ću preneti bogatstvo preko Okeana i nastaviti da živim i uživam tek kad tebe vidim poniženog i mrtvog — glasno je govorio sam u kolima, kao da je Lun pored njega, ili kao da je mogao da čuje.

Na nesreću ovoga puta Lun nije mogao da čuje Ivelove pretnje. A to je bio spas za begunca.

XIV

Pravo lice fantoma Dina bilo je otkriveno. Ono što se zatim dogodilo odgovaralo je njegovom nadimku i stvorilo je pravi urnebes¹⁾. Prevareni

¹⁾ Din — galama, urnebes, engl.

partneri jurili su da spasu što se može od onog što su poverili Hartliju. Policija ga je gonila, ali tražili su ga i mnogi zločinci, koje je nasamario i koji su mu plaćali ogromne sume za »znak zaštite«. Hartlijeva žena Filiza tražila je hitno poništenje važnosti braka, jer je bila prevarena. Morala je da čeka suđenje i dokaže svoju nevinost.

Sada se znalo sve o fantomu Dinu. Ali to nije bilo tako mnogo. Istina, policija, i Skotland yard imali su umnožene njegove otiske prstiju, ali samo dve vrlo slabe fotografije, koje su bile snimljene pre tri godine. Sten Hartli je sistematski i uporno izbegavao fotografisanje, a još sistematskije uništavao je svaku koja je postojala. U albumima njegove žene bilo je nekoliko praznih mesta na kojima se nekad bile grupne fotografije, a u grupi je bio i Sten. I kod Filizinih roditelja albumi su bili oštećeni i nedostajalo je nekoliko fotografija. Sve je to pokazivalo da je on bio dovoljno oprezan i da je očekivao mogućnost da bude otkriven.

Ali dve ne baš prikladne fotografije ipak su punile listove. Dobila ih je policija cele zemlje i Irske. Interpol ih je zajedno sa snimcima otisaka prstiju razaslao širom sveta. Po tera je bila opšta i dobro organizovana. Ali u prve dve nedelje nije dala nikakav rezultat. Svakim danom smanjivala se mogućnost da fantom Din bude nađen i otkriven. Nije bilo čudo što je tako, jer fantom Din nije više bežao. On je bio već pobegao i sklonio se u svoje malo carstvo, već dobro uređeno.

Niko neće posumnjati da je čovek koga zna već dve godine neko drugi. Din je promenio mesto boravka, a Tomi Ivel je bio poznat u okolini Vašvort. Imao je poznanika i poznanica od Svit-tut kluba u Londonu do mnogih mondenskih bonvivanskih društava u Bristolu i Kardifu.

Bio je kraj maja, najlepše vreme da se živi u dvorcu okruženom sta-

rim parkom punim izabranog drveća. U dvorac iznad Vašvorta dolazile su grupe gostiju. Uživanje je tupilo svaki interes za velike novinske senzacije.

A onda je Tomi Ivel obavestio poznanike da putuje svojom jahtom po Sredozemlju i da će dvorac biti otvoren za goste prvih dana septembra. Sklopio se automatski krov nad njegovim privatnim helikopterom. Automobili su smešteni i zaključani u garaže. Kočija je prekrivena i stavljena u spremište, a konji su poslani na slobodnu pašu u obližnje ograđene livade. Posluga je dobrim delom raspuštena i ostalo je samo pet najpoverljivijih osoba, kojima je poverljivost carski nagrađena.

Samo upravnik Bekl i sobar Veler znali su tajnu jednog krila dvorca. Tamo se sklonio lukavi fantom Din sa tri izabrane devojke iz Bristola koje su pristale na dobrovoljno zatočeništvo i skrivanje uz svog ljubavnika. Zasute zlatnom kišom, one su s radošću trpele haremski život u dvorcu.

Ovo zatočeništvo olakšavalo je zaklonjeni i cvećem opkoljeni bazen za kupanje podignut na visini donje ivice krova na zamku, a nad dozidanim visokim kolonadama. Devojke su bile prihvatile zahtev da budu tihe u bazenu i dok su oko njega. A neobuzdane terevenke trajale su u centralnoj dvorani tog krila dvorca. Tamo je ludovao i »smernik« i šarmantni Ivel.

Opreznost toga čoveka nije imala granice. Čekao je da prođe i sasvim se stiša bura podignuta u Londonu. A bura se stišavala. Napori policije su slabili i naglo se smanjivao broj onih koji su radili na slučaju fantoma Dina.

Samo jedan čovek nije prestajao da misli na fantoma Dina. Bio je to Lun. Ali i Din je mislio na kralja ponoći. U dosadnim časovima izležavanja kovao je planove osvete. To mu

je pomagalo da trpi zatočeništvo i skrivanje.

Tri devojke su teže podnosile usamljenost. Postajale su čangrizive, ljubomorne jedna na drugu i razdražljive. Sve češće su se opijale i tada su pokušavale da izađu. Ali sva vrata su bila brižljivo zatvorena, a ponekad bi se pojavio gospodar Ivel s jahačkim bičem u ruci. Tada su se devojke brzo smirivale.

— Došle ste u harem, pa se tako ponašajte, lepotice! — viknuo bi i bič bi se ovio oko tela neke od njih.

Ali posle toga bi im podelio po koji prsten ili narukvicu pozamašne vrednosti.

*

I Lunu je bilo potrebno da prođe neko vreme kako bi mogao da se približi bivšoj gospođi Hartli. Reporter Artur Markinč je preko jednog svog prijatelja uspeo da Luna upozna sa erlom Filderom Vendom. A Lun je brzo uspeo da ga eri Vend pozove na svoje imanje kod Rakmansvorta.

Povređena dvadesetdevetogodišnja žena je izbegavala društvo. I u kući je nosila tamne naočare slične maski. Istina, negovala je svoju lepotu i nade. Spremala se za putovanje u Evropu, čim se završi suđenje koje se odnosilo i na nju.

Prva dva dana izbegavala je i gosta, tobožnjeg profesora Dika Kalena. Ali trećeg dana je radoznalo slušala njegov razgovor sa starim Vendom. Njen otac je to primetio i predložio je da prošetaju s gostom po vrtu i šumi.

Prva prepreka je bila prevaziđena. Već posle dva sata dala je Lunu priliku da je se dotakne. Lica su im se našla jedno prema drugom. Skinula je naočare. Njene lepe zelene oči su kazivale žudnju. Usne su im se spojile i radost žene se rasplamsala.

Uveče je obukla najlepšu haljinu i u svom malom salonu primila Luna

da slušaju ploče. Lunov šarm i način na koji je postupao s njom sprečile su je da odbaci sve konvencionalnosti i baci mu se u naručje. Uživala je u njegovom prisustvu i novim osećanjima koja su je ispunjavala.

U jednom trenutku pomenuše hipnozu. Filiza je bila nesvesna da je to učinio gost sa određenom namerom

— Nikada nisam prisustvovala seansi hipnoze. Čitala sam o tome, ali mislim da se ipak radi o nekom triku, a ne o onom što se priča da hipnoza pruža. Zar vi ne mislite tako? — rekla je Filiza.

— Hipnoza je i u domenu mojih proučavanja. Medicina se već uspešno koristi njome. I ja sam postižem dosta. Mogu i vas da hipnotišem — odgovori Lun.

— Oh, gospodine Kalen! Hoćete li mi pokazati kako to izgleda. Priznajem da imate izvesnu magnetsku moć — smejući se dodade Filiza.

— Odredimo program hipnoze.

— Predložite ga vi, jer ja ne znam šta treba da se učini.

— Vi se nećete sećati što činite pod hipnozom. Potrebni su dokazi da ste nesvesno izvršili neku složeniju radnju. Na primer, vi ste u toj divnoj haljini, kad se probudite bićete u onoj koju najviše volite. Ja ne znam koja je, a vi to znate.

— Valjda nećete gledati dok se presvlačim?

— Neću. Vi ćete sami otići u svoju sobu. Ali zar bi vam bilo neugodno čak i da gledam? — smejaću se odgovori Lun.

— Možda mi ne bi bilo neugodno, ali bih više volela da budem svesna u tom trenutku — takođe se šaleći reče Filiza.

— Onda pokušajmo hipnozu — reče Lun i sede prema ženi, čije zelene oči su upijale svaki njegov pogled.

Bila je izuzetno dobar medijum. Odmah je zapala u stanje hipnoze i

ukrućeno, kao mesečar pošla i promenila haljinu. Bila je to haljina vrlo širokih rukava i najdubljeg mogućeg izreza, sasvim bele boje i prozirna. Ispod svilene tkanine bio je deo od nekakvog srebrnastog tkanja.

Vratila se i sela, a Lun je nastavio hipnozu i postavljao pitanja:

— Zna li gde je sada Sten Hartli?

— Ne znam — odgovori tiho Filiza.

— A gde bi mogao da se krije?

— Ne znam.

— Pokušajte da se setite.

— Skrivao se svuda.

— Jeste li često bili s njim?

— Nisam... Retko smo se viđali.

— Jeste li sumnjali da vas vara?

— Znala sam da je hulja.

— I vi ste imali ljubavnike?

— Imala sam nekoliko...

— Da li vam je neko Stenovo putovanje bilo čudno?

— Našla sam avionsku kartu za let u Bristol.

— Zašto je bilo čudno putovanje u Bristol?

— Tamo nije imao poslove.

— Je li pominjao nešto iz tog kraja?

— Našla sam jednu fotografiju.

— Šta je bilo na njoj?

Neki dvorac u brdima.

— Kako se zvao?

— Ne sećam se imena dvorca.

— A gde se nalazio?

— U Somersetu.

— To je pokrajina. Ali bliže određeno gde je bio?

— Mislim kod nekog gradića...

— Setite se tog gradića.

— Ne mogu...

— Uložite više napora! Koji je to bio gradić?

Filiza se mučila. Telo joj se kočilo. Ali u jednom trenutku konačno izusti:

— Vošvort... Da, rekao je Vošvort.

— Gde je to?

— Ne znam.

Još čitavih pola sata Lun je postavljao već smišljena pitanja o prošlosti

i odnosima ove lepe žene sa čudnim zlikovcem. Ali nije saznao ništa što bi pomoglo da otkrije skrovište odbeglog gangstera.

Pažljivo je oslobodio ženu hipnoze. Ona ga je začuđeno gledala, a onda osmotri svoju haljinu.

— Kako se to dogodilo? Pa to je stvarno moja najlepša i najmilija haljina — reče ona. — Mislim... Oprostite, ali sposobnost da se neko hipnotiše može da bude i zloupotrebljena...

— Može, ali nije — smejući se odgovori Lun.

Nekoliko trenutaka Filiza je ćutala zamišljena, a onda okrenu na šalu i rumeneći dodade:

— Šteta.

Lun je shvatio da ovakva igra ne sme dalje da se nastavi. Jer, igranje vatrom... A vatra je bila u jednom i u drugom. Filiza je bila suviše lepa i suviše poželjna žena. Srećom predviđeno vreme Lunovog boravka u gostima bilo je isteklo. On reče da se nada da će opet videti Filizu i napusti imanje Vendovih kod Rikman-svorta.

Odneo je samo jedan suviše neodređeni podatak: možda je fantom Din negde u Somersetu, ili određeno oko Vošvorta. Na karti se videlo da u tom kraju ima na desetak dvoraca. Ali eliminisao je jedno pitanje, na koje je morao imati odgovor. Sada je znao da Filiza ne zna gde je njen muž i nije u dogovoru s njim.

*

Sledeće večeri Lun je pratio kretanje Helen Meklin i uspeo da joj priđe. Ona se toliko obradovala da nije mogla da se snađe. Pristala je da izmakne pažnju agenta, koji je još uvek bio obavezan da je štiti. A umela je da to izvede otklanjajući svaki rizik.

Sastali su se na parkiralištu kod Nacionalne galerije i Lun ju je povezo prema Severu. Na putu iza

Vinčmurhila nalazio se ugodan izletnički motel. Njegov najljepši bungalov bio je prava mala vila među starim hrastovima. Lun i Helen se smestiše u bungalov, ali njihova predstava o smislu ovog susreta nije bila jednaka. Lun nije mogao da zaboravi da je ova zanesena devojka bila ljubavnica zloglasnog razbojnika, a ujedno je pripadala svim njegovim ubicama. I nikada ne bi dozvolio da se s njom nađe u usamljenom bungalovu, naročito uređenom za ljubavničke susrete. Ali morao je da razgovara s tom devojkom, koja je, možda, znala neki podatak o Dinu, kome nije pridavala važnost. Tek Lun je mogao da ga oceni.

Naprotiv, Helen Meklin je treperila od sreće. To što ju je sada Lun potražio i doveo na ovakvo mesto bilo je za nju znak da joj se ostvaruje želja. Maštanja o Lunu uključivala su ljubav. Ona je znala mnogo o Lunovim podvizima. Znala je celu njegovu životnu priču od trenutka kad su ga kao siroče najveći gangsteri sveta spremali za svog najopasnijeg izvršioca zločina. Znala je kako su ga mnoge veštine, koje je naučio od najboljih majstora sveta, zatim učenje jezika i pohađanje škola privukli svojom magnetskom snagom na stranu pravde. Tako je postao najveći progonitelj zločina. Znala je i o divnoj Džejn Vitington, kojoj je Lun poklonio svoju nepodeljenu ljubav. Ali Helen ne bi bila mlada i lepa žena ako ne bi uz to maštala i o tome da potisne bilo koju isto toliko ili ili čak još lepšu ženu.

— Sad smo tu — sva ozarena reče Helen.

— I treba da porušimo jedan nevidljivi zid koji se isprečio između nas — vešto počeo da govori Lun, vodeći stvar odmah na put koji je bio najbolji.

— Srušimo ga svom snagom i zauvek — složi se Helen, misleći na nešto sasvim drugo.

— Sednite, Helen. Počecemo da uklanjamo ono što nas odvaja — nastavi Lun.

— Slušam vas, Donalde — reče Helen zauzevši mesto u dubokoj fotelji. Prekrstila je duge noge, koje je bilo prijatno gledati.

— Nepodnošljiva mi je misao da vam preti stalna i grozna opasnost od Dina — počeo Lun lukavo.

— Ja se ne plašim.

— To znam. Vi ste suviše hrabra devojka. Ali možda ste i neoprezna. Treba ukloniti tu stalnu pretnju.

— Valjda će ga policija zgrabiti. Gona ga širom kraljevine i širom sveta.

— Ali on je pokazao toliko lukavstva i toliko veštine da su mali izgledi da bude uhvaćen. Gde li bi mogao da se skriva? Pričajte mi o njemu. Setite se svake izgovorne reči. Naročito pričajte o njegovim putovanjima. Da li je pomenio neko mesto u Londonu, ili izvan njega? Da li je govorio, naprimer o Kornovalu, ili Dorsetu, o Irskoj ili Hebridima? — izlagao je Lun.

Neko vreme Helen je s nedovoljnim interesovanjem odgovarala na pitanja. Ali kad je Lun opširnije izložio potrebu da se sva unese u taj razgovor, da jednom zauvek završe dijalog o Dinu i da ga zatim zaborave, ona pokaza razumevanje i počeo da priča. Sećala se svakog susreta u mračnom bungalovu pod tinjalicama. Nije skrivala »šarade«. Sećala se sva ke Dinove reči koja je uopšte bila doprla do njenog pamćenja.

Lun nije prekidao sve dok nije rekla:

— Jednom je pričao da bi umesto bungalova trebalo imati veliki dvorac okrenut k moru i usamljen. »Opremili bi ga s dosta brzih automobila, helikopterima i konjima. Na obali bi stajala usidrena velika jahta«, pričao je ležeći pored mene. Rekla sam mu da bi to bilo lepo i pitala šta bi tamo radio i kako bi živio. »Imao bih neku vrstu harema, ali

bih dovodio i birano društvo», odgovorio je smejući se kao da već vidi taj dvorac.

— Je li pomenio neki kraj, neko mesto u kom bi želeo da ima dvorac? — upita Lun.

— Rekao je da je video nešto slično na obali Bristolskog zaliva. Sećam se da je pomenio Bristolski zaliv — odgovori Helen.

Sve ostalo što je ispričala nije pružalo ni najsitniji podatak koristi da bi se otkrilo novo sklonište fantoma Dina.

Lun neprimetno pogleda na sat. Svakog trenutka trebalo je da stigne Samjuel Makferson, koji je znao gde će Lun biti i koji je u motel došao još pre njih dvoje. Ali mornarova shvatanja o mnogim stvarima bila su izuzetna. Bio je video izazovnu Helen, njen lomni hod, svežinu i čulnost usana... Mislio je neka njegov drug ostane malo duže s tom lepoticom. Možda to želi.

Zato je Lun sada morao da odugovlači pitanja, da izlaže svoje mišljenje o nekim mogućnostima i traži da Helen kaže šta misli. Ona je neko vreme rado učestvovala u svim tim razmatranjima, a zatim iznenada reče:

— Sada ja moram u kupatilo. Žudim za dobrim tuširanjem, kao cvet za rosom.

Ustala je i izašla. Lun je u sebi psovao Makfersona i razmišljao o tome kako je svaki muškarac slab prema ženama pre svega zbog svoje sujete. Izbegavati Helen značilo je biti čvrst i pošten čovek. Značilo je biti veran divnoj Džejn Vitington. Ali to je značilo za njega. A Helen će to shvatiti drugačije. »To je sujeta. Čovek ne želi da lepa žena, pa i kad je osramoćena, o njemu misli da je slabić«, mislio je čujuć kako lupnuše vrata kupatila.

Ona se pojavila obučena u haljinu sličnu onima koje oblače japanske gejša. Dugi i vrlo široki rukavi, široki preklopi haljine bez dugmadi i

kragna do uz sami vrat skrivali su celo telo tako da se ono suviše isticalo. A pojas haljine bio je samo jednom provučen i pretio je da se razveže posle prvog življeg pokreta.

To se desilo kad se ona tobože slučajno okrenula da vidi je li zatvorila vrata od kupatila. Skutovi haljine su se razišli i njene grudi su prvo bljesnule, a tada se ukazalo celo golo telo zanosne devojke.

Ali tada je zazvonilo. Lun je požurio da pogleda ko dolazi. Ljutito je munuo Makfersona i šapnuo:

— Toliko kasniš... A ja sam u neprilici.

— Eh, što ja nisam u takvoj neprilici — smejući se odgovori Makferson takođe šapatom.

Kad Makferson uđe, Helen brzo popravi haljinu i veza pojas. Ali pri svakom njenom koraku skutovi su se otvarali toliko da su otkrivali skoro celu dužinu njenih nogu. Makferson napravi grimasu kao da ga hvata vrtoglavica.

— Na recepciji su poznali gospođicu Meklin i javili policiji da je s nekim muškarcem. Ja sam bio u blizini i čuo. Policija može doći svakog trenutka — priča je mornar tobože hvatajući vazduh.

— Moramo odmah otići — reče Lun i okrenu se ka Helen — Čekaćemo u kolima dok se obučete.

Helen Meklin nezadovoljno uzdahnu i pođe opet ka kupatilu. Ali bila je brza i već nakon tri minuta pojavila se sa svojom velikom torbom, koju Makferson prihvati i položi na sedište pored sebe.

— Ja ću ostati da platim. Ostavite me kod ulaza u recepciji, a vi kidajte. Moja kola su u blizini — reče Makferson.

Na izlazu iz motela ostaviše mornara, a sretoše policijska kola, koja su dolazila sasvim slučajno. Lun poveća brzinu. Helen se osvrtala da vidi je li ih policija primetila i da li ih prati.

Lun se neprimetno smeškao. Dakle, bez komplikacija je obavio i taj deo posla. Da li baš kako treba?«, pitao se još jače se smeškajući.

— Nečemu se smejete — primeti Helen. — Šta vam je smešno.

— To što nemam sreće — odgovori Lun.

— Tome baš ne bi trebalo da se smejete — reče Helen prilično hladno.

Lun je pomilova iznad kolena. Sada to više nije bilo opasno, a uklanjalo je devojčino nezadovoljstvo. Ona se lako osloni na njegovo rame. To milovanje njegove ruke bilo joj je prijatnije nego mnogi zagrljaji i pijane noći. Shvatila je da ljubav daje lepotu zagrljajima, oplemenjuje osećanja i znači vrhunac uživanja. Seks bez ljubavi je kao kupanje u ustajaloj bari punoj žabokrečine u upoređenju s bistrim i blagim talasima mora.

— Kako ćemo se opet sresti? — upita ona.

— Ljubav će odlučiti — odgovori Lun neodređeno.

*

Sledećeg jutra Lun i Makferson su se vozili prema zapadu. Pravac je bio Bristol, od kojeg će skrenuti uz obalu Somerseta.

— Miliončić mu zavoja i raskrsnica! Kako zamišljaš da nađeš tog urnebesnog fantoma? Nije zemlja more, pa da čovek mora da stoji na brodu, a brod na površini. Čovek na zemlji je kao pacov, hiljadu mu glodara, pa se zavuče u rupu. Kako sada da nađeš rupu? — gundao je mornar.

— Ako čovek ima strpljenja, a posluži se svojim sivim ćelijicama mozga, onda nešto i postigne — odgovori Lun.

XV

Neko vreme je Sten Hartli imao osećaj sigurnosti. Dvorac, preuređen još pre nekoliko meseci prema nje-

govim ličnim zahtevima, bio je prava tvrđava. Mogio mu se prići samo na glavnu kapiju. Prilazi od šume bili su zatvoreni ogradom od bodljikave žice, a neposredno oko dvorca protezao se zid visok četiri jarda, na koji su bili ugrađeni metalni nosači i ispletena žičana ograda. U slučaju nužde u tu ogradu se mogla pustiti struja, a prekidači su bili u krilu koje je skrivalo Stena i tri njegove »odaliske«. Pored toga, iz dvorca su kroz podrumne vodila tri prolaza za bekstvo. Prvi je bio povezan sa hangarom u kome je bio smešten helikopter. Dobro podmazani uređaji omogućavali su da se pritiskom na dugme krov pomeri i helikopter uzleti. Da se izbegne slučajnost postojala su i ručna vitla, kojima je jedan čovek za manje od pet minuta mogao da ukloni krov. Drugi prolaz vodio je do šume, treći do useka ka rečici, a četvrti do odvodnog propusta na putu kojim se pelo ka dvorcu.

Izlazi su bili sagrađeni da se njima umakne u slučaju nužde, ali i zato da posluže za ulazak u dvorac kad čovek želi da to učini neprimećen. Neki šematski način mišljenja gonio je fantoma Dina da i svoje blago sakrije na četiri mesta u dvorcu. Sva mesta su bila u samim temeljima i do njih se moglo stići iz podruma, koji je imao osam prostorija povezanih hodnicima koji su na tlu ispisi-vali slovo H. Stepeništa iz dvorca bilo su dva i ona su dopirala do srednjeg, kratkog hodnika. Na četiri kraja bile su po dve prostorije, a iz svake krajnje se moglo u podzemni prolaz i dalje.

U samom dvorcu Sten Hartli je stvorio sistem prolaza iz jednog krila u drugo negde hodnicima, negde kroz povezane sobe, a negde kroz potkrovlja. Nekoliko prikrivenih tapetnih vrata i opet četiri tajna prolaza iza pokretnih ormara, ogledala, ili polica s knjigama, omogućavali su da čovek stigne u neku sobu, dvoranu, ili kupatilo neprimećen kao duh, pa da isto tako nestane iz njih.

Očito mašta velikog zlikovca nije bila oskudna, niti lišena romantike. Ali ona se nije iscrpljivala svim tim »mišjim« prolazima. Dvorac je bio snabdeven oružjem, u koje su se pored revolvera ubrajale tri lovačke dvocevke, četiri mašinske puške i laki mitraljez postavljen u potkrovlje tako da može da tuče glavnu kapiju i veliki deo dvorišta i vrta.

No i to nije bilo sve. Postojala je »prva« dvorana za iznenadne goste. Nalazila se s leve strane glavnih vrata, iznad kojih su bila dva kubeta niža od krova i bogato ukrašena lepim bakarnim krovom poduprtim figurama klasnim od kamena. U tom levom kubetu bio je podešen otvor za osmatranje, kroz koji su se lepo mogli videti gosti koji čekaju da ih neko primi. Dobro zaklonjeni otvori pružali su čak i mogućnost da se odatle puca na posetioca. Skrivena mašinska puška bila je na dohvatu.

Čitav taj sistem obezbeđenja dvorca omogućavao je Hartliju da svuda stigne i sve vidi. Posebno je mogao da neprimetno nadzire poslugu i čuje svaku reč koju neko izgovori u njihovim prostorijama.

Ali, i pored svega toga, već posle prvih sedam dana Hartlija je počeo da napušta osećaj sigurnosti. Počeo je da uhodi svoje tri devojke i da neprimećen sluša njihove razgovore. Osmatrao ih je i dok spavaju, ili dok se kupaju u svojim kupatilima. Već su pričale o duhovima, jer su nekoliko puta čule čudne šumove. Uhodio je i poslugu naročito proveravajući upravnika Džordža Bekla i svog sobara Cirila Velerta. Oba je bio brižljivo izabrao, više puta vešto proveravao njihovu odanost i konačno ih naoružao revolverima i lovačkim puškama. Bili su nepodmitljivi i odani, ali on je ipak uhodio obojicu.

Isprobavao je prolaze, funkcionisanje brava na mnogim metalnim i teškim vratima u podrumima i prolazima, osmatrao prikrivenost tajnih

izlaza i proučavao svoj lični i dobro skriveni plan svih tih majstorski izvedenih zamisli. Radove su izvodile mnoge grupe i niko živ, sem Hartlija, nije znao sve tajne dvorca.

Obilaženje bi ga umirilo, jer mogao se braniti od više desetina ljudi i izmaći pravoj vojsci napadača. A kasnije se opet mogao vratiti da odnese sve svoje blago, pored koga je u Bostonu i Kardifu imao zamašan konto u bankama. Ali monotoni sati su vraćali nemir i on je ponovo počinjao kao duh da osmatra i luta sam s jednog kraja na drugi i od krova do podruma dvorca.

Njega je sve više zahvatala panika progonjenog, a udružena s njegovim urođenim nepoverenjem i oprežnošću, pretila mu je ludilom. Spasavalo ga je maštanje o tome da se vrati u London, stvori nove gangsterske bande i okruži se na sve spremnim revolverašima, a onda da traži i uništi Luna.

Tako je živio fantom Din dok je Lun tražio njegovo skrovište.

Lunu je trebalo četiri dana da kao tobožnji kupac imanja sazna sve o dvorcima oko Vošvorta i gore u brdima Somerseta. Saznao je da je neki Tomi Ivel pre dve godine kupio jedan dvorac. Opis novog gospodara mogao je da se odnosi i na maskiranog Hartlija. Još dva dvorca su bila promenila vlasnika, ali oba ta čoveka bili su stariji, jedan od njih isuviše poznata ličnost. Ipak, ni njih Lun nije isključio, ali je prvo krenuo da poseti Ivela.

— Mislim da sam navlačio svakakve kože, bio sve od mornara do kapetana broda, od narednika do generala i od belog do kao ugljen crnog dripca. Hej, momče, šta ti sve nećeš navlačiti na svog jadnog mornara?! O'Neptune, spasi me kameleonstva, pa makar me gurnuo u najveće bure i orkane! Tako mi svih mora i okeana, jednom ću stupiti na svoj brod i nikada moju nogu neće isprljati ništa drugo sem brodskog

katrana i boje. Gaziću samo palubom i brodskim prostorom, kunem se svim ribama u svim morima! — gundao je Samjuel Makferson vozeći obučen u beli bolnički mantil.

— Šta je to tako neprilično, kape-tane? — smejući se upita Lun dok su se vozili uz reku od Vošvorta.

— Zar nije? Jadni Samjuel Makferson, mornar i kapetan broda, sada je obični rendgentski tehničar. I šta mu je to rendgentski tehničar? Nikada nisam mogao da shvatim kako se fotografiše ljudski kostur a da se ne skine koža i ostalo. Sada treba ja sam da to isto radim. O nebesa! — brundao je Makferson svojim basom.

— Moraćeš da zabaviš poslugu da bih ja mogao da bacim pogled na dvorac. Čuo si da se govori da je Tomi Ivel otputovao na krstarenje svojom jahtom po Sredozemlju. To miriše na Dina. Treba znati da li da potražimo tu jahtu — objašnjavao je Lun.

— A kako krivousti i poderani doktor Džekil misli da zaviri u dvorac? — upita mornar.

Podsmevao se Lunovom izgledu, koji je zbunjivao čak i samog Makfersona. Čovek star trideset i devet godina ličio je na pedesetogodišnjaka, koji je mnogo propatio. Lunova kosa bila je skoro sasvim seda, lice bledo i obeleženo velikim ožiljkom, koji je vukao lice i krivio usta. Zbog toga je i Lunov glas bio izmenjen, a on je umeo tako da se pogrbi da je izgledao znatno niži.

— Potražiću kupatilo da se umijem, a zatim ću se »zagubiti« i malo zaviriti okolo. Sve zavisi od toga šta ćemo zateći. Možda će nam dozvoliti da kao radoznali posetioци obidemo dvorac. Ako bude pogodno, malo grupne hipnoze takođe može da se primeni — pričao je Lun.

— Toliko muka oko jednog običnog zavirivanja u nekakvu staru zgradurinu!? Zbog toga smo unakazili svoja lepa kola znacima crvenog krsta i bolničkim barjačićem. Trebalo je jednostavno doći, gromko nare-

điti posluži da sluša i gotovo, vrata su otvorena — reče Makferson.

— Fantom Din nije baš mačji kašalj, stari moj druže. Tako lukavog neprijatelja još nismo imali. Možda je u dvorcu čopor njegovih vukova sličnih »brzopoteznom« Kolinsu. Čak je moguće da je tamo i sam Sten Hartli. Ući ćemo mirno kao medicinski stručnjaci za preventivu, a ostavi ćemo nekoliko poslušnih spravica po dvorcu. Posle ćemo znati šta se tamo događa — objašnjavao je Lun.

Ovakvi njegovi razgovori sa Makfersonom, koliko god ličili na ubijanje vremena, bili su stvarno prava brižljiva priprema za akciju.

Tako su do dolaska pred kapiju dvorca pretresli sve mogućnosti i ponovili svoj plan i uloge. Automobil je imao tri sirene. Jedna od njih je bila onakva kakvu imaju policijska kola i kola za spasavanje. Lun reče Makfersonu da kratko upotrebi baš tu sirenu.

Prošlo je dobrih pet minuta dok se nije stazom od dvorane do spoljne kapije dogegao čovek s lovačkom puškom o ramenu.

— Šta želite? — upitao je Džordž Bekl.

Lun iziđe iz automobila, popravi skut svog belog lekarskog mantila i priđe kapiji.

— Dođazimo zbog preventive — reče osmotrivši čoveka s puškom.

— Kakve preventive? — upita kratko upravnik dvorca i takođe pažljivo osmotri sabesednika.

— Treba da vas i sve stanovnike ovde fluorografisemo.

— Šta da?... Kažite to razumljivije.

— Zar nikad niste fluorografisani?

— Kažem vam da kažete razumljivije.

— Fluorografisanje je naročita vrsta snimanja s ciljem otkrivanja bolesti pluća. Može to biti tuberkuloza, maligni izraštaj, ili neka druga bo-

lest. Otkrivanje bolesti pre nego što je ona uzela maha vrlo je važno — pričao je Lun kao da drži predavanje.

— Ali nama to ne treba. Ovde su svi zdravi, a i nema nikog sem poslu-ge — reče upravnik dvorca.

— Ne možete odbiti snimanje. Zakonom su obavezani svi građani kraljevine da se podvrgnu snimanju. To je za vaše dobro, čoveče.

— Nemam ovlašćenja da dozvolim takvo snimanje.

— Pročitajte ovo uputstvo i videćete da ćete morati. Plaćaju se i troškovi ponovnog dolaska u pratnji organa izvršenja.

— Šta su to organi izvršenja?

— Ne volim da se služim rečju policija. A retko mi se dešava da neko odbije ovakvu vrstu lake i brze lekarske kontrole. Prosto me čudi — zaključio Lun i načini pokret ka kolima..

— A koliko bi to trajalo? — upita upravnik Bekl.

— Oko tri minuta po čoveku. Morate dovesti i decu objasni Lun.

— Ovde uopšte nema dece. Čekajte dok pozovem nadzornika imanja, koji je u Vašfordu. Telefoniraću mu i pitati da li da dozvolimo to floro... fluro...

— Bolje je i to, nego da dolazimo drugi put — složi se Lun.

Sten Hartli nestrpljivo sasluša upravnikovo objašnjenje razloga pose-
te.

— Treba to brzo obaviti — reče Hartli. — Ali prethodno uvedite tog lekara u prvu sobu za goste. Želim da ga pogledam, ali on neće znati da sam tu. Ni reči o meni i devojkama.

— Pa to se razume. Jednom kazano uputstvo za mene je svetinja, sve dok ga vi lično ne izmenite — odvrati upravnik i požuri napolje.

Uskoro se kola nađoše pred samim ulazom u dvorac. Makferson počeo da razvija zaštitno platno nad otvore-
nim zadnjim spremištem. Postavljao

je aparaturu i podešena tri stepenika, stvarajući tako pravu kabinu za snimanje pluća.

— Izvolite i sedite ovde dok ne pozovem svu poslu-
gu — reče upravnik Lunu.

— Molim da požurite, jer i nama se žuri. Treba da obiđemo sve usamljene kuće gore do Brendon Hila — reče Lun. Biće potrebno da se zatim negde i umijemo.

Upravnik ne reče ništa, nego iziđe.

Kroz prikriveni otvor Sten Hartli je posmatrao čoveka, čije ožiljkom iskrivljeno lice je bilo bledo i mirno. Lun je brisao lažne naočare od običnog stakla, a onda ih opet postavi i počeo da razgleda slike duž zida. Ničim nije podsećao na lepog i visokog lažnog filmskog režisera. Ali oprezni Din je pratio svaki njegov pokret.

Tek kada se posluga okupi i počeo snimanje, Din se primiri i brzo pođe u potkrovlje. Čučnu pored lakog mitraljeza i počeo da kroz prozor posmatra snimanje poslu-
ge. Dok je Makferson snimao Din nije mogao da ga vidi, ali je video Luna, koji je radozno pregledao cvetnu aleju i kao nehotično se udaljio duž jednog krila dvorca. Din ga izgubi iz vida, ali se odmah zato umiri, jer se Lun opet pojavi u njegovom polju. Držao je čašicu sitnog šljunka i jedan po jedan komečić bacao okolo.

Ovoga puta Lun je imao sreće, jer je iz vidnog polja lukavog i opreznog Dina izišao da bi kroz otvoreni prozor na spratu ubacio »zrnice« za prisluškivanje.

— Završeno snimanje! — objavi Makferson.

— A sada da ispišemo podatke o svakom — reče Lun i prihvati nekakvu listu od Makfersona.

Odmah zatim on pođe ka verandi dvorca. Din požuri da promeni mesto i posluša lekarev razgovor sa poslugom. Lun je postavljao prava lekarska pitanja i koristio vreme da osmotri i oceni svaku ličnost. Najčutljiviji se pokazao Džordž Bekl i so-

bar Ciril Velert. Lun beše primetio mala ispupčenja pod njihovim bluzama i zaključio da imaju revolvare.

— A ko još ovde stanuje? Ima li odsutnih? — upita Lun.

— Zašto pitate? — upita Bekl.

— Ako neko nije bio ovde, a nije u ovoj godini snimao pluća, treba da dođe u ambulantu u Vošvortu. To je vrlo važno — odgovori Lun.

— Nema takvih — odvrati Bekl.

— A ko su vlasnici? — upita Lun.

— Vlasnik, gospodin Ivel, na svoj način i kod svog stalnog lekara kontroliše zdravlje. Njemu nije potrebno ovakvo snimanje pluća. Njegovo zdravlje nadzire više slavnih lekara — odgovori upravnik.

Sten Hartli se zadovoljno osmehnu.

— Dobro, gospode i gospodo — zaključio Lun. — Još samo da se negde umijemo i mi odlazimo.

— Ja ću vas odvesti do najbližeg umivaonika — reče sobar Ciril Velert.

Lun pođe pred njim, ali u prvom hodniku se naglo okrenu i tako skoro sudari sa sobarom.

— Da li može da se pogleda dvorac? Sigurno ima znamenitosti, ili slika poznatih majstora — reče Lun i vešto ubaci zrnice sićušnog mikrofona s primopredajnim kolom u džepić sobarove bluze.

— To je strogo zabranjeno. Gospodin Ivel nikada ne dozvoljava turistima, ili ljudima koji nisu iz njegovog užeg društva, da posećuju prostorije dvorca — odgovori sobar.

— Ah, tako — izusti Lun i ode u prostrano kupatilo. — Umivao se razgovarajući sa ćutljivim sobarom i započe hipnozu.

Sobar se spusti na belu klupicu pod prozorom kupatila, a Lun izađe i otrča hodnikom da pogleda najbliže prostorije. Svuda naiđe na zaključana vrata, pa požuri da sobara oslobodi hipnoze. Vraćajući se pored dvoje dvokrilnih vrata, koja su pokazivala da se radi o važnim prostorija-

ma, ubaci ukoso pod njih po jedno »zrnce«.

U trenutku kad je ulazio u kupatilo primeti ga Din kroz otvor na tavanici. Zgranut pojavom samog lekara u hodniku podalje od kupatila, on zastade da razmisli. Sumnja planu brzinom eksplozije i Din potrča ka prvom spratu. Morao je da prođe obilaznim putem i otvori nekoliko vrata.

Zbog toga stiže kasno da pri zastanku u jednoj dvorani ugleda Makfersona kako ulazi u kola.

»Lun i Mornar... Makferson, glomazni i mnogo puta opisivani Lunov drug...« javi se pomisao.

Tog trenutka iz dvorca izađe i tobožnji lekar preventivne službe. Stepenište ga natera da zauzme prirodni držanje tela. Fantom Din odmah shvati da je pred njim maskirani čovek. A samo Lun je mogao tako brzo otkriti njegovo skrovište. Policija bi drugačije nastupala.

»Sada ćemo videti tvoju mađijsku moć, ponoćno strašilo«, mislio je Din sumanuto se probijajući ka potkrovlju.

Kad je prilegao uz laki mitraljez, automobil sa znakom Crvenog krsta je kretao.

Dugi i iznenadni rafal odbi se od specijalnih stakala na automobilu, ali ona isprskaše. Međutim, uređaj za podizanje oklopnih ploča izbacio ih automatski.

— Fantom se baš urnebesno javlja — reče Makferson vrteći glavom zbog jednog kuršuma, koji beše prošao kroz otvor pored leptir stakla i oštetiio upravljač među njegovim šakama.

— Nazad ka vratima! — uzviknu Lun.

— Nećemo moći uz stepenište — odvrati Makferson.

Gume pod automobilom ispustiše vazduh i kola su se mučno vraćala da izađu ispod vatre mitraljeza. Drljala su i kidala gume na pločniku i silazila na širinu posutu šljunkom, ali

snažni motor nije izdao. Kola se doteturaše pod verandu i udarci kuršuma prestadoše.

— Obucimo zaštitne ogrtače i napadnimo! — reče Lun skidajući beli mantil i oblačeći nekakav svetlucavi i teški ogrtač sličan ženskoj haljini.

Bio je to pravi oklop od mikroskopskih tankih čeličnih niti, legiranih po najnovijim otkrićima. Od istog materijala Lun i Makferson su imali oklope koje su oblačili ispod odela, ali sada ih nisu imali na sebi.

— Dakle, pacov je izgubio živce i ciknuo — reče Makferson mučno oblačeći svoj oklopni ogrtač u teskobi kola.

— A ta njegova cika je nešto suviše urnebesna — smejao se Lun.

— Tako se oglašava pacov, fantom, morska zmija i kućkin sin Din — otpeva mornar i ispade iz automobila.

Lun pođe za njim i oni utrčaše u hol. Sa strane im Bekl i Velert doviknuše da stanu. Lun je nosio nekakav duguljasti predmet i probi se ispred Makfersona.

— Čučni! — naredi mu znajući šta se može dogoditi ako ona dvojica opale iz svojih lovačkih pušaka.

U njegovim rukama duguljasti predmet naglo škljocnu i pretvori se u štit sličan kišobranu. A tada opališe lovačke puške, jer se negde odozdo začu Dinov uzvik:

— Pucajte, budale! To su ubice! Pucajte!

Sačma se rasu po Lunu i Makfersonu, a negde sa galerije nad holom zatokota mašinska puška.

— Predajte se i dođite dignutih ruku! — pozva Lun Bekla i Velerta.

Ali oni odgovoriše pucnjima iz lovačkih pušaka. Sada su ih brzo puniti. Lun ispod napuklog štita gurnu malu granatu, koja eksplodira blizu Bekla i Velerta. Udar ih obori, a tada Makferson jurnu na njih. Ujedno je pucao ka mestu sa kog je gađala mašinska puška, koja za trenutak umuče. Mornar zgrabi ošamućene momke i po jednim udarcem po potiljku smiri ih za neko vreme.

— Hej, Dine! Predaj se i dođi ovamo! — zvao je Lun probijajući se prema hodniku, koji je vodio u dubinu dvorca.

Kao odgovor dođe novi rafal mašinke.

Ocenivši da je Din na spratu dvorca, Lun i Makferson ustrčaše širokim stepeništem i upadoše u jednu dvoranu. Bilo je to mesto na kome ih Din sačeka sa ponovo napunjenom mašinkom. Dok su oni išli oprezno napred, on je ciljao u njihova leđa. A tada mu se lice zlorado razvuče i on pritisnu oroz nišaneći prvo samo Luna. Posle prenese vatru na Makfersona, ali tada razrogači oči. Oni nisu padali. Samo se povukoše u zaklone iza smeštaja. U polumraku dvorca iza spuštenih zavesa ličili su na duhove, koje ne ranjavaju smrtonosni kuršumi.

Dina uhvati panika. Zaključivši da treba bežati i tiho se odšulja prema potkrovlju. Otuda je pucao revolverom i mašinskom puškom da bi privukao poteru na tu stranu, a zatim skrivenim stepeništem strča u podrum.

Stavljajući reze i zaključavajući sve prolaze za sobom, Sten Hartli, zloglasni fantom urnebesa zaustavi se u jednom podrumskom hodniku. Primeti da je nehotično pošao prema izlazu koji vodi do hangara sa helikopterom. Uđe u prvu prostoriju na tom kraku hodnika i stade da predahne i razmisli. Znao je da ga ne može sustići ni čitava vojska potere, jer su iza njega ostale mnoge vrlo čvrste prepreke.

Šta da čini u trenutku kada gubi svoje najsigurnije sklonište. Pogleda na sat. Balo je trinaest časova. Morao je da napusti svoj dvorac bez ručka i bežeći od dva čoveka, koje ni kuršum ne probija.

Ali sada nije više verovao da je to natprirodna moć njegovih gonilaca. Znao je da postoje prilično usavršeni oklopi, a Lun nije prvi put upotrebio sredstvo koje ga štiti od sva-

kog kuršuma. Din se grizao što je bio brzoplet. Trebalo je uvrebat i priliku i pucati u lice, u nezaštićeni deo tela. Da li će mu se opet pružiti prilika kakvih je danas imao nekoliko?

»Skrivaću se i sačekati do mraka, a onda helikopterom preko vrhova Brandon Hila i dalje do Norton Fickvarena. U Tauntonu iznajmiću automobil... Poneću i deo ovde skrivenog plena. Kad otkriju kuda sam pobegao, misliće da sam odneo sve bogatstvo... Ali ako otkriju helikopter i oštete ga, ili onesposobe?... Moram požuriti«, razmišljao je grozničavo.

Ovori skrovište u kojemu je bio sef i otključa ga okretanjem šifre na brojaniku. Novac je bio u torbama, a kolekcija dijamantata i skupog nakita u velikoj kožom obloženoj kutiji. Ponese dve torbe i kutiju vezane tako da ih prebaci preko ramena. Zatim napuni svoju mašinsku pušku i proverio revolver, pa krenu kroz podzemni hodnik ka hangaru.

*

Lun i Makferson su već bili skupili poslugu i pronašli tri preplašene i pijane Dinove devojke. Raspitaše se o rasporedu prostorija u dvorcu i objasniše da je njihov gospodar stvarno zloglasni gangster Hartli, poznati i kao fantom Din.

— Prokleti gad! A ja sam hteo da poginem za njega — reče upravitelj Džord Bekl.

— Ko je mogao pomisliti!? — izusti tiho sobar Veler i spusti pogled k zemlji.

Lun zaključio da je najbolje paralizirati poslugu i zato neprimetno upotrebi gas za uspavljivanje.

— Sednite gde ko hoće — reče im i zadrža disanje.

Uskoro svi prisutni sklopiše oči. Spavali su dubokim snom. Makferson je osmatrao veliki hol i stepeništa koja su iz oba krila vodila k njemu.

— Stavi slušalicu i držimo vezu. Ja ću ispitati sprat i potkrovlje, a ti prizemlje. Osmatraj prolaz ka podrumu i oba izlaza — reče Lun i sam stavljajući slušalicu sličnu zrnuljama u uho.

Sada su se njih dvojica međusobno čuli i mogli su da dođu jedan drugom u pomoć. Lun počeo da pretražuje, a onda stiže do potkrovlja. Nađe laki mitraljez i osmotri okolinu s tog mesta.

Razmišljao je da li da odatle osluškuje. Ubačeni prislušni uređaji neprekidno su emitovali. On uključi i to područje i počeo da sluša drugom slušalicom. Sede i počeo da razgleda okolinu. Pogleda k nebu, po kome su plovili oblaci. Trebalo je požuriti s hvatanjem, jer se može pojaviti policija. Sigurno su se prvi rafali mitraljeza daleko čuli.

A tada do njega dopre Makfersonov poziv:

— Video sam kroz veliki prozor... Tamo je neka građevina, čiji se krov otvara!

Lun pogleda na sve strane. Zaista, krov onog hangara je bešumno klizio i otvarao prolaz. Začu se zujanje nekog motora.

Lun je grozničavo razmišljao šta da uradi. Već je shvatio da to mora da je helikopter, jer samo to može biti razlog da se izgradi pokretni krov na ogromnom hangaru. Ali da bi čovek izišao iz dvorca i stigao do hangara, dok bi provalio u njega i omeo uzletanje, treba da prođe čitavih pet, ako ne i svih deset minuta. Do hangara je bilo daleko najmanje tri stotine jardi.

Lunova ruka se spusti na mitraljez.

Brzo dopuni okvir brena, popularnog lakog mitraljeza još iz drugog svetskog rata. Proveri ga kako funkcioniše i postavi se tako da drži na nišanu krov hangara.

Čim se helikopter pojavi iznad pomeranog krova, dugi, sigurni rafal odjeknu nad vrtom dvorca. Helikopter se pope još desetak jardi, a onda

naglo skliznu u stranu i surva se na zemlju.

Lun vide da Makferson već trči stazom prema hangaru i drži koltove u obe ruke. Lun i sam strča niz uske stepenice, a zatim dalje do prizemlja. Nesvesno je pored sebe nosio bren, držeći ga kao vojnik pri jurišu.

Stigao je da vidi kako Makferson izvlači nečije telo iz olupine helikoptera. Prepoznao je čoveka koga je već jednom sreo kao bankara Hartlija.

— Je li živ? — upita Lun.

— Nekako mu glava suviše čudno stoji — reče mornar.

Lun pregleda onesvešćenog ranjenika. Srce je još kucalo, ali agonija je bila potpuna. Bilo je više lomova na telu, ali lom vrata u visini ključnih kostiju bio je najteža povreda.

— Mislim da neće živeti do dolaska policije — reče zatim.

— Nije baš ni nama čist vazduh u ovim brdima — reče Makferson. — Uništena su nam kola, a tamo je toliko vrednih stvari. Bar da smo ranije našli ovaj helikopter.

Lun osmotri kofer i primeti torbe i kutiju. Izvuče ih odjednom, jer su bile vezane jedna za drugu. Otvori prvu i ugleda paket novčanica. Znao je šta bi moglo da se nalazi u skupocenoj kutiji, pa zato i ne pogleda u nju.

— Treba potražiti Dinova kola. Prenećemo ono što ima u našim kolima. Ovde ima nešto o čemu tek kasnije treba odlučiti — reče Lun.

Obojica krenuše ka garažama. Obiše vrata i upališe nova kola tobožnjeg Tomija Ivela. Instrumenti pokazашe da je tank pun benzina. Dok je prenosio Hartlijeve torbe do novih kola, Makferson zaviri u jednu i uzviknu:

— A ja sam bio zabrinut ko će platiti štetu što smo je pretrpeli! Ovo su druga oštećena kola, a mi nismo finansijski magnati! Moj brod se jedva održava na površini!

— Treba brzo da radimo upozori ga Lun.

Otkaziše i prenesoše radio uređaje, raznu opremu i oružje iz oštećenog automobila i smestiše u drugi. A zatim krenuše. Na putu sretoše policijska kola. Lun požuri da im da znak da stanu, jer je očekivao da će isto učiniti policajci.

— Šta se događa gore u brdima?

— upita policajac.

— Nosimo poruku upravnika na imanju nekog gospodina Ivela. Telefon im je oštećen. Upravnika Džordža Bekla i ostalu poslugu napao je neki fantom. Kažu: fantom Din, a to je Toni Ivel... Vrag će razumeti šta to znači. Sigurno je samo da je tamo mrtav gangster koga goni policija — ispriča Lun.

— To je događaj... godine! — jedva uzviknu policajac.

Odmah zatim on ulete u svoja kola i vozaču reče da požuri ka dvorcu. Javljao je radiom ostalim patrolama i policijskoj stanici u Vošvortu veliku novost godine. A zatim shvati da je trebalo bar da legitimise donosioca vesti. Zamoli da to učine ostale patrole.

Za to vreme Lun je već skretao ka obali. Na jednom mestu nađe podestno mesto da skloni kola. On i Makferson dadoše se na posao da uspostave vezu sa Džejn, hemijskim sredstvom promene boju kola i preurede broj i da podese svoj izgled prema rezervnim dokumentima. Bilo je još mnogo sitnih poslova, koji su značili ostvarenje jednog brižljivo zamišljenog plana. Jer Lun je znao da čitavim Somersetom i duž njegovih obala vrve policijske potere.

— Traže se Lun i mornar Samjuel!

— šalio se Lun radeći oko kola na skrovitom mestu.

— Tako mi Neptunovog trozupca, ja vidim samo jednog od njih! — šalio se Makferson.

Te večeri u maloj luci Minhida ukrcao se stari ribar na putnički brod za Kardif. A drumom prema Bristolu kretala su se jedna tamnosiva kola, u kojima je bio stasit ofi-

cir kraljevske ratne mornarice na putu do luke u Bristolu. Nekoliko policijskih patrola ga je zaustavilo, ali samo toliko da objasne nužnost kontrole i zamole oficira za izvinjenje. Stari ribar bio je Samjuel Makfer-son, a lepi oficir ratne mornarice njenog veličanstva Lun, kralj ponoći.

Sledećeg dana jedna elegantna stjuardesa čekala je na londonskom aerodromu. Prvi je stigao avion iz Kardifa. Iz njega se iskrcao snažan muškarac u škotskoj narodnoj nošnji. Bio je to Samjuel Makfer-son.

— Džejn, lepotice, je li sve u redu? upita on šapatom dok je ljubio u čelo tu divnu devojkicu.

— Policija motri. Tvoja kola su ona kojima sam ja stigla, a Donaldova sam još sinoć parkirala pred izlazom za aerodromsko i letačko osoblje. Ne znam kako je to izveo, ali Donald putuje kao premešteni pilot i u letačkoj uniformi. Ne znam kako mu je to uspelo — ispriča Džejn.

— Kivan sam na te pilote, koji zavode mlade stjuardese — reče Makfer-son uzimajući ključeve od kola. — Pazi, ćerčice, oprezno s tim pilotom.

Džejn mu pripretila i ode na službeni ulaz. Pokaza svoj nalog i vratar je propusti i ne pogledavši dokument. Zurio je u njeno divno izvajane noge.

A četvrt sata kasnije jedan pilot i jedna stjuardesa uđoše u automo-

— Dok mi hvatamo razbojнике i Luna s njegovim grubim mornarom, piloti hvataju stjuardese — gundao je jedan policajac stojeći uz detektiva u civilnom odelu.

— Trebalo je da učiš kako se drži palica avionskih komanda, a ne kako se gumenom palicom čovek mlatne po glavi — smeja se detektiv uzdišući zbog pomisli na čarobnu stjuardesu.

Odmah zatim oni se trgoše. Trebalo je motriti na putnike, a ne na lepe stjuardese i pilote. Trebalo je uhvatiti tog čudnog Sikerta.

Tobožnji pilot primi na službenom šalteru svojih pet kofera i prenese ih u kola, a onda otvori vrata stjuardesi i sačeka da ona sedne. Jedan kolporter je žurio s novinama i kraj pilota počeo da viče:

— Senzacija! Posle smrti fantoma Dina, u dvorcu nađeno ogromno bogatstvo u novcu, zlatnim polugama i nakitu! Lun, kralj ponoći još uvek nije uhvaćen! Policija steže obruč oko Luna!

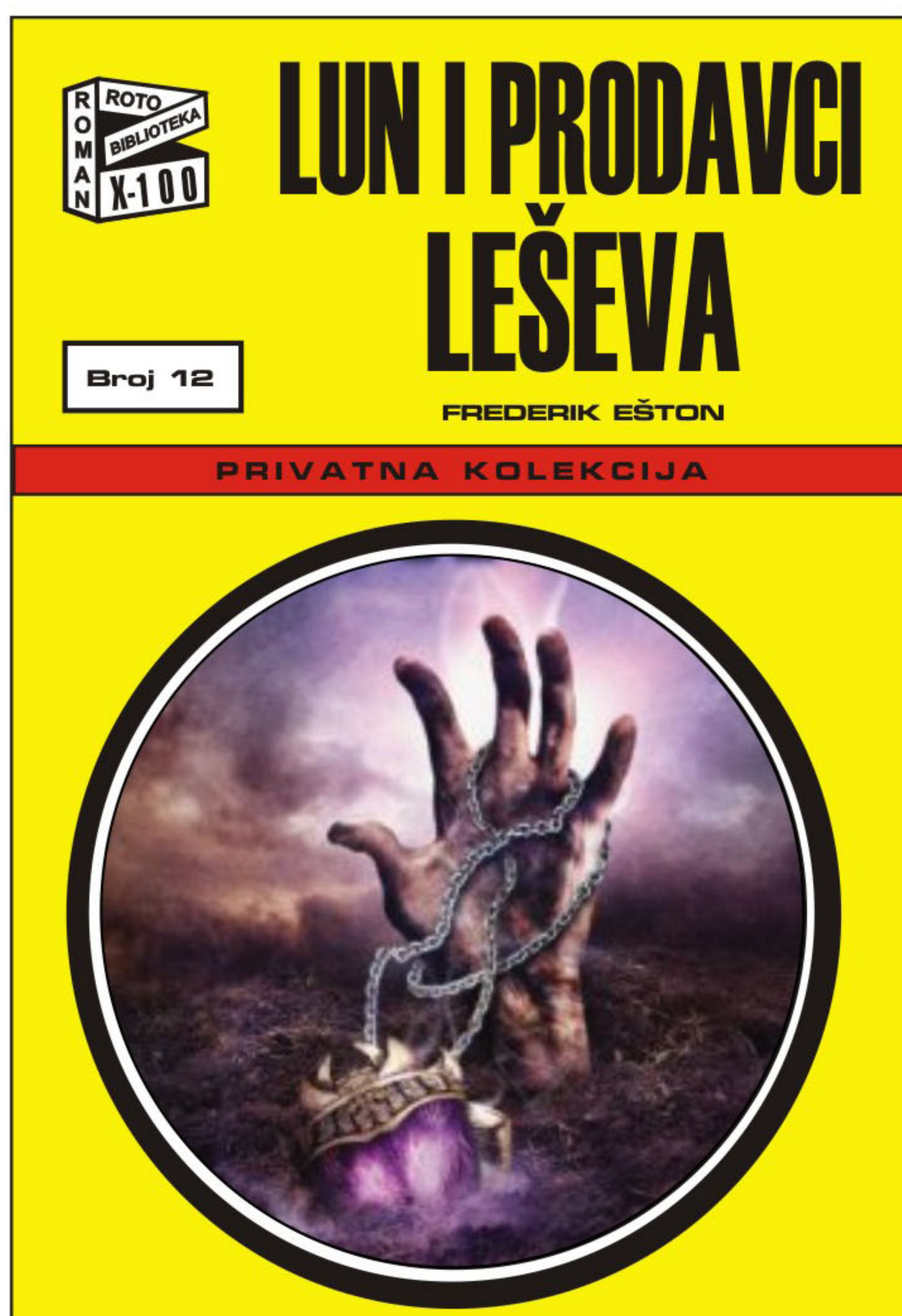
— Daj novine, momče! — viknu Lun. — Da ti ne preteruješ s tim izvikivanjem?

— Izvolite! — odvrati mladić i trčeći dalje nastavi da viče: — Lun kralj ponoći u obruču policije! Čitajte kako je fantom skršio vrat! Lun obara helikopter! Policija stiže kasno! Lun u obruču...

KRAJ

ZABAVNI ROMANI

sledeća sveska

SKENIRANJE I OBRADA: MATO RIMIKICA

21.05.2013